

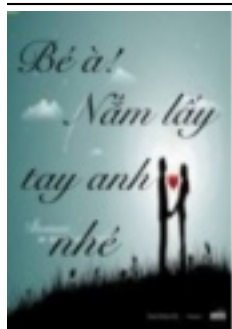
Bé À! Năm Lấy Tay Anh Nhé

Contents

Bé À! Năm Lấy Tay Anh Nhé	2
1. Chương 1.giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 2. Chị Dạy Võ Vovinam	3
3. Chương 3.đi Chơi	4
4. Chương 4.cuộc Gặp Gỡ Buồn Cười	5
5. Chương 5.bị La	6
6. Chương 6.bị Cướp	7
7. Chương 7.trật Chân	8
8. Chương 8.có 1 Sự Thích Không Hề Nhé!	10
9. Chương 9.kiểm Tra	11
10. Chương 10.kiểm Chuyện	12
11. Chương 11.gặp Nhau Tại Siêu Thị- Tổ Tình	14
12. Chương 12.bắt Ngờ	16
13. Chương 13.muốn Có Cháu Nội	19
14. Chương 14. Chở Về Nhà Lần 2	20
15. Chương 15.thi Văn Nghệ	22
16. Chương 16. Tự Nhiên Thấy... Nhớ	23
17. Chương 17. Giải Thi Đấu Vovinam	25
18. Chương 18. Ghen “nhẹ”	27
19. Chương 19. Đạo Phố	28
20. Chương 20. Tình Cảm	32
21. Chương 21. Đánh Nhau- Bệnh	33
22. Chương 22. Hiểu Lầm- Chăm Sóc	35
23. Chương 23. Valentine	39
24. Chương 24. Tốt Nghiệp- Đi Làm	41
25. Chương 25. Trợ Lí Mới Của Anh	44
26. Chương 26. Bạn Cũ	45
27. Chương 27. Thừa Nhận- Giở Trò	48
28. Chương 28. ” Tới”	52
29. Chương 29. Yêu	53
30. Chương 30. Ngọt Ngào	56
31. Chương 31. Có Baby- Tai Nạn (1)	57
32. Chương 32. Tai Nạn (2)	59
33. Chương 33. Tình Lại	61
34. Chương 34. Đi Làm Lại	64
35. Chương 35.	66
36. Chương 36. Yêu Anh Lần Nữa	69
37. Chương 37. Nhóc Quậy!	71
38. Chương 38. Rớt Máy Bay	73
39. Chương 39. Nhớ Lại	75
40. Chương 40. Anh!	77
41. Chương 41. Quà	80

42. Chương 42.	82
43. Chương 43. Tân Hôn Hạnh Phúc	84
44. Chương 44. Anh Cũng Muốn Có Baby	87
45. Chương 45. Thay Đổi (1)	90
46. Chương 46. Thay Đổi (2)	92
47. Chương 47. ” Ừ, Anh Là Đồ Khốn”	93
48. Chương 48.	96
49. Chương 49. Nhỏ Sinh Baby	98
50. Chương 50. ” Ông Đồ” Bất Đắc Dĩ	100
51. Chương 51.	103
52. Chương 52.	105
53. Chương 53.	108

Bé À! Nắm Lấy Tay Anh Nhé

Giới thiệu

Nó- một đứa con gái mạnh mẽ, sắt đá. lúc nào cũng nghĩ ” yêu là tự đâm đầu vào chỗ chết” Anh- là n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-a-nam-lay-tay-anh-nhe>

1. Chương 1.giới Thiệu Nhân Vật

***Nó- Hoàng Vy: có vẻ ngoài xinh xắn nhưng không bao giờ nhận ra. Style ăn mặc là quần bò or jean đi kèm vs áo thun hay sơ mi, đôi lúc thì ăn mặc cực kì thể thao. tính tình ít nói, thích trêu đùa người khác khi mọi chuyện đã ” SÓNG YÊN BIỂN LẶN”, học hơi bị đỉnh 1 chút, miễn dịch với ttrai đẹp. Sống với mẹ, ba mất sớm. Cuộc sống không dư giả nhưng khá đầy đủ. hiện là sinh viên năm thứ 2 ĐH, Ngành Quản Trị Kinh Doanh.

***Anh- Trần Nhật Quân: hơi bị đẹp trai, tính tình dễ chịu, rất vui vẻ, đặc biệt là ” chịu thương chịu khó” trong tình iu. Hiện đang là tổng giám đốc tập đoàn kinh doanh bất động sản(kg biết phải kh nữa) có tiếng trên thế giới. Rất iu nó

***Nhỏ- Hà An Hy: trẻ con, cute cực kì, sở trường là nói móc người khác, có bộ mặt thứ 2 ”nai tơ” thấy sợ, bạn nổi khổ của nó, luôn bênh vực cho nó. Gia đình thuộc dạng giàu nhưng lun xem nó như chị em ruột

***Cậu- Trần Nhật Long: có cái mặt baby hk chịu nổi, trúng tiếng sét ái tình cái RẦM với nhỏ khi lần đầu gặp mặt trong hoàn cảnh đặc biệt thấy sợ lun. Là em họ của anh ở nước ngoài. tính tình cà lơ phất phơ.

—xong chap đầu—

- chị, đây là cậu của em, chị thấy đẹp trai không, cao không, %&*(-) - thằng nhỏ lại liếng thoắng 1 lèo
- được rồi, uh, chị pit rồi, em về đi trễ rồi, pp em- nó vẫy tay chào cả anh

Về tới nhà anh thật vui vì thoát đc con vẹt màu xanh kia

- 2 cô đi định không về nữa à?

-hihi nay nghỉ mà cô- nhỏ cười

- hai đứa vào nghỉ đi, mệt rồi đúng không- mẹ nó giục

-dạ!

Hai đứa nó vào nhà nghỉ, tám với mẹ nó tới 9h thì nhỏ về. Nó tưởng nhỏ gọi người tới đón nhưng nhỏ nói mún đi bộ tập thể dục. Nó hừ ” coi chừng ma cắn mày đấy, hk sợ ak?”, nhỏ trả lời ” chị mày kg cắn ma thì thôi chứ làm gì có ma cắn chị mày”. Mẹ nó lắc đầu chịu thua 2 đứa quỷ này lun !

Nó ra tiễn nhỏ, rồi nói:

- về cẩn thận, nhớ nhắn tin cho tao !

- ừ, biết rồi, về ak !

- byebye !

4. Chương 4.cuộc Gặp Gỡ Buồn Cười

Sau khi tạm biệt nó, nhỏ đi bộ về nhà. Bỗng nhỏ muốn đi đường tắt thay vì đường chính. Đường chính sáng sủa hơn nhưng xa còn đường tắt thì ”hơi” tối 1 tí nhưng lại gần. Tối thì tối, nhỏ sợ à? kg có đâu. Nhỏ vừa đi vừa ăn snack TÔM CAY, nhỏ thấy phía trc có 2 người có trai ăn mặc ngổ ngáo, tóc nhuộm bằng màu, nhỏ không chú ý tới chỉ đi tít.

Nhưng đi ngang 2 người đó nắm tay nhỏ kéo lại rồi giở cái giọng nhe nhõn ra trêu chọc:

- e gái, đi đâu tối vậy, 2 anh dắt e 1 đoạn nhé, đường tối lắm, hay gặp dê xồm lắm e ơi

Nhỏ giựt tay lại rồi cho niềng snack vô miệng, vừa nhai vừa nói:

- gặp rồi

- e gặp rồi? đó, e thấy chưa, anh nói đâu có sai, thôi để anh dắt 1 đoạn hí hí- một tên nói rồi tính cầm tay nó

- là 2 người đấy? tôi là nói 2 người đấy! tránh đường để chị còn về, xui xẻo- nhỏ gắt gỏng

- ha, e được lắm, để 2 anh dạy e biết mùi đời nhé haha- 2 tên đó cười lên rồi lôi nhỏ vào lùm cây

- BUÔNG RA- nhỏ vùng vẫy nhưng mặt tỉnh bơ, kg tí sợ

- ngoan, anh thương- một trong 2 thằng kia nói

Lúc đó, tự nhiên hai tên đó bị lôi ra bởi 1 thằng con trai, người đó nói:

- tụi bây đêm hôm kg ở nhà ngủ mà đi chọc con người ta, có biết không thì bảo?

Long đang đi thì thấy như vậy liền xông lên ngăn cản

Nó nhìn người đó, OA, Mỹ nam nha, nhưng mà... hơi bị nhiều chuyện, ‘tay yếu chân mềm’ như thế này thì định cứu nó sao? ĐỂ xem anh ta lm j !!!!

Hai tên kia thấy thằng nhóc cản trở thì điên lên, hất mặt nói:

- thằng này lão, dám lên mặt với anh mày ak? - rồi quay sang thằng còn lại- mày giữ con nhỏ đó, tao xử thằng này- nói rồi hấn lao vào Long, Long có đánh trả nhưng chỉ là những đòn bình thường, Long từ nhỏ chỉ biết làm cục cưng của ba mẹ, làm gì biết đánh đấm chứ.Mấy đòn sau Long bị đánh lại, thằng còn lại cũng thừa thắng xông lên cho lẹ, đuổi thằng nhóc đó đi để vào” việc chính”.Nhỏ nhìn màn ” anh hùng cứu mỹ nhân” của Long, thấy tình hình hk ổn liền đứng dậy ra tay.

Nhỏ lôi đầu 1 tên ra rồi đâm vào mặt tên đó làm hấn xị máu mũi, tên kia bất ngờ nên buông Long ra, nhào về phía nhỏ. Nhỏ đá vào mặt tên đó làm hấn ngã xuống. Hai thằng nóng máu liền xông vào 1 lượt, nhỏ tay đâm chân đá, vài phút sau, 2 tên kia rũ rượi té xuống. nhỏ nói:

- Biết sợ chưa? lúc này tại bây mún cho tao biết mùi ĐỒI thì giờ tao cho tại bây biết mùi ĐỒN rồi đấy! BIẾN!- nhỏ hét

Hai tên đó đứng dậy bỏ đi, vừa đi vừa lảm nhảm: “mẹ kiếp, cứ tưởng mồi ngon, ai dè.... thứ dữ, xui bỏ mẹ”

Long nhìn nhỏ đánh mà cứ muốn thét lên “HAY QUÁ, ĐÁNH ĐẸP QUÁ”

Nhỏ nhìn Long đầy vết thương, ngồi xuống hỏi:

- có sao không? ai mượn nhieu chuyện chi ! mà đi đâu vô đây vậy?- nhỏ vừa nói vừa xem xét vết bầm trên mặt Long.

- umh, kg sao, ai cũng làm vậy thôi mà. tôi đi lạc- Long cười khổ

- Đi lạc? anh kg phải người ở đây ak?- nhỏ ngạc nhiên

- tôi ở Mĩ về

-sao anh không dt cho người nhà?- nhỏ hỏi

- tôi... tôi quên đem dt. tôi không rành đường nên lạc ! tôi không đón được taxi nên đi riết rồi vô tới đây lun- Long gãi đầu

- ak,để tôi đưa anh về. dù j anh cũng vì có ý giúp tôi nên mới ntn, tôi cũng không nên bỏ anh lại. Đứng lên, tôi đưa anh về- nhỏ kéo Long đứng lên

Nhỏ và Long đi ra đầu đường đón taxi, Long nói địa chỉ cho tài xế chạy, trên đường, nhỏ ghé mua đồ y tế xử lý vết thương cho Long. Đến nhà, Long xuống xe, nhìn nhỏ rồi nói:

- cảm ơn cô nhieu lắm, tôi... tôi có thể biết sđt của cô kg?

- huh? không có j đâu, xin sđt của tôi chi?- nhỏ nhướn mày hỏi, giọng

- à, thì... thì tôi muốn trả ơn cho cô, hay cô dt wa tôi đi. số 0905684xxx

Nhỏ dt wa cậu, rồi tạm biệt cậu lên xe về. Cậu nhìn theo khi cô đi khuất rồi mỉm cười vào nhà. “Dễ thương wa”- cậu nghĩ.

5. Chương 5.bị La

Long vào nhà liền bị ông anh iu quá í lộn iu quý của mình oang oang 1 trận:

- sao đi ra ngoài mà không mang dt, em không rành đường lữ đi lạc thì biết đâu mak kiếm chứ, có biết 2 bác và anh lo lắm không? Còn nữa, mặt mày tại sao lại như vậy, em đi đánh nhau à%^&*#@#%- anh nói cả 1 hơi, không một ai có thể “xọt” vô đc chữ nào

-thôi đi Quân, em nó đi cả ngày rồi, để nó nghỉ ngơi đi, có j rồi từ từ nói. Long, con đi tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm- mẹ anh can anh lại

-dạ, con xin lỗi 2 bác, xin lỗi anh 2! lúc sáng con định rủ anh ra ngoài nhưng con thấy vậy phiền anh wa nên con.... đi 1 mình. Sau khi đi ra ngoài con mới biết mình quên mang dt, sau đó con.... đi lạc nên tới bây giờ mới về tới nhà, cũng may nhờ có 1 người giúp con đón taxi trong đoạn đường con lạc khi con không biết chỗ đón xe. còn về mặt con thì... thì... do con...con giúp một cô gái bị trêu ghẹo nên.... Con xin lỗi- cậu vừa cúi mặt xuống vừa nói.

-con đi nghỉ đi, không sao là tốt rồi, làm 2 bác lo quá, đi đi con- ba anh lên tiếng

-dạ, con xin phép- cậu nói rồi lên phòng

Sau khi tắm rửa, ăn cơm, cậu vào phòng định ngủ thì nghe tiếng anh ngoài cửa, cậu nói:

- anh ạ? anh vào đi

Anh vào phòng, trên tay cầm hộp y tế, bắt cậu ngồi xuống giường rồi xử lý vết thương cho cậu lần nữa, hỏi rõ mọi chuyện. Cậu kể lại, anh nghe xong nhíu mày hỏi một câu “ nhẹ nhàng”:

- mày có thấy mất mặt không?

Cậu cúi đầu xuống, mặt hơi nóng trả lời lí nhí -“ dạ.....có” (giống như con gái í). Ai đời đi cứu người ta rồi thành ra người ta cứu lại mình

-mày thì biết đánh đấm j mà còn xen vào chuyện người ta, lỡ cô gái đó không ra tay thì mày còn mạng về sao!- anh hù dọa

-kìa anh, đừng dọa em chứ. Mà em có số đt của cô ấy nữa, em sẽ mời cô ấy đi ăn 1 bữa để cảm ơn, à mà cô ấy dễ thương lắm nha anh, lại còn....đánh rất đẹp nữa- cậu cười típ mắt nhớ lại cảnh nhỏ “đẹp loạn” ấy

-dễ thương luôn mới chịu à- anh ghẹo cậu

- anh!- cậu ngượng ngùng

Anh nhìn thẳng em của mình, nó đã 23 tuổi rồi mà cứ như con nít, chuyện j cũng nói với anh giống như lúc còn bé. Nhưng nay anh thấy nó “lớn” rồi, biết khen con người ta “dễ thương” nữa mà

-Nghỉ đi, anh về phòng đây- anh nói

-dạ, anh ngủ ngon

-uh, ngủ ngon

Đóng cửa lại, cậu nằm lên giường, nhớ lại gương mặt nhỏ lại nghĩ “ yêu chết mất”. Tự nghĩ tự ngượng rồi vùi mặt gối đi ngủ !!!!

6. Chương 6.bị Cướp

Anh đang làm việc thì dt trên bàn reo lên

-alo?

-thưa TGD, khoảng 15’ nữa TGD có cuộc gặp đối tác ở quán cafe đối diện ạ !- cô thư kí báo

- uh. tôi biết rồi, cảm ơn cô- anh nói

-vâng thưa TGD

-uh-Anh cúp máy rồi thu dọn tài liệu chuẩn bị cuộc gặp mặt.

Anh ra khỏi cổng công ty, vì quán đối diện nên anh đi bộ qua. Sắp tới quán thì anh có dt, là cậu gọi, anh bắt máy

-sao?

- anh có bận không, em chỉ muốn nói cho anh biết là em đã hẹn dc cô ấy đi ăn rồi! hihi- cậu khoe

- vui quá rồi còn j. Máy ngày nay mày cứ trông tới gặp “người ta” mà, phải....- anh đang nói thì có bàn tay chụp lấy dt của anh rồi chạy đi. Anh đứng chết trân, CHUYỆN....CHUYỆN J VẬY TRỜI?. Máy giây sao anh mới ngộ ra là MÌNH BỊ CƯỚP. Anh như chôn chân tại chỗ, cổ hong như tắc ngang, kg la dc 1 tiếng kêu giúp, cứ trơ mắt nhìn anh ăn cướp mang điện thoại của mình chạy xa. Còn cậu đag nghe anh nói tiếp thì đột nhiên bị cắt ngang, làm cậu cứ “alo, alo” mãi.

Nó đang đi đến chỗ làm thì thấy phía trước có 1 người đang nhìn dáo dác, ăn mặc kín mít rồi bất ngờ lao vào một người đang nghe dt bên lề và “hốt” lấy dt người đó rồi dõn sức chạy. Nó lập tức rượt theo tên đó, đá vào chân hắn 1 cái làm hắn ngã xuống, nó giành lại chiếc dt mà tên cướp dù té vẫn không buông ra (anh í sợ hư ạ). Tên cướp đứng lên định tát nó thì bị nó chụp tay rồi bẻ ngược ra sau lưng, ột cước vào nhượng làm hắn khụy xuống. Nó giật lại chiếc dt từ tay tên cướp, mọi người xung quanh ra giúp nó dẫn tên

cướp lên công an. Còn anh? anh đứng lơ ngơ, một người thấy anh cứ đứng nhìn về phía trước, mặt nghếch ra nên lại hỏi:

- chú e, làm sao vậy?

-tôi...tôi.... bị...cướp- anh máy móc tl lại

-HẢ? CHÚ BỊ CƯỚP? tôi thấy chú đứng đây nãy giờ, bị cướp mà không biết la lên sao, bây giờ nó chạy mất rồi đứng không- người đó la lên

-tôi...tôi- anh kg thể nói đc j

Nó quay lại trả đt cho anh, nhìn anh và ông chú kể bên, ông chú thì nói như liên thanh, anh thì lơ ngơ, nó vỗ vai anh, lúc này anh hoàn hồn lại:

-đt của anh đúng không?- nó đưa đt trước mặt anh

-à, của tôi, cảm....cảm ơn cô- anh nhận lại rồi cảm ơn nó

-xem như chú may mắn, cũng nhờ con bé nhanh tay lẹ mắt- ông chú lúc này lên tiếng

-không có j- nó nói rồi xốc balo lên vai đi tiếp

Anh nhìn nó, wen wak!.... A! NHỚ RỒI! . Sau 1 hồi nhớ lại, anh biết nó là “chị day võ” của thằng cháu nhà mình. Nhưng khi nhớ lại thì nó đã đi mị mị đằng kia rồi, anh nghĩ sẽ đến lớp võ gặp nó để cảm ơn lần nữa. nghĩ vậy, anh bước tiếp tới quán, vừa đi vừa nghĩ “ ngày j xui thế nhỉ”!!!!

7. Chương 7.trật Chân

Thứ 6....

Anh lái xe đến lớp võ tầm giờ tan, hôm nay anh đã nói với em gái anh có chuyện đi ngang lớp võ nên sẽ rước luôn thằng cháu (nhà 2 người kế nhau ạ), anh ngồi ở ngoài cổng chờ khoảng 20 phút rồi mà không thấy nó dẫn học trò ra. Một số phụ huynh cũng đã đến rước con nhưng chỉ có vài người ra về. Anh đi vào thì thấy mọi người đang vây quanh lại 1 chỗ, thằng bé thấy anh thì reo lên "CẬU". Anh chen vào thì thấy nó đang dc 1 phụ huynh sửa cổ chân, nó cắn môi,nhưù mày chịu đau, mồ hôi tuôn ra hai bên thái dương. Vị phụ huynh kia bảo nó:

-cô giáo, cô chịu đau tí nhé!

Rồi tiếng “cục” vang lên, nó hít 1 hơi thật sâu như kèm lại cơn đau. Vị phụ huynh kia nói tiếp:

- ổn rồi, cô giáo đến bệnh viện băng bó lại nhé

Nó gật đầu, cố mỉm cười cảm ơn rồi đứng dậy. Mọi người cũng tản ra về. Thấy nó đứng lên khó khăn, anh bước lại dìu nó ngồi xuống băng ghế đá, Luân- tên cháu của anh, chạy lại hỏi nó:

- chị ơi, chị sao rồi?, chị có đi dc không?

-uh, chị không sao- nó cố cười trấn an thằng bé

-cô giáo, hay tôi đưa cô đến bệnh viện nhé, chân của cô sưng to lắm rồi, không băng bó lại là không dc đâu- anh nói với nó

-vậy... có phiền anh không?- nó hỏi lại. Bây giờ chân nó quả thật rất đau, nó thật sự cần đi bệnh viện

-không sao đâu- anh nói

-đúng rồi đó chị, để cậu em đưa chị đi bệnh viện- Luân nói theo

-um, vậy cảm ơn anh- nó nhìn anh

Anh dắt xe nó đi gửi ở chỗ gửi xe, xong chạy vào dìu nó lên xe nhưng nó đi rất khó khăn, anh nói với nó:

-cô giáo, để tôi bế cô nhé?

Nó nhìn anh, nó hơi lúng túng, anh nói tiếp:

- cô đi khó quá, tôi giúp cô nhé

Nói rồi không đợi nó trả lời, anh cúi xuống bế nó lên đi ra xe rồi đặt nó vào xe. Luân “biết điều” ra bằng ghế sau ngồi để nó và anh ngồi phía trước. Anh đt cho e gái nói sẽ về trễ rồi tắt máy. Anh vào xe, khởi động cho xe chạy. Anh nói với nó:

- hôm trước.... cảm ơn cô đã giúp tôi lấy lại đt!

- hôm trước?-nó nhú mồm. Nó nhớ là nó đã giúp 1 người lấy lại đt từ tên cướp, người đó là.... anh sao? Nó không hay để ý người khác

-uh, cô không nhớ sao?- anh nhìn nó

-tôi nhớ, người đó là anh ak?- nó hỏi lại

- uh, là tôi!- anh ngạc nhiên, nó không nhớ?

-à, tôi không có hay để ý người khác cho nên tôi...không nhớ anh- nó giải thích

Nó là vậy, cái j không liên quan tới nó là nó không bao giờ để ý tới, nó lun nói “rảnh thì ngủ đi, hơi đâu đi để ý chuyện người ta” mỗi khi nhỏ bưng lửa dí đầu nó vì tội nói chuyện với nó mà nó hỏi những điều mà ai cũng biết. ví như hotboy của trường nổi tiếng rần rần vậy mà khi nhắc nó lại hỏi nhỏ: “ Là ai? Đứa nào?”, hay gặp rồi mà không nhớ mặt người ta cho nên nó không nhớ anh là chuyện bình thường.

Anh hỏi nó sao bị như vậy. Nó nói lại cho anh nghe. Thì ra lúc nó đang tập cho học trò đá, nó phải đứng lên một cái bậc cao hơn bên dưới, khi nó đang đá thì một đứa nhỏ chạy va vào nó, nó mất đà do chỉ đứng 1 chân nên nó té xuống rồi trật chân.

Anh đứng trc cổng bệnh viện, nó chuẩn bị bước xuống thì anh ngăn lại, anh đi vòng qua mở cửa rồi vòng tay bế nó xuống(anh cũng bá đạo giữ ><). nó=“” không=“” từ=“” chối=“” anh=“” bế=“” nó=“” vào=“” phòng=“” khám=“” rồi=“” đặt=“” nó=“” lên=“” giường=“” bệnh,=“” nói=“” rõ=“” tình=“” hình=“” cho=“” bác=“” sĩ=“” biết=“” rồi=“” ra=“” ngoài=“” chờ=“” cùng=“” bé=“”>

Khoảng 30’ sau bác sĩ bảo anh vào, nói:

- cổ chân bạn gái anh không sao, chỉ bị trật nhưng phải cẩn thận không đc cử động mạnh- ông bác sĩ nhìn anh nói, rồi quay sang nó- đây là thuốc giảm đau và thuốc xoa, cô nhớ uống thuốc rồi nhờ bạn trai xoa thuốc giùm.

Nó định nói nó không phải bạn gái của anh nhưng anh giành ngay:

-cảm ơn, tôi sẽ nhắc cô ấy

-uh, chào 2 người- ông bác sĩ chào 2 người

-chào bác sĩ

Anh “ lại” bế nó ra xe, nó hơi ngại nhưng về mặt cứ bình thản(chị í che giấu cảm xúc tài lắm ạ) giúp anh cũng tự nhiên hơn. Nó muốn trở lại lấy xe nhưng anh nó đi đứng khó khăn như vậy nên bảo nó:

- thôi, để tôi đưa cô về, chân như thế làm sao chạy xe đc, cô chạy xe số mà!

-nhưng phiền anh quá rồi. không sao đâu, chân trái mà, tôi sẽ chạy chậm lại- nó nói

- tôi không yên tâm, xem như tôi cảm ơn chuyện hôm trc, giúp thì giúp lun cho trót. Vậy nhé- anh cười nói

-nhưng...- nó không biết phải nói ntn nữa.

- xem như chúng ta huề- anh đùa

Nó không nói nữa, để anh chở về nhà.....

Về tới nhà, nó tranh thủ mở cửa xe bước xuống, mẹ nó nghe tiếng xe dừng trc cửa thì đi ra, thấy nó như vậy mẹ nó hốt hoảng. Nó trấn an mẹ nó, rồi nói nhờ anh đưa nó vào viện rồi đưa nó về. Anh chào mẹ nó,

mẹ nó cảm ơn anh rồi rít, mời anh vào nhà chơi nhưng anh nói tối rồi nên phải về với lại thằng bé Luân đã ngủ gục trên xe rồi nên phải về. Mẹ nó bảo hôm nào rảnh sang chơi, anh cười rồi nói “ DẠ, CẢM ƠN BÁC”, sau đó tạm biệt 2 người rồi về.

Mẹ nó dìu nó vào nhà, miệng cứ khen anh suốt

Anh chở bé Luân về tới nhà, gọi ba mẹ nó ra bồng nó vào, rồi anh về nhà mình.

Hôm sau nó phải nhờ nhỏ đón đi học và mang xe về giùm.....

8. Chương 8.có 1 Sự Thích Không Hề Nhẹ!

Lại nói về cậu và nhỏ, sau ngày 2 người đi ăn rồi sau đó nhí nhánh đi chơi khu trò chơi thì cậu thấy mình ngày càng thích nhỏ. Nhưng cậu thông minh lắm nha, không có nói cho nhỏ biết, cậu muốn nhỏ tự cảm nhận đc tình cảm của cậu. Cậu không muốn nhỏ nghĩ cậu đùa giỡn với nhỏ, như vậy cậu sẽ buồn lắm à nha! Từ lần đầu gặp nhỏ trong hoàn cảnh không mấy “hạnh diện” ấy, cậu biết mình dính “tiếng sét ái tình” vs nhỏ thiệt rồi! hí hí!

****Ở tại phòng cậu...

Cậu đang nằm trên giường, nhìn kên trần nhà, mắt chớp chớp, miệng cười tủm tỉm và công việc chính là.... nhớ nhỏ. Cậu thấy nhỏ quả là dễ thương a, đến cái tên cũng đẹp nữa- AN HY! Con gái nhưng không có yếu đuối hay tị nạnh vào người khác, rất độc lập, tuy nói chuyện hơi... chặn họng người khác và đôi lúc hơi trẻ con tí nhưng vs cậu đó là cá tính riêng của nhỏ và còn.... đánh võ rất hay nữa. a, sau này lỡ chọc giận nhỏ, nhỏ có... bực cậu lun không? aaa, cậu không dám chọc giận nhỏ đâu vs lại....à... cậu saoỡ lm nhỏ giận chứ. Cậu nằm đó, nghĩ nghĩ nghĩ, tưởng tượng, tưởng tượng, tưởng tượng đủ mọi thứ về cậu và nhỏ mà không biết ngại cho đến khi chịu hk nổi rồi ngủ lun....

****Ở tại phòng nhỏ...

Nhỏ đang đọc sách nhưng trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của cậu. Nhỏ cũng đã kể vs nó về cậu, nhưng nó lại phán 1 câu “Mày thấy trai là mắt như đèn pha rồi, nói j nữa“, làm nhỏ liếc nó mún lột lun trông mắt. Nhỏ “hơi nhớ“ người con trai cao gầy, trắng bóc như con gái, cái mặt non choẹt nhìn là phát iu ngay, cộng thêm nụ cười răng khểnh nữa chứ! Nhìn là biết con trai cưng nhà giàu rồi nhưng lại không kênh kiệu hay hống hách mà cực kì “đáng iu“, ầm áp và biết quan tâm người khác. Nhỏ... nhỏ....KHÔNGGGGG, không thể thích anh ta đc, mình và anh ta chỉ mới gặp nhau vài lần, không thể “nhìn mặt mà bắt hình dong“ đc, không thể bị cái mặt “mĩ nam“ ấy “luộc“ đc, bây giờ dụ trẻ em nhieu lắm, NO NO NO! Nhỏ hét lên trong đầu rồi lm 1 hành động rất ư là con nít..... lấy chăn trùm cả người kín mít lại rồi đi ngủ....

Cậu nhìn vào danh bạ dt, chính xác là cái tên “HYHY DZẾ THƯƠNG” rồi lưỡng lự không biết có nên dt rủ nhỏ đi chơi không đây! Không biết nay nhỏ có học không nữa, lỡ nhỏ có học thì thành ra cậu làm phiền nhỏ sao? nhưng nếu nhỏ không học thì chẳng phải cậu bỏ qua cơ hội rủ nhỏ đi chơi sao? “AAA, GỌI HAY KHÔNG GỌI ĐÂY”- cậu nghĩ trong đầu.

Nhưng 3 ngày rồi, cậu không gặp nhỏ, cậu nhớ nhỏ wa! Tuần sau là cậu phải đi làm trong công ty của anh QUÂN rồi, cậu sẽ không có thời gian giành cho nhỏ nữa nên phải tranh thủ thôi! Và cuối cùng, cậu quyết định Điện Thoại cho nhỏ!

-Alo, Long?- nhỏ trả lời

-A, HyHy, e có rảnh không?- cậu hỏi hộp

-có j không anh? chiều nay e mới rảnh- nhỏ hỏi lại cậu

- vậy chiều nay anh...anh đón e đi chơi nhé, đc không Hy?- “ok đi”, cậu mong chờ

-đi chơi? à...um.... vậy chiều khoảng 2h anh đón e ở chỗ XXX nhé!- thoáng bất ngờ nhưng nhỏ đồng ý

-ok, vậy em chờ anh nhé hihi!-“ yaaaa, mừng wa”- cậu mún hét lên

-vậy nhé, em tắt máy đây, chào anh

-byebye HYHY

tít tít... nhỏ cúp đt! Cậu ngồi cười ngây ngô, chiều nay cậu sẽ đi chơi cùng nhỏ hihi, nghĩ thôi đã vui rồi. A, phải đi chuẩn bị thôi. và cuộc hành trình đi chọn quần áo bắt đầu.

1H30' chịu tại chỗ XXX....

Một người con trai mặc áo sơ mi xanh biển đậm cùng quần jean đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai, chân mang giày NIKE đang đứng dưới bóng cây bàng chờ 1 người làm mấy chị em đi wa đều phải ngoái nhìn. Vì sao ư? Đơn giản vì đó là Long hotboy của chúng ta, tuy ăn mặc đơn giản nhưng vẫn "đẹp trai" như thường! Cậu đang chờ HYHY " của cậu" a! Cậu đã cố tình đến sớm 30' tại chỗ hẹn, cậu sợ nhỏ ra sớm mà không thấy cậu rồi bỏ về thì chết.

Đúng 2h, 1 chiếc xe đồ chơi trc mặc cậu, nhỏ bước ra cười tươi vs cậu làm cậu ngẩn ngơ (như con bò đeo nơ). Nhỏ mặc 1 chiếc áo phông lệch vai vs quần lửng ngang gối, mang giày thể thao nhìn cute cực. Nhỏ nói vs bác lái xe j đó rồi đi đến trc mặt cậu vỗ vào vai cậu 1 cái cho hồn cậu trở xuống.

-WEY, SAO VẬY?- nhỏ hỏi

-A... em, em đến rồi à- cậu hoàn hồn lại

-uh, đi thôi- nhỏ nắm tay cậu đi làm cậu sững sờ gần chết

Cậu đội lên đầu nhỏ cái mũ lưỡi trai 1 cặp vs cái cậu đang đội lên đầu nhỏ, rồi nói với nhỏ:

-nặng lắm!

Nhỏ mỉm cười, rồi cùng cậu đi típ....

Nắng chiều, tuy nóng nực khó chịu nhưng lại là không gian vui vẻ của đôi bạn trẻ của chúng ta!

9. Chương 9.kiểm Tra

1 tuần sau...

Mấy hôm nay chân đau nó không thể đi làm tại quán trà sữa, nó đã đt cho chị chủ quán xin nghỉ, còn lớp võ thì mượn nhỏ trông giùm. Nó với nhỏ đều học vovinam từ lớp 7, hiện tại nó và nhỏ đều là huấn luyện viên nhưng rất ít người biết vì tụi nó không thích nói, có chăng chỉ là nói có học 1 thời gian nhưng đã nghỉ. "Sự nghiệp" võ thuật của 2 đứa nó rất đáng ngưỡng mộ, là những tay đối kháng khiến đối thủ phải nể sợ nên hầu hết mỗi lần đi đánh giải, huy chương vàng đều bay về 2 đứa nó. Lớp võ hiện tại của nó không phải của nó mở mà là của thầy dạy cho nó và nhỏ lúc trước mở cho nó và nhỏ cùng đứng dạy, tiền lương thầy sẽ trả cho 2 đứa. Nhỏ làm biếng wa nên nói nó cứ dạy 1 mình đi. Mà cũng nhờ vận động nhiều nên 2 đứa nó có dáng người "nhon" thấy sợ lun....

Chân nó cơ bản đã khỏi, hôm nay nó đi học mà không cần nhỏ sang rước. mấy hôm trước, ngày nào nhỏ cũng qua nhà chở nó đi học rồi kè nó lên phòng học. Hôm nào đến phòng học 2 đứa cũng thở như chưa từng được thở, mồ hôi ướt cả lưng áo....

Nó vào lớp, không thấy nhỏ nằm dài trên bàn "ngủ típ" như mọi hôm khi đi sớm, "ngủ quên nữa chứ đâu"- nó nghĩ trong đầu. Nhỏ cái j cũng chấp nhận đc, chỉ có ngủ là không chấp nhận đc, chỉ cần đặt lưng xuống là ngủ không biết trời trăng j nữa!. Nó ngồi xuống lật sách ra đọc. Một lát sau, nó nhìn đồng hồ thấy 5' nữa vào rồi mà chưa thấy nhỏ, định lấy đt gọi thì nghe tiếng "bịch, bịch" ngoài hành lang sau đó nhỏ như cơn lốc bay lại chỗ kế bên nó. Vừa đặt balo xuống là thở như chạy maraton. À, thở là phải rồi, chạy từ tầng trệt lên tầng 3 cộng thêm quãng đường từ cổng vào nữa mà!

-tao ngủ quên- nhỏ nói, cí mặt nai tơ thấy sợ

-Hay không mún thức? bày đặt nói té nhị nữa, làm như tao không biết mày vậy!- nó nói đều lại nhỏ
 -hihi, tại tối thức khuya- nhỏ cười cười nói với nó
 - chat chit j vs anh đẹp trai nữa đúng không, pit tổng mày rồi- nó bịu môi nhìn nhỏ
 - chọc tao quài!- nhỏ ngượng ngừng
 -giả bộ nữa
 -uh, chị mày lừa mày này giờ đây con ak!- nhỏ trở lại bình thường đá đều lại nó
 -xì... mày chỉ đc cái lừa người khác vào trông là giỏi- nó đập đập cuốn sách vào nhỏ rồi lắc đầu nói
 - mày biết rồi mà vẫn bị dính đây, có sao đâu, chiều này còn dùng đc hoài!- nhỏ nhìn nó với con mắt khi dễ
 -xớ!- nó liếc nhỏ

Rengggg.... Chuông reo lên, nó và nhỏ dừng lại cuộc nói chuyện, bắt đầu học.....

Tiết đầu có kiểm tra của ông thầy “hắc ám” đối với học sinh. Nhỏ và nó đều học rất cừ nên tụi nó lm rất nhanh những câu kia. Đề có 1 câu khó kinh, còn mấy câu kia thì cũng “không phải dạng vừa đâu”, ông thầy này lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng không cho học sinh điểm tuyệt đối, để lm đc câu đó phải có kiến thức vững mới đc.Nó thì làm đc câu khó trên trời đó vì lúc tối nó tỉnh cờ thấy đc, cứ ngỡ khó trên trời như thế này thì kg cho nhưng lại... cho thật, nó thấy hôm nay thật may mắn hoho , còn nhỏ vs các bạn trong lớp thì đang cắn bút không biết giải. Nó liếc nhìn đề của nhỏ, chỉ cho khác số, nó viết ra giấy rồi giải. Xong nó lấy viết bầm 2 cái, đây là ám hiệu riêng của nó với nhỏ khi cần giúp đỡ hoặc là “chép đi”. Nhỏ canh ông thầy, nhanh chóng liếc qua chép vào nhanh như gió- biệt tài của nhỏ “ chép nhanh theo vận tốc gió”. Mà nhỏ cũng thật là hên, phía trc là 1 bạn nam khoảng 90kg che hết lại cho nhỏ mặc sức mà chép.

-Hết giờ- ông thầy lên tiếng- nộp bài, bỏ bút xuống nhanh lên

Cả lớp uể oải nộp bài nhìn nhau lắc đầu. Nhỏ vỗ vai nó, hất mặt nói:

-hay thế!

-tao mà! Haha! Nói chơi chứ tao tỉnh cờ gặp rồi nhớ thôi- nó nói

-hên giữ trời, bạn tao có khác- nhỏ huých vai nó

Ai cũng nhìn như sinh vật lạ, ai cũng buồn chỉ mình 2 đứa nó vui! Thấy ngại hay sao á mà 2 chị dừng lại rồi chuẩn bị học típ

Cả lớp lại tiếp tục học.....

10. Chương 10.kiểm Chuyện

Giải lao, nó và nhỏ xuống cantin mua đồ ăn, mua xong 2 đứa nó kiếm bàn ngồi ăn, mới ngồi xuống thì nghe giọng nói kể bên vang lên:

-ai ya, con người ta học giỏi nha, cười suốt nha, tụi bây đó, ráng học cho giỏi để có ngày bị chèn ép rồi mang bệnh tức nhe

- ờ, mày nói phải đó. Nhưng mà mình học sao bằng người ta đc, hay quá mà. Nhưng tiểu thư tao đây kg có mún bị ép đâu nha- một đứa khác lên tiếng

- tao thấy kg vừa mắt rồi đó- 1 đứa khác lại nói vô

Nó và nhỏ nhìn nhau, rồi nhìn sang bên kia, không nhìn cũng biết là ai rồi, là nhóm bạn Thanh nổi tiếng CHÁNH trong trường,con nhà giàu, suốt ngày ăn chơi, nhờ đút lót mới vô đc cái lớp học dành cho toàn người thi cao điểm vào, nhờ vậy mà lên mặt với người ta. Ghét nó và nhỏ cay đắng vì lúc nào 2 đứa nó cũng

là 2 người đứng đầu (ganh tị ấy mà), đc thầy cô thích, xin j cũng đc, nói j cũng đc đưa ra thảo luận. Còn tụi bạn Thanh thì học luôn theo sau nên càng ngày càng ghét.

Nó nhìn nhỏ rồi lên tiếng hỏi nhẹ nhàng:

- Hy, trường này kg có chó, cantin cũng không nuôi chó mà sao tao nghe văng vẳng tiếng chó ở đâu hoài hà!

- mày ăn lẹ đi, chó hay ruồi muỗi gì nó cũng hay ăn hoặc đậu lên đồ bỏ thôi, ăn uống như vậy làm sao biết nói chuyện, mà chó thì chỉ biết sủa thôi. Mày cần j wan tâm coi có hay không,lỡ có một hồi nó ăn hết đồ của mày bây giờ- nhỏ “la” nó

-à à! Tao sợ nó cắn- nó rụt vai

- ở đây có chó chắc chó nhà giàu kg hà, kg cắn đâu vì đc giáo dục rồi, nếu cắn mày thì nó là chó nhà giàu vô giáo dục, như vậy mang tiếng lắm- nhỏ nói

-hihi, tao hiểu rồi- nó gật đầu

-giỏi, ăn nhanh đi

Tụi bạn Thanh ngồi nghe mà nóng máu,tụi nó dám nói mình là chó. “2 đứa bây đc lắm”- Thanh cắn răng đề xuống cục tức. Mấy người kia cũng tức nhưng không nói đc, nếu hỏi thì khác nào có tật giật mình sao!

Nó ăn nhưng trong đầu thì nghĩ “ tao bỏ qua dễ vậy sao?”

Ra về, tình cờ nó thấy bạn Thanh đang quăng cái j đó vào sọt rác. Nó và nhỏ chờ mọi người về hết rồi xuống lượm lại “cái đó” xem. Xem xong tụi nó nhìn nhau cười gian hết sức nói

—————000000000000—————

Tuần sau nữa....

Hôm nay sẽ có bài kiểm tra, nó và nhỏ ngồi xem chuyện vui. Thầy vừa vào lớp thì lớn tiếng gọi:

- bạn Huỳnh Ngọc Thanh

-dạ, thầy gọi em?

-em đã gian lận trong bài kiểm tra tuần rồi đúng không- thầy hỏi

-dạ? không có, em làm sao gian lận đc ak?- Thah chối

-đem 1 quyển tập của em lên đây- thầy bảo

Thanh kg hiểu j, đem tập lên, thầy lấy trong cặp 1 tờ giấy nhỏ ghi đầy chữ rồi đem xuống hỏi vài người trong lớp về chữ viết giữa quyển tập và tờ giấy, ai cũng nói là giống nhau, Thanh xanh mặt, “ai? Ai đã đưa thứ đó cho ông thầy? TAO MÀ BIẾT THÌ CHẾT VỚI TAO”- thanh nhìn xung quanh.

-Ai cũng nói chữ viết trong giấy và trong tập bạn giống nhau, đều cúng 1 người viết, mà nội dung trong đây là nội dung kiểm tra, em có j nói không?- thầy hỏi

-bao nhiêu người viết chữ giống nhau, làm sao thầy nói em đc- Thanh cãi lại

-nó nằm trong sọt rác của lớp, em đã quăng vào lúc ra về ngày kiểm tra, có bạn đã thấy- thầy nói típ

-dạ, em, em....- Thanh hết chối. Có tật giật mình mà

-Ra về lên gặp tôi- thầy nhìn Thanh rồi nói

Thanh ngồi xuống, tức giận ngút trời, mắt mặt wa, Thanh thề sẽ không tha cho đứa khốn kiếp đó!

Nó và nhỏ nhìn nhau nháy mắt liên hồi, cười gian gian. Thì ra hôm đó nó và nhỏ đã lượm đc tài liệu của Thanh rồi lên đi đưa cho thầy, làm bộ khó xử đồ nữa! nhưng trong lòng thì zui mún chết!!!!

11. Chương 11.gặp Nhau Tại Siêu Thị- Tổ Tình

Sau chuyện của Thanh, 2 đứa nó vui muốn chết. Chiều hôm sau rủ nhau đi siêu thị mua đồ....

-VyVy ới ới oiiii- nhỏ réo nó

-dạ em đây, xin chị đừng có kêu e bằng cái tên sồn cả da gà như vậy- chạy vào từ trong nhà ra, với mục đích là chặn cái loa ngoài kia lại

-tên dễ thương thế mà chê, VYVYYY!- nhỏ cố ý kêu lớn hơn

-im im, đi thôi. Mà nói nhiều quá- nó thúc

-đi thì đi. Ê, đi mua áo khoác mới ra đi, “model” thể thao bây giờ á!- nhỏ bàn

- uh, cũng đc- nó nói

Hai chị vừa đi vừa chí chóc cho đến khi tới siêu thị.....

-ê, vy, thấy rồi, thấy rồi, áo đẹp quá, nhanh lên, lại đây- nhỏ mừng quýn lên khi gặp áo khoác

Nó đi lại, 2 đứa nhìn áo đủ màu mà hoa cả mắt. Sau 1 hồi chọn chọn lựa lựa, cuối cùng 2 chị cũng chọn đc áo. Nó chọn cái áo khoác thể thao màu đen cổ đứng có viền trắng, nhỏ thì cũng áo đó nhưng màu xanh dương có viền đen. Hai đứa tính ra tính tiền thì có người gọi:

-Hyhy

Nhỏ ngược nhìn người vừa kêu tên mình thì gặp ngay....Long hotboy của chúng ta, hơi bất ngờ, nhỏ cười:

-hihi, Long, anh mua j vậy?

-anh mua áo khoác- nói rồi Long liếc nhìn áo nó cầm trên tay rồi lẹ tay gỡ cái áo y hệt vậy xuống

-à, đây là bạn e ak?- Long hỏi

-dạ, cốt của e ạ- nhỏ trả lời

-chào em, anh là Long, um... bạn của HyHy- Long mỉm cười nhìn nó

-uh, chào, tôi tên Vy- nó nói, cái mặt không tí cảm xúc

Nó nhìn áo của 2 người cầm giống nhau, biết ngay là cậu cố ý lấy giống, “a, biết rồi”, rồi nhìn sang nhỏ nhướn nhướn trong rất đáng ghét:

-có phải đây là anh đẹp...

-uh uh uh, đúng rồi, đúng rồi- nhỏ nhảy vào miệng nó chặn lại. Thiên a, nó mà nói ra biệt danh của nhỏ dùng để gọi cậu thì nhỏ ngại chết mất “anh đẹp trai”

-anh như thế nào?- Long hỏi

-không có j, tại em có nói với nó là e có quen anh thôi mà hihi- nhỏ lại lần nữa nhanh miệng

-à, ra vậy- cậu cười cười

3 người đang nói chuyện thì có người đánh “bốp” vào đầu cậu, cậu bất ngờ quay lại thì là ông anh của mình

-Đi đâu vậy? tìm gần chết hà- anh trừng mắt nhìn cậu

-dạ e...e đi gặp bạn, em quên...anh- cậu ôm đầu nói. Ai ya, lúc này cậu đang đi cùng anh thì thấy Hyhy của cậu nên liền đi qua ngay, quên nói với anh lun, thiệt là có lỗi mà

-ôi trời ơi, nó quên tôi- anh kêu lên

-anh, đây là bạn em, đây là Hy- chỉ vào nhỏ- đây là...

-cô giáo!- anh chặn lại lời của cậu

-uh, chào anh- nó nói

-hihi, chào anh- nhỏ chào

-anh biết Vy à?- cậu hỏi

- uh, biết- anh trả lời

Nhỏ nhìn nó, ý nói “ biết nhau lun ta ơi”, nó không nói j chỉ nhú mày lại nhỏ

-cũng trưa rồi, sẵn đây mình đi ăn lun đi cho vui nhé 2 người- cậu đề nghị

-uh, đúng đó, đi chung lun đi- anh hòa theo

Hai đứa nó nhìn nhau, nhỏ thì mún đi (vì có anh đẹp trai của chị ý mà) nhưng kg bít nó có chịu kg cho nên nhìn nó, nó hiểu nhỏ wa mà nên gật đầu

-vậy mình đi tính tiền rồi đi- nhỏ nói

4 người ra quầy tính tiền, rồi dẫn nhau đi ăn.....

Buổi tối về nhà, lúc chuẩn bị ngủ nhỏ chợt nhớ ra 1 chuyện liền lấy đt nt cho cậu:

-“à, Long, hình như anh.... Mua áo khoác giống em đúng kg?”

Rè rè....

-“uh, anh... mua giống hyhy”- cậu tl

-“sao...sao lại mua giống em, anh cũng thích màu xanh à?”- nhỏ

-“thì tại...anh thấy áo của hyhy màu xanh”- cậu

-“ như vậy không phải giống 1 cặp sao?”- nhỏ

-“thì anh mua cặp với hyhy mà, hihi”- cậu

-“sao anh mua cặp với em làm chi”- nhỏ

1’.....

3’.....

5’..... nhỏ cũng chưa thấy cậu tl, tính hỏi thì có tin nhắn từ cậu

-“em.... Thật tình không hiểu sao?”- cậu

-“hiểu sao anh”- nhỏ. Nhỏ nín thở, chẳng lẽ....

-“anh thích hyhy. Thật đấy. Anh không đùa đâu”- cậu tl

“oành”, đầu nhỏ đầy pháo hoa, cậu nói, cậu nói T.H.Í.C.H nhỏ! Nhỏ có xem nhầm kg? lật đật nhìn lại, vẫn vậy,”anh thích hyhy.Thật đấy. Anh không đùa đâu”. Nhỏ run run, tim đập thình thịch, không dám mở miệng sợ tim rớt ra ngoài. Cứ nhìn đt mà cười! “aaaa, anh ấy thích mình, vui wa đi”- nhỏ nghĩ, lẩn wa lại trên giường. Nhỏ cũng rất thích cậu nha!

Còn cậu thì mồ hơi đổ như mưa, chờ lâu rồi mà sao không thấy nhỏ tl, có phải nhỏ nghĩ cậu đùa không? Hay nhỏ có người iu rồi nên cảm thấy khó xử với cậu, hay là nhỏ ghét cậu đường đột rồi, hay là.... Hàng ngàn cái “hay là” mà cậu tự đặt ra làm cậu khổ sở mún chết, lòng bùn rười rượi, biết vậy đã không nói!

Cậu quyết định dần cơn lo trong lòng xuống, đt cho nhỏ

Tin...tin...tin....tin, tiếng chuông đt reo lên làm nhỏ giật mình, nhìn tên thì lại giật mình hơn. Cậu gọi, nhỏ... nhỏ nên nói ntn đây. Nhỏ kéo màn hình nghe:

-Long!

-hyhy, anh...anh... không đùa giỡn j với emđâu, em đừng giận anh nhé, anh thật sự rất thích hyhy, nếu... nếu em có bạn trai rồi thì... thì anh...em...”- cậu lúng túng, kg biết nói j nữa.

Nhỏ bật cười, cậu dễ thương wa! Nhỏ kg nói j, để nghe cậu nói tiếp

-“hyhy, em còn ở đó không? Sao em không tl anh? Em...em giận anh rồi sao? Anh xin lỗi, anh không phải mún em khó xử j cả. em giận anh đường đột quá phải không, tuy biết e chưa lâu nhưng anh rất thích e, hyhy à, tin anh nhé. Nếu em có người iu rồi thì... thì nói với anh 1 tiếng, anh sẽ không lm e khó xử đâu, anh chỉ mún nói cho em biết tình cảm của anh thôi, em im lặng như vậy anh lo lắm, hyhy”- cậu nói 1 hơi thật là dài, nói xong thở 1 cái thật mạnh, chỉ biết nói và nói, chỉ cần biết bên ki còn tín hiệu là cứ nói

Nhỏ khóc, thật sự khóc, khóc vì vui mừng, vì hạnh phúc. Cổ trăn tĩnh lại, nhỏ nói:

-“Long, nghe em nói, em chưa có người iu, e cũng chưa biết iu ai, nhưng từ khi e gặp 1 người con trai xả thân mình cứu em thì em biết, vì người con trai đó, em đã đánh mất trái tim của mình rồi, anh hiểu không Long?”- nhỏ nghẹn ngào nói

-“hyhy, em khóc hả?, em đừng khóc mà, anh biết rồi, biết rồi, hyhy, anh... anh vui wa hyhy à, em cũng thích anh đúng không, anh anh muốn khóc wa, anh phải lm j đây, hyhy hyhy”- cậu tim đã nhảy ra ngoài rồi, trời ơi, hyhy cũng thích cậu, nc mắt rưng rưng hưng cậu cố gắng không khóc, vui quá, hạnh phúc quá

-“uh, đồ ngốc, em cũng thích anh”- nhỏ cười nói

-“hihi, hyhy hyhy”- cậu không biết nói j, chỉ nỉ non gọi tên nhỏ

- “ uh, vậy bây giờ đi ngủ nhé, mai mình nói típ anh nhé”- nhỏ cũng không bit nên nói j nữa nên nói là sẽ đi ngủ

-“uh uh, ngủ đi em, mai anh sẽ gặp em, byebye hyhy, g9”- cậu

-“g9”- nhỏ

***** đêm đó có 2 con người mất ngủ vì hạnh phúc*****

12. Chương 12.bắt Ngờ

Hôm sau, nhỏ đến giảng đường với tâm trạng cực kì vui đến nỗi con người kế bên cũng phải để ý tới

Giải lao, 2 đứa ngồi nói chuyện:

-này, bị j à? Sao cười hoài vậy? “chạm” rồi hả?- nó nhúu mày hỏi nhỏ. Từ lúc gặp tới giờ, chỉ nói mấy câu rồi ngồi cười suốt như tự kỉ, nhỏ hôm nay bị sao vậy nhỉ?

-hihi, nói cho biết nè Vy, um, anh Long...tỏ tình với tao- nhỏ nói mà ngại ngùng

-vậy à? Vui không, chờ hôm rài mà đúng kg?- nó nhướn mày nói

-vui chứ, tao rất hạnh phúc. Tao cũng thích anh ấy lắm- nhỏ cười nhẹ. Vẽ mặt không giấu nổi hạnh phúc

-uh. Nhưng mà, mày và anh ta chưa biết nhau lâu, tao sợ...- nó lo lắng

-hihi, tuy chưa lâu nhưng tao và Long hiểu nhau, Long không phải dạng công tử ăn chơi, càng không phải dạng thay bồ như thay áo, anh ấy ngốc lắm, tỏ tình với tao mà nói “ anh muốn khóc quá, anh phải làm j bây giờ?” khi tao đồng ý, sợ hãi khi tao không tl tin nhắn, giống như trẻ con vậy. Tao tin Long sẽ không làm tao thất vọng- lòng ngập tràn hạnh phúc, nhớ lại cuộc dt tối qua, nhỏ thật sự cứ tưởng mình mơ

-uh, tao chỉ mong mày vui vẻ. cuộc đời tao chỉ có mẹ và mày là quan trọng nhất, tao không muốn ai buồn- nó nhìn nhỏ mỉm cười, thật sự nó mong nhỏ hạnh phúc

-tao pit mày thương tao mà, tao sẽ không làm mày thất vọng. chiều nay tao có hẹn với Long nè- nhỏ câu vai nó. Hai đứa cùng cười...

Rè rè...

Đt rung tin nhắn, nhỏ mở lên xem là của “anh Long”, nhỏ hồi hộp mở lên xem

-“hyhy, em về nhà chưa? Anh sợ e đang học nên kg dám gọi! 7h tối nay anh đón e ở đầu đường nhà e nhé!”

Nhỏ mỉm cười, rep lại:

-“ e về rồi, tối e sẽ chờ anh”

-“vậy à! Chờ anh hé, bây giờ anh đánh làm việc, nói sau nhé, byebye hyhy”- cậu

-“ạ. byebye, Long”- nhỏ

Nhỏ nhìn đồng hồ, bây giờ là 3h30...

-um, con lâu lắm để chuẩn bị!- nhỏ nghĩ

Tin tin...

-sao?- nó bắt máy

-ê, tối nay tao hẹn với Long, mày nghĩ tao nên ăn mặc ntn đây?- nhỏ nói với nó

-sao lại hỏi tao, mày phải rành hơn tao chứ- nó tl lại

-bây giờ tao đang kg biết ntn đây, hỏi mày cũng như không- nhỏ than thở

-chắc, con người ta giờ iu rồi, đầu óc lú lẫn lun rồi- nó ghẹo

-chọc hoài. Mày không biết thì tao tự chọn lun. Tao hồi hộp quá mày ạ!- nhỏ

-vậy à! Tao không biết- nó

-uh quên, cục đá như mày thì biết j. mai mốt có vương lưới thì đừng có hỏi chị nha cưng! Hứ!- nhỏ

-thôi thôi, e biết rồi chị, chị lo soạn đồ đi. Umh...chúc chị hẹn hò vui vẻ ạ!- nó

-hihi, chụy cảm ơn vyvy neeee! Moa!- nhỏ

-ghê quá- nó

-byebye- nhỏ

-uh, bye

18h45....

Nhỏ đang đứng ngay chỗ hẹn đón Long. Sau 2h chọn quần áo và trang điểm, nhỏ xuất hiện thật xinh xắn trong bộ váy xòe màu cúp ngực đen làm tôn lên nước da trắng của nhỏ, đi kèm là giày cao gót màu trắng sữa, tóc xõa tự nhiên, trang điểm nhẹ, lúc này trông nhỏ rất đẹp. Nhỏ đang chờ Long đến, còn khoảng 10' nữa, nhỏ lại băng ghế gần đó ngồi chờ.

Đúng 10' sau, 1 chiếc xe hơi dừng lại ngay nhỏ, nhỏ đứng lên vẫy tay với Long, Long cười tươi đi lại chỗ nhỏ. Long mặc 1 bộ vest đen trông chừng trạc hẳn ra, không còn vẻ trẻ con hằng ngày nữa.

-em chờ anh lâu không?- Long hỏi nhỏ, giọng nhẹ nhàng

-hi, e chỉ mới ra thôi anh- nhỏ nói

-vậy mình đi nhé- Long nói rồi cầm tay nhỏ kéo đi

-ạ!- nhỏ tl. Tim đập thình thịch. Tuy 2 người từng đi chơi rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ nắm tay như thế này nên nhỏ có chút... ngại ngùng

Long cũng không hơn j cho lắm, đây cũng là lần đầu Long nắm tay con gái, mà bây giờ lại là tay HYHY nữa chứ, tuy không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng thì hồi hộp mún chết.

Cậu chở nhỏ đến 1 nhà hàng ăn tối, sau đó 2 người ra bờ sông hóng mát. Hai người nắm tay nhau đi mà không khí xung quanh ngại ngùng, không ai nói j, cậu mở miệng hỏi trước:

-hyhy, e... tin anh chứ- cậu nhìn vào mắt nhỏ hỏi nghiêm túc

-e...e tin!- nhỏ cuối mặt xuống tl ngượng ngùng

-anh thật sự thích e!- cậu nắm chặt tay nhỏ. Giọng hạnh phúc

-e cũng thích anh- nhỏ nhìn cậu cười tươi

-hyhy!- cậu gọi

-sao anh?

-e nhìn qua bên sông nhé- cậu nói

Nhỏ không hiểu, nhìn qua sông, chỉ 2s sau, bên bờ bên kia sông trên các ngọn cây có 1 cái bảng xung quanh viền đèn led, nổi bật là dòng chữ viền đèn vàng ở giữa, nội dung “HYHY, LÀM NGƯỜI YÊU ANH NHÉ” sáng bừng lên trong đêm tối cộng thêm rất nhiều bóng bay có treo thêm đèn bay lên. nhỏ mở to mắt nhìn, thật sự nhỏ cũng không nghĩ cậu lại làm thế, nhỏ hạnh phúc quá!

Cậu mỉm cười nhìn nhỏ, hỏi:

-hyhy, em đồng ý chứ?Tuy chúng ta biết nhau không lâu nhưng anh rất thích e! thật đấy!

-Long e...e- nhỏ bất ngờ không nói nên lời

-e đồng ý không?- cậu hỏi lại

Nhỏ không nói j, cười tươi rồi gật đầu, nhỏ run quá!. Long cười nhìn nhỏ rồi lấy hết can đảm ôm nhỏ vào lòng.

-hyhy hyhy, anh hạnh phúc quá!- cậu thốt thốt

-em rất vui- nhỏ vòng tay ôm lại cậu.

Hai người ôm nhau thật lâu, sau đó cậu ngập ngừng hỏi nhỏ:

-hyhy, anh...anh có thể... có thể... hôn e không?- hỏi xong cả lỗ tai cũng đỏ bừng. Cậu ở Mỹ, tư tưởng rất thoáng, nhưng hyhy là người Việt nên cậu không dám lm bừa

Nhỏ nhìn cậu, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nắm mắt lại. Long nâng cằm nhỏ lên, cúi xuống đặt vào môi nhỏ 1 nụ hôn nhẹ nhưng đủ làm 2 con tim đập rộn ràng.

Sau khi môi rời nhau, nhỏ ngại ngùng nép vào ngực cậu, cậu vòng tay ôm chặt nhỏ, đôi mắt ánh lên vẻ hạnh phúc rạng ngời. Từ nay, hyhy là của cậu!

-byebye anh, em vào nhà nhé- nhỏ nói

Cậu bước lên hôn lên trán nhỏ rồi nói:

-uh, ngủ ngon, hyhy!

-anh ngủ ngon- nói xong vẫy tay cậu rồi vào nhà

Long lái xe về. Từ hôm ấy, trong danh bạ đt của 2 người nào đó, từ “anh Long” chuyển thành “ck iu”, từ “HYHY DZỂ THƯỜNG” chuyển thành “vk iu”>>>>

13. Chương 13.muốn Có Cháu Nội

Đang ngồi ăn trái cây sau bữa ăn,mẹ anh bỗng nói:

-Quân này, bác Hà bạn của ba con ấy, bác ấy sắp có cháu nội nữa rồi đấy. Là đứa thứ 2!

-oh, vậy à, tốt quá rồi, hôm nào đt chúc mừng bác ấy- anh vẫn còn bình thần

-uh, bác ấy thật sướng, phải không ông?- mẹ anh khẽ thúc vào hông cha anh

-phải phải, ông ấy thật sướng, có 2 đứa nhỏ ầm bồng. Haizz, người ta cũng bằng tuổi tôi đấy!- ba anh nói bóng gió

-bác 2, bác Hà đó bằng tuổi bác mà đã có 2 cháu nội rồi à?, đã thế!- Long nói

-uh, bác ấy có 1 trai, 1 gái, người con trai lớn 2 năm trc đã có 1 con trai, làm 2 ông bà Hà mừng gần chết, bây giờ lại sắp có thêm 1 đứa nữa- mẹ anh nói

-anh 2, anh nghe thấy không?huh?- cậu đập vai anh

-anh mày không điếc- anh nói lại. Bây giờ anh hiểu rồi, ba mẹ đang muốn anh lấy vợ chứ j, bày đặt nói bóng gió nữa

-Quân à, ba mẹ... ba mẹ cũng thích có cháu nội để cưng- mẹ anh mặt buồn buồn nói, vừa nói vừa quan sát nét mặt của anh

-hum hum, con còn trẻ lắm- anh khẽ ho

-sao? Anh còn trẻ? 29 mà trẻ? Anh chưa nghe 60 năm cuộc đời à?!!!-0 cậu nhìn anh làm bộ bất ngờ nói

-mày thấy anh già lắm à? A, lúc này con người ta có người iu nên nói chuyện có xu hướng gia đình ghê nhỉ!- anh chọc cậu

-Long, con có bạn gái rồi hả, như thế nào, có thể làm mai cho anh con 1 cô không?- mẹ anh sốt sắng

-dạ... con... con làm sao biết anh 2 thích người ntn ạ!- cậu lấp bắp

-ba mẹ, chuyện đó sao mà gấp gáp đc, kết hôn không phải là chuyện 1 ngày 1 bữa, con chưa có đối tượng- anh giải thích

-chờ anh có đối tượng chắc tới mùa quýt à!- ba anh nói

-thôi con lên làm việc đây, không bàn nữa, con xin phép- anh tìm cớ chuồn lẹ

-a, con cũng đi làm việc đây- cậu vọt theo

-suốt ngày chỉ biết công việc, vợ con không lo, biết vậy lúc trc tôi sinh thêm 1 thằng nữa chắc giờ cũng đc như người ta! Hừ!- ba anh gắt

Ba anh nói mà không để ý người bên cạnh đang nhìn ông với nữa con mắt, rồi nghiêng răng mà nói:

-sinh thêm đứa nữa?, lúc đó ông không mún tôi sinh nữa mà? Giờ hối hận sao?- mẹ anh nói

-a, a, tôi quên, tôi quên, tôi không cố ý, tôi chỉ nói vậy thôi, oái, bà đừng nhéo tôi mà, đau!- ba anh kêu lên

-hừ!- mẹ anh bỏ lên phòng

Ba anh thấy vợ iu bỏ lên phòng thì cũng lót tót lên theo, kéo ở ngoài như chơi. Thật ra, lúc trc vì sức khỏe mẹ anh không tốt nên chỉ sinh 1 mih anh, bà có ý muốn sinh nữa nhưng ba anh không cho. Giờ lại nói như vậy,"thật thấy ghét mà"- mẹ anh nghĩ.

2 tháng sau...

Long dọn đến căn hộ ba mẹ mới mua cho, căn hộ rộng và đầy đủ tiện nghi, ba mẹ cậu muốn cậu tự lập, từ nhỏ cậu đã quen đc cưng chiều, bảo bọc, nên hay nhút nhát, ba mẹ cậu hi vọng sau này sẽ chính chắn và

mạnh dạng hơn trong cuộc sống và công việc khi thoát ra khỏi đôi cánh của gia đình. Đây cũng là lí do tại sao cậu lại về , nếu ở Mĩ, ba mẹ cậu không thể nào bỏ mặt cục cưng của mình đc, khi cậu về đây, mẹ cậu đã khóc suốt mấy đêm vì nhớ!

Mấy ngày đầu mới dọn đến, cậu còn khá ngỡ ngàng vì từ đây tự mình phải lo cho mình từ A-Z. Nhưng cậu biết ba mẹ là muốn tốt cho cậu. Từ trc đến giờ, cậu vốn nhút nhát nên không có nhiều bạn bè, tuy lun đc hâm mộ nhờ vẻ bên ngoài và trí tuệ nhưng tính cậu cũng không thích có bạn nhiều vì mẹ có nói “cục cưng à, nhớ lựa bạn mà chơi nhé, chọn nhầm là chết như chơi nhe con” cho nên cậu sợ vợ phải đưa xấu thì khổ! (anh là con nít à???)! cậu và anh giống nhau ở chỗ không thích kết bạn nhiều (anh e mà ỉ ^ ^)

Giờ nghỉ trưa, anh nằm trên sofa nghỉ ngơi, suy nghĩ lại chuyện ba mẹ anh nói. Sau hôm nói chuyện ở nhà, 2 tuần sau đó, mẹ bắt anh đi xem mắt. Nhìn cô gái son phấn, nhìn trai mắt sáng như đèn công thêm tạt lăm lăm làm tịch là anh không thích rồi nên chỉ nói qua loa vài câu rồi về. Về nhà mẹ anh hỏi anh chỉ nói là kg hợp rồi thôi làm bà tiu nghỉ!!!!

Không phải anh muốn làm 2 người già buồn nhưng anh chưa có bạn gái, chưa biết con gái là ntn, cuộc sống hôn nhân anh cũng chưa chuẩn bị nghĩ tới thì làm sao mà nói kết hôn là kết hôn chứ! Anh cũng rất thích trẻ con, cứ tưởng tượng hằng ngày có một đứa nhỏ như người tí hon cao chưa qua chân mình gọi “baba” suốt ngày thì anh lại thấy thích! Nhưng nghĩ lại hiện tại, mảnh tình vắt vai còn chưa có hướng j tới có đứa nhỏ! “ sao thằng Long nó hay thế nhỉ?”- anh nghĩ, thiệt là hơi bị khâm phục mà>>>< tan=“” sở=“” anh=“” phải=“” kiểm=“” tra=“” và=“” phê=“” duyệt=“” cho=“” xong=“” mấy=“” bản=“” kế=“” hoạch=“” nên=“” phải=“” ở=“” lại=“” đt=“” về=“” nhà=“” nói=“” không=“” cần=“” đoi=“” cơm=“” anh=“” anh=“” sẽ=“” ăn=“” ở=“” ngoài=“” tới=“” khi=“” làm=“” xong=“” thì=“” đã=“” 7h30=“” tối=“” anh=“” vươn=“” vai=“” vắn=“” cổ=“” đứng=“” lên=“” dọn=“” đồ=“” ra=“” về.=“” lấy=“” xe=“” đi=“” 1=“” quán=“” ăn=“” gần=“” đó=“” ăn=“”>

14. Chương 14. Chở Về Nhà Lần 2

Anh ghé tiệm bách hóa trên đường mua một số thứ lặt vặt. Khi vào mua thì anh gặp nó cũng đang mua, nó đang nghe đt không hay anh đứng kế bên. Anh cũng không hiểu tại sao gặp nó có 3 lần mà anh lại nhìn là biết nó ngay!

-“uh, tao đang về, xe tao gửi sửa rồi, xui quá đi”- nó nói vào đt

-.....

-“thôi, tự về là đc rồi, tao không phải mày đâu”

-.....

-“thôi, tao về, byebye”- nói rồi nó cúp máy khi người bán đưa hóa đơn.

Nó xoay qua thì gặp anh, nó thoáng bất ngờ rồi gật đầu chào anh, xong đi ra ngoài. Anh tính tiền xong đi ra xe thì thấy nó đã đi 1 đoạn rồi. Anh lên xe chạy lại phía trc nó dừng lại rồi xuống xe đi lại hỏi nó:

-cô giáo, cô đi về à?

-uh, đi về- nó tl

-à, hay cô đi chung lun đi nhé, tôi cũng đi 1 đoạn đường này, bây giờ cũng tối rồi- anh nói

-um, cũng đc, phiền anh quá- nó hơi do dự nhưng rồi cũng đồng ý

-đây tôi cầm cho- anh lấy túi đồ từ tay nó để xách lên xe

Trên xe, nó không nói j, anh cũng chẳng biết nói j lun. Thấy không khí ngột ngạt quá, anh bắt chuyện:

- cô giáo, cô học đại học à?

-uh, tôi đang học năm 2 đại học. Tôi tên Vy, không cần kêu tôi là cô giáo nữa!- nó nói

-à, tôi không biết tên cô cho nên chỉ biết gọi như thế!- anh cười nói- mà Vy học chung với cô gái tên Hy bạn gái em trai tôi đúng không?

-uh, học chung- nó nói

-Vy-Hy, vẫn như chị em vậy đó- anh

-tôi với nó thân từ nhỏ nên cũng như chị em ruột vậy- nó

-em trai tôi với Hy bây giờ dính nhau lắm, hai đứa rất vui vẻ- anh nói

-uh!- nó

-Vy có vẻ ít nói nhỉ?- anh hỏi

-à, tôi quen rồi- nó nói

Anh khẽ nhìn nó, anh thấy nó rất xinh, đơn giản mà dễ thương. Mắt to tròn, mũi không cao không thấp, môi hồng hồng, nước da trắng lấm lấm nhưng mặt lúc nào cũng lạnh tanh làm người khác khó gần cộng thêm nói chuyện kiệm lời nữa chứ. Giờ anh mới để ý, tóc nó rất dài nhưng không có đuôi hay nhuộm j cả, chỉ đơn giản cột lên gọn gàng, mái tóc đen nhánh, anh nghĩ khi nó xõa tóc ra chắc xinh hơn nhiều (đang lái xe anh j ơ > <). đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" anh=" nhìn=" kĩ=" 1=" người=" như=" >

-phía trc là cua quẹo vô nhà , anh cho tôi xuống chỗ đó đc rồi- nó nói.

Cua quẹo phía trc là đường nhà nó, nhà anh là cua đã qua rồi nhưng nó đâu có biết

-trễ rồi, để tôi đưa Vy về tới nhà lun, ai mà nỡ để 1 cô gái đi 1 mình trời tối chứ- anh nhìn đồng hồ, gần 9h

-kg sao đâu, tôi tự về đc- nó nói

-để tôi đưa tới nhà lun cho- anh nói lại rồi quẹo đường nhà nó (axax, bá đạo thế anh)

-anh không gấp về nhà à?- nó hỏi

-tôi có 1 mình, về sớm hay trễ cũng có j đâu-anh cười

- anh chưa có gđ à?- nó giật mình, “sao mình lại hỏi vậy chứ”

-chưa! Vẫn còn độc thân chưa ai rước- anh đùa

-oh!- nó không nói j nữa

Xe dừng lại nó đi xuống rồi đứng bên ngoài nói với anh:

-cảm ơn đã đưa tôi về!

-không có j đâu- anh

-vậy thôi, chào anh- nó

-Vy không định mời tôi vào à? Lúc trc mẹ Vy cũng có rủ tôi thì phải?- anh nhìn nó nói

Nó thoáng nhúu mày, mời vào à? Nhưng lại thấy cũng kì nên bảo anh vào ngồi chơi. Mẹ nó thấy anh thì mừng rỡ, rồi rít cảm ơn vì đưa nó về 2 lần, còn anh thì lễ phép nói chuyện với mẹ nó. Nó xuống ngồi chung cho vui chứ không nói j với anh, mẹ nó có vẻ thích anh lắm, nó nói:

-mẹ, trễ rồi, để anh ấy về đi, mẹ mới gặp 1 lần thôi đấy

-con bé này!- bà khẽ gắt- con đừng để ý nó, nó là vậy đó- bà sang nói với anh

-ạ, không sao đâu bác. Cũng trễ rồi nên con xin phép bác!-anh cười nói giọng” bao dung”

-à, vậy con về nhé, hôm nào rảnh ghé chơi- mẹ nó

-dạ. nhưng không biết Vy có chịu không thôi- anh nói
- con đừng để ý nó- mẹ nói nói
-vậy tạm biệt bác, con về. hôm nào rảnh con sẽ ghé qua ạ!- anh
- Vy, tiền anh đi con- mẹ nó bảo

Nó miễn cưỡng tiễn anh ra cổng, nói với anh “ về cẩn thận” rồi đóng cổng vào nhà. Anh sờ sờ mũi cười cười, “ thật dễ thương” – anh nghĩ (anh à, mới gặp có 3 lần thôi anh ơi). Anh lái xe về, vừa lái xe vừa mỉm cười. Về nhà ngủ còn mơ thấy chị Vy nhà ta nữa chứ!!!!

15. Chương 15.thi Văn Nghệ

Hai tuần sau trường có tổ chức hội thi văn nghệ ch các khoa giao lưu với nhau, và đặc biệt là tổ chức dành cho nữ, không quy định số lượng và thể loại tự do nhưng trang phục trình diễn không đc quá phần cảm và nội dung bài hát phù hợp, nhờ nhà ta xung phong tham gia ngay. Trời sinh nhỏ hay nói nhiều nhưng đc cái hát rất hay, phải nói hay cực lun ấy! Và lớp nó cũng có thêm vài người nữa tham gia nhưng nhỏ không sợ đâu! Vì sao? Đơn giản vì từ lúc nhỏ còn là học sinh tiểu học đã tham gia văn nghệ của trường kể cả giải lớn cấp thành phố và lần nào cũng giặt giải của người ta!

Nó rất thích nghe “con vàng oanh” của mình hát, giọng hát trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên những lúc nó bị stress làm cho stress bay đi hết chỉ còn sự hưởng thụ!Nhỏ không thường hát nhạc Việt, nhỏ thích hát nhạc bằng tiếng Anh cơ!

Trong số người lớp nó đăng kí có cả bạn Thanh, cũng thuộc dạng hay hát nhưng hát hay không thì không biết! Nhưng bây giờ bạn ấy đang tích cực chuẩn bị cho cuộc thi tuần sau, vô lớp thì bắt mấy đứa chơi chung ngồi nghe rồi cho nhận xét, mấy bạn kia thì sao dám chê chứ, chỉ ngồi khen nức nở làm 2 chị nhà ta nghe mà nổi cả da gà!

Còn 3 ngày nữa là thi, nhỏ và nó đang chọn bài hát, sau khi bàn luận sôi nổi, nhỏ quyết định hát bài Wind Of Change của ca sĩ SuSan Wong để thi. Nó cảm thấy “ con vàng oanh” của mình hát bài nào cũng đc, không cần chọn lựa khổ sở như vậy nhưng nhỏ 1,2 bắt nó bàn chung!

Hôm nay là ngày thi, 7h tối sẽ bắt đầu khai mạc. Thể lệ thi thì đã đc triển khai cho tất cả và thí sinh chỉ hát 1 lượt lời thôi không cần hát hết bài. Ban giám khảo là thầy cô chủ chốt trong trường...

Có rất nhiều người tham gia cuộc thi lần này, nhạc tự do chọn mà chỉ cần không vi phạm thể lệ thôi. Do có nhiều người nên tiết mục của nhỏ bị xếp xuống sau, nhỏ ngồi ở ghế khán giả chờ tới nhỏ mà dài cả cổ. Còn nhỏ cũng đang trông tới mình cho xong, lâu thế không biết!

Sau khi đã nghe xong 10 tiết mục nữa thì tới bạn Thanh biểu diễn. OA! Phải nói bạn Thanh đầu tư cho tiết mục rất tích cực nha! Mời cả 1 nhóm nhảy hiện đại lun đấy chứ, quần áo phong cách thấy sợ lun. Hôm nay bạn Thanh trình bày hát theo thể loại pop, điên cuồng nhảy múa trên sân khấu. Giọng hát cũng có thể nói là hay nhưng gọi là xuất sắc để tranh giải thì không tới.

Sau khi kết thúc tiết mục của mình, Thanh nghe bgk nhận xét sơ qua rồi vào trong. MC Giới thiệu tiết mục kế tiếp là của nhỏ. Giai điệu nhẹ nhàng của bài hát vang lên, nhỏ xuất hiện với bộ váy hồng ngang gối kiểu công chúa nhẹ nhàng đáng yêu. Nhỏ cất giọng hát lên, cả khán đài như bay theo giai điệu nhẹ nhàng ấy. Kết thúc bài hát, tất cả khán giả vỗ tay nồng nhiệt cho nhỏ, bgk nhận xét nhỏ rất tốt.Sau đó nhỏ vào, và chương trình lại tiếp tục với mấy chục tiết mục phía sau....

-Bây giờ là phần công bố kết quả cho cuộc thi hôm nay, CÁC BẠN CÓ HỒI HỘP KHÔNG A??- MC hét lên với mọi người bên dưới

-CÓ!!!!!! HÚ HÚ- bên dưới hưởng ứng lại

-chúng ta có 3 giải chính và 1 giải khuyến khích. Bây giờ tôi sẽ bật lại bài hát đoạt giải khuyến khích hôm nay công bố đầu tiên- MC vừa dứt lời thì bài hát vang lên- Vâng, bài hát này của bạn thí sinh mang số báo danh 58, bạn Trịnh Ngọc Hân!- MC nói

-RÀO RÀO- bên dưới vỗ tay chúc mừng. Thí sinh số 58 bước ra

-mời bài hát tiếp theo- MC nói- và bài hát này của thí sinh mang số báo danh 40, bạn Nguyễn Hồng Ngọc, đoạt giải 3 hôm nayyyy!- thí sinh số 40 bước ra

- bài hát tiếp theo- lời bài hát Wind Of Change của nhò vang lên- mời thí sinh số báo danh 75 Hà An Hy!- nhò bước ra

-các bạn đang hồi hộp lắm đúng không, nhưng không để các bạn chờ lâu tôi xin công bố thí sinh giải nhất hôm nay là bạn Vương Kiều Như mang số 60- MC nói thì bài hát của thí sinh vang lên. Thí sinh cuối cùng bước lên bực nhận giải

-HÚ HÚ HÚ, CLAP CLAP- khán giả vỗ tay nồng nhiệt cho 4 thí sinh

Còn bạn Thanh thì tức giận vô cùng, Thanh đã chuẩn bị kĩ vậy mà không có giải, vậy mà con nhò Hy đó lại có giải, thiệt là tức chết mà! Thanh tức giận bỏ về ngay.

Nhỏ sau khi nhận giải thì chạy xuống tìm nó khoe chiến tích, nó cười nói:

-“con vàng oanh” của tôi giỏi quá ta ơi, hihi

-tao mà lì, haha- nhò vênh mặt

- biết chị hay rồi, về thôi chị!- nó nhìn đồng hồ, gần 11h khuya

-uh, về thôi cưng- nhò nói rồi kéo tay nó về

Vì hôm nay nhò biết sẽ ra trễ nên lúc chiều qua rước nó nên giờ nhò và nó đi ra xe về. Ra cổng, nó và nhò gặp Thanh đang đứng nói chuyện với mấy đứa kia, thấy 2 đứa nó thì liếc xéo muốn rớt cả mắt ra. Nhò cũng không khách khí mà nhìn lại.

16. Chương 16. Tự Nhiên Thấy... Nhớ

Anh đang làm việc trong phòng làm việc, dạo này làm sao ấy, đôi khi anh hay nghĩ về nó. Anh chỉ gặp nó số lần đếm trên đầu ngón tay, nói chuyện chẳng đc mấy câu nhưng lại hay nghĩ về nó. Anh thuộc tuýp người hòa đồng, vui vẻ, lần đầu anh tiếp xúc với người kiếm lời như nó. Anh công nhận anh.... Hơi bị đẹp trai chút xiu (hả ?????), đa số con gái gặp anh đều nhìn chăm chăm, lun tạo cơ hội gần anh, anh biết nhưng không nói gì, để họ tự nhiên. Còn nó, anh và nó coi như cũng có gặp qua vài lần, nó giúp anh 1 lần, anh giúp nó 2 lần, vậy là hơn 1 lần mà nó còn chả thèm nói chuyện với anh đừng nói tới là tìm cách tiếp cận làm j (anh tính toán quá anh ơi > <). sao=“” nó=“” lại=“” không=“” thích=“” nói=“” chuyện=“” với=“” anh=“” chứ?,=“” thiệt=“” là=“” khó=“” hiểu=“” mà.=“” nó=“” không=“” nói=“” chuyện=“” với=“” anh=“” nhưng=“” mà=“” mẹ=“” nó=“” rất=“” thích=“” anh=“” nha!=“” anh=“” không=“” phải=“” thích=“” nó,=“” anh=“” biết,=“” nhưng=“” anh=“” thấy=“” nó=“” khác=“” người=“” tí=“” xiu=“” nên=“” chú=“” ý=“” vậy=“” thôi,=“” với=“” lại=“” nó=“” là=“” người=“” nữ=“” đầu=“” tiên=“” anh=“” nghĩ=“” đến=“” nhiều=“” ngoài=“” mẹ=“” anh.=“” anh=“” thật=“” không=“” thể=“” hiểu=“” nổi=“” mình=“” nữa=“” rồi!=“”>

Long nhìn đồng hồ, sắp nghỉ trưa rồi, cậu sắp xếp lại tài liệu trên bàn. Cậu là giám đốc bộ phận kinh doanh, giám đốc trước đã nghỉ rồi nên cậu vào thay. Không phải do cậu là em trai anh nên chỉ nói vào làm mà anh đưa vào vị trí đó mà do năng lực cậu rất tốt, có bằng đại học nước ngoài, đã từng thực tập tại tập đoàn của nhà cậu khi đang là sinh viên, sau đó ra trường cũng tiếp tục làm. Ai cũng nhìn ra năng lực của cậu. Tuy nhà giàu, làm việc tại tập đoàn nhà mình nhưng cậu rất thân thiện, không ỷ lại vào gia đình mà vênh váo với người khác. Khả năng giao tiếp của cậu rất tốt, lại có vẻ ngoài hotboy như thế nên nếu là giám đốc nữ đi kí hợp đồng với cậu thì đều kí nhanh gọn xong còn tranh thủ xin sđt của cậu nữa.

Cậu xếp xong tài liệu thì đt cho Hy

-Anh!- nhỏ tl

-uh, anh đây, em ăn trưa chưa?- cậu hỏi

-em ăn cùng Vy rồi, em đang giải lao ở trường, anh ăn j chưa?- nhỏ

-anh đang chuẩn bị lên kiểm anh 2 đi ăn đây- cậu

-à, vậy anh đi ăn đi nhé, tối mình nói tiếp- nhỏ

-ok. Byebye... vợ!- cậu nói, hơi ngại

Nhỏ bất ngờ, cậu gọi nhỏ là VỢ?, nhỏ cười ngại ngùng rồi tl lại:

-um...byebye chồng- nói xong liền tắt máy, Mặt nóng bừng làm vô lớp bị ai kia chọc miết

Cậu nhìn đt, biết là nhỏ đang mắc cỡ, nhìn đt cậu cười vui vẻ, nghĩ vợ iu của cậu thật dễ thương mà!

Cậu đi lên phòng anh, gõ cửa:

-anh 2, em vào nhé

-uh, vào đi- anh tl

-anh chưa nghỉ à?- cậu hỏi

-xong ngay đây, có j không?- anh hỏi lại

-e tính rủ anh đi ăn trưa thôi- cậu nói

-uh, cũng đc, mày xuống đi, anh xuống liền- anh

-dạ, em chờ anh ngoài cổng- cậu tl rồi đi ra ngoài

Hai người đang ăn, anh vừa ăn vừa suy nghĩ về ai đó đến nỗi cậu kêu mấy lần mà không hay

-anh 2, anh 2, ANH 2!- cậu hét

-hà?- anh tl

-anh làm sao vậy, em hỏi anh uống j không sao anh không trả lời- cậu nói

-um... anh đang suy nghĩ 1 một số chuyện-anh nói

-chuyện j mà mất tập trung vậy?- cậu hỏi

-chuyện... mà chuyện j mà hỏi chi, lo ăn đi- anh gất nhẹ

-ơ, em chỉ hỏi vậy thôi. Mà có quan trọng không, nói em nghe với- máu tò mò nổi lên, cậu hỏi

-không quan trọng, mày nhiều chuyện quá- anh nhìn cậu nói giọng cụt ngủn

-xì, không nói thì thôi, mà anh đó, chứ kêu em là “mày”, không kêu ngọt ngào hơn đc à- cậu bịu môi nói

-kêu bằng “anh 2” nhé? Đc không?- anh nhướn mày hỏi

-anh ... anh thật thấy ghét mà. Không nói với anh nữa- cậu lườm anh rồi cầm đầu ăn, không thèm nhìn tới anh nữa

Anh nhìn thằng “nhóc” giận dữ nhà mình mà mặc cười, lúc nhỏ cậu cũng hay hỏi anh tại sao cứ kêu cậu bằng “mày” mà không phải là “em” hay “cưng”, lúc đó anh chỉ nói quen rồi và quen lun tới giờ này, sửa không đc! “Trẻ con như thế này mà cũng có người iu đc sao trời”- anh nghĩ

Sau khi ăn xong 2 người trở về làm việc....

17. Chương 17. Giải Thi Đấu Vovinam

Mấy hôm nay thằng bé Luân cứ tíu tít chuyện bé sắp đi đánh giải vovinam cấp thành phố từ tiểu học đến đại học. Đây là lần đầu thằng bé đi đc đi thi đấu nên phần khởi vui cùng. Thằng bé cứ chạy sang khoe với anh, bé còn nhờ anh “thử” vớ ibé nữa chứ. Giỡn à? Nó chỉ đứng tới hông anh mà đối đầu với anh. Đấu à? Dễ thôi, anh chỉ cần lấy tay để lên đầu nó đẩy ra là nó đã không chạm đc vào anh rồi, đùa hoài! Không chỉ anh mà cả cha của bé, bé cũng nhờ “thử” và dữ dần hơn hết là bé rủ cả.... ba của anh nữa cơ!!! Thằng bé đã “huy động lực lượng” từ gia đình để hôm ấy đi xem bé thi đấu. Thằng bé còn to nhỏ với anh rằng hôm ấy “chị” nữa đấy! Anh nhìn thằng bé, nói vậy là có ý j chứ?, nó nhỏ như thế thì sao nói chuyện làm người ta hốt hoảng thế không biết!!! Có “chị” nữa à? Đi thì... đi.

Bé Luân đầu vào buổi tối nên sau khi về nhà anh đã thấy thằng bé ngồi trong nhà, thấy anh bé chạy ra hỏi anh chuẩn bị. Anh nói nó:

-làm j dữ vậy? không đi lun bây giờ!

Thằng bé rưng rưng nhìn anh, mếu máo nói:

- cậu à, đi đi nhé, đây là “lần đầu tiên” của con đấy, con đã cố gắng rất nhiều!

Anh nhìn bé, thấy cũng không nỡ nên nhỏ nhẹ:

-uh, cậu biết rồi, là “lần đầu tiên” của con nên cậu sẽ cố gắng nhìn xem con biểu hiện ntn

-dạ, cậu hứa rồi đó, con về đây, chùng nào đi con sẽ qua gọi cậu- Luân nói rồi đi về

Anh lên phòng tắm rửa, thay quần áo thoải mái, xong xuống ăn cơm. Mẹ anh nói:

-Bé Luân từ chiều giờ cứ hỏi con về chưa, nếu con không đi thì có lẽ nó sẽ bắt ba mẹ đi lun ấy

-dạ, con vừa nói không đi là nó mếu máo sắp khóc tới nơi rồi- anh nói

-uh, con đi đi, theo có j “an ủi” thằng bé, hà hà!- ba anh đùa

-dạ!

- CẬU ƠI, CẬU ƠI- Luân gọi ngoài cổng

-nghe rồi, ra liền- anh nói vọng ra

Anh lái xe ra, thằng bé ngồi trong xe cùng ba mẹ nó ló đầu ra ngoài cười với anh, anh cũng mỉm cười lại với nó. Thật ra thì anh và ba mẹ anh rất yêu thằng bé, đôi khi hơi bướng nhưng rất biết nghe lời, lễ phép, rất biết cách làm nũng với người khác. Mẹ Luân gọi mẹ anh là dì nên anh xem Ngọc- mẹ Luân như em gái ruột, anh rất thích có em gái vì anh chỉ có 1 mình. Ngọc kết hôn lúc 20 tuổi, lúc còn học đại học lun ấy, nên bé Luân lớn như thế này mà Ngọc chỉ bằng tuổi anh. Lúc Ngọc quyết định kết hôn, ai cũng cản vì Ngọc còn quá trẻ, sợ Ngọc bị lừa, nhưng giờ thì ai cũng an tâm vì Ngọc rất hạnh phúc. Mà anh cứ thắc mắc tại sao bên nội ngoại đều sinh ít con như vậy, chỉ 1 hoặc 2 là cùng. Sau này có vợ anh phải sinh 3,4 đứa mới đc cho vui nhà vui cửa! (axax ^ ^).

Xe đến nơi thi đấu, Luân liền chạy xuống nhập vô đám bạn, rồi chỉ trở giới thiệu người thân cho bạn bè của mình, mấy đứa nhỏ cũng lễ phép thưa! Anh lơ đãng nhìn xung quanh như không có j nhưng thật ra là đang kiểm “ai đó”.Bây giờ gần đến giờ thi đấu nên các vận động viên tập trung rất nhiều kể cả phụ huynh nữa! Anh và ba mẹ Luân tìm chỗ ngồi thoáng, để tìm thấy nhất ngồi xuống. Bé Luân đang cùng mấy bạn

khởi động đằng kia, lâu lâu cứ vẩy tay với mẹ bé! Anh đang nhìn xung quanh thì thấy Long đang đi vào, anh gọi:

-LONG!

Cậu nhìn xem ai gọi mình, khi thấy anh thì đi lại ngồi chung, chào hỏi với chồng Ngọc:

- anh 2, chị Ngọc, anh Trung (chồng Ngọc ý), mọi người cũng đi xem à?

-uh, bé Luân cũng thi đấu nên nài nỉ anh Quân đi theo- Trung tl

-vậy mày đi đâu đây?- anh hỏi cậu

-e đến xem Hy diễn!- cậu tl

-vậy à!-anh

Sau đó mọi người tập trung lại nghe khai mạc khoảng 10', sau đó là phần thi biểu diễn. Các vận động viên lên diễn phần thi của mình, sau đó nghe phần cho điểm của bgk. Long ngồi chờ đến lượt nhỏ, khi giám khảo nói “ mời 2 vận động viên Hà An Hy và Triệu Quốc Việt của đại học X với bài tự vệ nữ số 2”, cậu chuẩn bị tinh thần nhưng khi nghe thêm 1 cái tên lạ thì khó hiểu, không phải chỉ 1 mình HyHy thôi à?

Nhỏ cùng bạn diễn bước ra, nhỏ đánh mắt về phía cậu nháy 1 cái, cậu nhìn nhỏ mỉm cười. Nhỏ đang mặc đồ võ trông rất mạnh mẽ. Nhưng khi diễn thì Long thật sự không thích tiết mục này nha, làm sao người kia cứ ôm HyHy hoài như thế, nhưng công nhận HyHy của cậu đánh hay thật, hét cũng rất... lớn nữa! Sau khi diễn xong, 2 người chào bgk rồi nghe công bố điểm. Cặp của Hy đạt 28 điểm cơ đấy, Hy và cậu bạn kia ôm nhau mừng rỡ làm cậu khó chịu gần chết! Ôm nhau lun cơ đấy, không thấy cậu ngồi đây à?

-thấy người iu mày chưa? Chọc giận người ta là coi chừng kg còn răng nhé- anh nói với cậu

-anh cứ đùa- cậu nói lại

-uh, mai mốt có j thì đừng nhờ anh dẫn đi đo ni răng nhé- anh hù

-anh 2, anh hù e hoài- cậu gắt

-haha- anh cười

Sau đó, các tiết mục lại tiếp tục và phần quan trọng nhất cũng đến- phần thi đấu! Nãy giờ anh tìm hoài mà có thấy nó đâu chứ, thằng Luân nó lừa anh rồi! Nhưng khi bgk ời cặp đấu đầu tiên, kèm theo đó là tên trọng tài- Hoàng Vy, anh nhìn lên sàn đấu, nó đi ra chào bgk rồi nói hiệu lệnh điều khiển. Nó mặc áo sơ mi trắng tui xanh nhạt, thắt cà vạt, đóng thùng với quần tây xanh đen, đi giày thể thao nhìn rất đẹp. Anh nhìn nó ngẩn người, bộ quần áo vừa vặn tôn lên dáng người chuẩn của nó, giờ anh mới thấy nó rất cao, cỡ 1m70 chứ không ít. Vài phút sau trận đấu kết thúc, nó đi mặc áo khoác vào. Do Luân nằm ở hạng cân đầu tiên, nên chỉ sau 2 cặp nữa là bé ra sân rồi. Đến lượt Luân là 1 trong tui khác, nó đang chuẩn bị cho bé rồi nói nhỏ vào tai Luân j đó rồi làm chỉ đạo cho Luân. Sau tiếng keng, Luân tập trung vào đấu, thằng bé cố gắng đánh vào chỗ có điểm của đối phương, bé đánh rất tốt, anh nhìn nó, nó đang nhìn bé Luân và cùng với nhỏ bàn luận j đó. 1' sau, hiệp 1 kết thúc, Luân khá là mệt, nó cho Luân uống canxi ngay và tháo giáp bảo hộ đầu cho Luân thở. 1' sau đó, hiệp 2 bắt đầu, Luân vào tui. Do hiệp trc hăng quá, lúc này bé bị đánh trả lại, Ngọc ngồi mà cứ như trên lửa, ngồi không yên. Anh thấy nó hét lên j đó với Luân, thằng bé lấy lại tinh thần rồi đánh lại tới tấp. “keng”, tiếng keng vang lên, trận đấu kết thúc, và tỉ số 2-0 nghiêng về Luân. Thằng bé chạy ra ôm nó, nó cười thật tươi đón lấy thằng bé.

Bé Luân lên khoe với ba mẹ và anh, thấy Long thì kêu “ cậu Long”, Ngọc nhìn mặt thằng bé đỏ cả lên mà xót xa. Luân quay sang anh nói:

-cậu thấy con giỏi không?

- uh, giỏi lắm!- anh xoa cái mũi bé

-hihi, thấy chị không cậu?- Luân hỏi anh

-thấy!- anh tl

Luân ngồi đó chờ trận tiếp theo, thằng bé lại thắng với tỉ số 2-1, bé cười muốn rớt cả răng! Anh thấy hình như học trò của nó thắng rất nhiều trận, nó đào tạo giỏi như thế cơ à?

Khoảng 10h30 tối thì cuộc thi tạm dừng lại, hôm sau sẽ đánh giành huy chương vàng! Anh và ba mẹ bé Luân dẫn bé ra về. Về đến nhà anh thay đồ ngủ, nằm xuống giường nhớ lại nụ cười của ai đó lúc này, “thật đẹp”- anh nghĩ, rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18. Ghen “nhẹ”

Hôm sau, lúc anh đang ăn trưa, đt bỗng reo lên, anh cố nuốt thức ăn xuống nghe đt:

-alo!

-hic hic, cậu à, con... hức... thua rồi!- bé Luân vừa khóc vừa nói

-nín đi con, thua thì thua có sao đâu, mai một mình thắng lại!- anh nói

-nhưng rất nhiều bạn đc huy chương vàng, con thì không, cậu à, huhu!- Luân khóc

-thôi thôi, “ lần đầu tiên” con biểu hiện vậy là tốt rồi, không cần buồn!- anh khuyên

-nhưng con rất buồn, bạn Nhi không chơi với con nữa, bạn ấy chơi với thằng An rồi, thằng ấy đc HCV, huhu, con không chịu đâu- bé Luân kể lể

- bạn Nhi không chơi với con thì con đi tìm bạn khác chơi- anh

-nhưng con thích bạn Nhi, huhu

-nín đi, đối với cậu con giỏi lắm rồi, không ai hơn con trong lòng cậu đâu- anh nói ngọt
dụ dỗ

-thật ă? Con giỏi lắm sao?- Luân nín khóc hỏi

-uh uh, con là giỏi nhất rồi. Bé Luân vừa “đẹp trai” vừa ngoan ngoãn-anh

-hihi, cậu tốt nhất- bé cười

-vậy thôi, cậu làm việc đây, byebye con trai- anh nói cứng chùi

-dạ, bye cậu- Luân nói rồi tắt máy

Anh nhìn đt lác đầu cười, đúng là con nít, mới dụ có xúu đã bị lừa. Mà thằng bé mới tí tuổi đầu đã biết thích người ta rồi, giống ai không biết!. Trc khi tắt đt, anh còn nghe loáng thoáng thằng bé nói với Ngọc “haha, mẹ à, thật ra con không hẳn là tệ”.

Anh ăn xong, nằm nghỉ chút xúu, mỗi lần nhắm mắt lại thì “ ai đó” lại hiện lên trong đầu cùng với nụ cười làm anh ngẩn ngơ tới giờ chưa tỉnh, khiến anh không biết phải ntn! Ya, thiệt là... Anh vò đầu ngồi dậy làm việc để không nghĩ vớ vẩn nữa!

7h tối...

Long đang ngồi với nhỏ rên băng ghế gần bờ sông, gió mát rượi làm nhỏ thật thoải mái. Cậu muốn hỏi j đó nhưng lại cứ nuốt vào bụng. Nhỏ thấy cậu hôm nay lạ lạ nên đành bắt chuyện trc:

- anh, có chuyện j à?

-không... không có j- cậu nói

- sao em thấy anh lạ lạ vậy?

-lạ à? Anh có j lạ đâu chứ- cậu tl

-có j thì nói em pit nhé- nhỏ cười

-uh- cậu chỉ “uh” 1 tiếng

Một lát sau, như không nhận đc nữa, cậu khẽ hỏi nhỏ:

-hyhy, hôm thi đấu em diễn tiết mục gọi là j vậy?

-à, gọi là “tự vệ nữ” anh- nhỏ tl

-“tự vệ nữ” bắt buộc diễn như thế à?- cậu

-đúng rồi, phải như vậy- nhỏ

-sao... sao phải...ôm như thế?- cậu nhìn nhỏ hỏi

-à, tại vì phải ôm cộng với một số đòn tấn công, rồi phản lại, mới gọi là bài “tự vệ”- nhỏ giải thích

- “ sao lại phải ôm lại còn nắm tay vậy chứ”,cậu quay đi lăm bắm, cậu chỉ ôm HyHy có 1 lần! Còn thằng đó lại ôm rồi còn nắm tay nữa chứ! (anh hôn con người ta nữa chi anh > <>

Nhỏ nhìn cậu, nghe rồi nhe! Giờ thì nhỏ hiểu sao hôm nay cậu lạ vậy rồi, thì ra là không thích nhỏ bị người khác ăn đậu hủ haha! Cậu thật là trẻ con mà.

- anh!- nhỏ gọi

- sao?- cậu tl nhưng không nhìn nhỏ

-anh sao vậy? nói em nghe đi mà- nhỏ lắc lắc vai cậu

-anh nói có j đâu mà!- cậu tl

-nhìn em đi, sao anh lơ em vậy?- nhỏ dẫu môi cần nhằn

Cậu quay qua nhìn nhỏ 1 cái rồi nhìn ra phía trc. Nhỏ cố nhin cười, nhì cậu ghen dễ thương quá nha. Nhưng không để cậu buồn như vậy nữa, nhỏ giọng ngọt như mía lùi ôm tay cậu nói:

- chồng à, e là tập luyện, mà chồng biết đó,võ thuật không thể nào tránh khỏi va chạm. Mà em thì tích cực lắm, chúng em tập rất chững mực, tại chồng không biết nên nghĩ vậy thôi, cho nên chồng đừng có như vậy nữa, nha! Chồng như vậy em buồn lắm!

Ai đó nghe ai kia kêu “ chồng à” là khó chịu bay đâu hết trơn, chỉ ngồi cười tùm tùm nghe “ vợ”nói, sau đó lên tiếng:

-chồng có nói j đâu!

-nhìn là em pit rồi, khỏi cần chồng nói- nhỏ chọt chọt vào vai cậu nói- chồng đó, có j thì nói với e 1 tiếng! để em còn biết mà giải thích.

- hì hì, xin lỗi vợ nhá! Tại anh không biết!- cậu cười, vòng tay qua vai nhỏ

-tha cho anh- nhỏ dựa đầu vào vai cậu mỉm cười

-vợ tốt quá- cậu hôn vào trán nhỏ thật kêu (vừa lòng chưa anh > <>

19. Chương 19. Đạo Phố

Anh đang lái xe về, hôm nay anh tan sở sớm. Lúc đi ngang qua lớp võ bồng anh muốn ghé vào, anh giật mình tự hỏi “ vào làm j trời? chẳng lẽ lại nói đi rước bé Luân? Nhưng hôm nay nhà bé đâu có nhờ rước!”.

Anh phân vân, nhưng cuối cùng là quyết định... ghé với lí do : xem bé Luân tập tành thể nào!. Nhưng thật ra là anh muốn thấy “ ai đó” thì đúng hơn.

Anh lái xe đến đó rồi đậu bên ngoài, đi lại băng đá ngồi. Nó đang chỉ cho học trò tập j đấy anh không biết (có học đâu mà anh biết), nhưng nhìn cách nó nói và thực hiện thì anh nghĩ hèn j học trò của nó giỏi vậy. Vẫn là khuôn mặt lạnh ấy nhưng giờ thì vui vẻ hơn nhiều, vẫn mái tóc dài cột cao, đen nhánh, vẫn cái dáng cao gầy ấy, anh nhìn thật kĩ. Đôi lúc nó cười tươi trả lời câu hỏi của học trò, anh nhìn mà xao xuyến!

Nó cho học trò tản ra tự tập, nó thoáng thấy anh thì đi lại chào hỏi:

- anh đi đón Luân à?

- không, tôi chỉ tiện đường ghé qua xem nó thôi- anh nói

-vậy à!- nó gật đầu

-hôm thi đấu...Vy có bao nhiêu huy chương?- anh hỏi

-à, đi 15 người, 5 vàng, 4 bạc, 2 đồng! Tôi thấy như vậy là tốt lắm rồi!- nó nói

-uh, Luân nó khóc quá trời vì thua HCV- anh cười nhìn nó nói

-...vậy à!- nó nhìn anh, công nhận anh cười đẹp thật!

-Vy có vẻ rất thân thiện với tụi nhỏ?- anh

-uh, tụi nhỏ rất dễ thương- ó mỉm cười

-Vy có nghe “ thầy nào trò nấy” chưa- anh đùa, ý khen nó cũng dễ thương giống tụi nhỏ

Nó nhìn anh, hơi ngại, cắn cắn môi tl:

-um...tôi có nghe!

Anh nhìn hành động ngượng ngùng của nó mà không khỏi cảm thán –“sao mà dễ thương thế không biết”. Thấy nó ngại như vậy anh cũng đánh sang chuyện khác

-Vy dạy bao lâu rồi?

-tôi dạy 1 năm rồi, là lần đầu tôi có học trò đi đánh giải!- nó khẽ cười nói với anh

-oh, Vy cũng có tay huấn luyện quá chứ!- anh khen

-hihi, cũng bình thường thôi- nó cười hồn nhiên mà không biết đã hại ai đó tim đập thình thịch vì nụ cười ấy.

Anh không biết sao nụ cười của nó có sức “ ảnh hưởng” với anh như vậy, mỗi lần gặp nụ cười đó thì tim anh lại chạy maraton!

Nó đứng dậy tập trung lại để về, căn dặn 1 vài lời với học trò rồi nghe “GIẢI TÁN”- “KHỎE” xong, mấy đứa nhỏ chạy ra, bé Luân chạy lại ôm chân anh.

-cậu, mẹ nhờ cậu đón con à?- thằng bé hỏi

-à... cậu.- anh chưa tl thì đt reo lên, là Ngọc, anh bắt máy

-anh nghe đây

-anh 2, chiều anh về sớm không?

-anh về sớm

-vậy anh đón bé Luân giúp em nhé! Em và anh Trung đi công tác đột xuất! anh trông nó giùm em vài ngày nhé, em cũng đã nói với dì. Quần áo bé Luân em cũng đã soạn mang qua rồi!- Ngọc nói

-uh, anh biết rồi, anh sẽ trông thẳng bé!

-ok. Vậy thôi anh 2!

-uh- anh tắt máy

-cậu , ba mẹ con đi đâu à?- Luân hỏi

-ba mẹ con đi công tác rồi, mấy hôm nữa con sẽ ở nhà cậu- anh tl

-oh- bé Luân không nói j, nắm tay anh ra xe

Đi ngang nó, bé Luân nói:

-chị, em về trước nhé!

-uh, em về đi- nó nói

-Vy về sau nhé, tạm biệt!- anh

-uh, tạm biệt 2 người- nó làm động tác vẫy tay

-tạm biệt chị- Luân vẫy tay lại

Trên đường về, anh thấy bé Luân cứ cúi mặt buồn buồn, cứ chu môi ra, anh hỏi:

-con sao vậy?

-ba mẹ hứa hôm nay dẫn con đi ăn KFC rồi đi dạo phố, nhưng bây giờ đi công tác rồi- thằng bé giọng bần bần nói cho anh nghe

-vậy à, vậy tối nay cậu sẽ dẫn con đi ăn KFC rồi đi dạo phố- anh xoa đầu Luân

-Thật á?- Luân thoáng mừng rỡ nhưng rồi nhớ ra j đó lại nó- thôi, con biết cậu rất bận, con không phiền cậu đâu.

-không bận, cậu sẽ dẫn con đi- anh tl

-cậu nói thật à, cậu không bận sao?- Luân hỏi lại

-cậu có nói dối con bao giờ- anh cười

-hihi, cậu tốt nhất- Luân vui trở lại

Về đến nhà, anh tự tay tắm cho Luân, thằng bé nghịch nước làm anh ướt hết. Nó còn khen anh: - “cậu 2, sau này cậu sẽ chăm con cậu rất tốt!”. Anh nói: - “con thấy vậy sao?, sao này cậu có con sẽ không còn yêu Luân nữa!” làm thằng bé khóc ầm ỉ dỗi mãi mới nín!

Sau khi tắm xong cho bé, anh vào tắm. 6h tối, anh dắt bé đi ăn KFC, vì còn đi dạo phố nên 2 người đi bộ, anh còn đem cả áo khoác cho bé. Luân rất vui vẻ, cứ cười tít mắt, anh gọi ình và Luân 1 phần KFC đôi và 1 túi khoai tây, 2 ly nước. Anh cẩn thận cắt gà ra từng miếng cho bé Luân, ăn xong còn gọi 1 phần kem cho bé. Hai người ăn xong thì 7h30 tối Tính tiền xong, anh dắt tay bé đi dạo, mua cho bé 1 cái bóng bay, hai người vừa đi vừa trò chuyện. Luân hỏi đủ mọi chuyện trên trời dưới đất làm anh tl không nổi lun!!! Đi 1 lúc mỗi chân quá vỏi anh bế. Lúc đi về, bé Luân gặp 1 người

-A, CHỊ VY- Luân hét lên chỉ tay về cô gái đi phía trc

Anh nhìn theo tay Luân thì thấy nó đang đi phía trc, nó cũng nhìn lại thì gặp anh đang bế Luân trên tay, nó mỉm cười vẫy tay với bé. Anh đi nhanh lại nó, hỏi:

-Vy cũng đi dạo à?

-uh, anh cũng vậy?- nó hỏi

-uh, tôi cũng dẫn Luân đi dạo, hay đi chung luôn đi, cùng đường về!- anh gợi ý

-à, cũng đc- nó gật đầu

3 người đi mà 2 người lớn không ai nói chuyện, chỉ có Luân là hỏi này nọ thôi, một lúc sau thì gục vào vai anh ngủ mất tiêu!!! Anh nhìn nó, hôm nay nó xõa tóc nhìn xinh cực, mặc quần lửng màu trắng qua gối, áo

thun lệch vai màu xanh dương đậm, đi dép quai ngang bình thường nhìn rất thoải mái. Kiểu áo lệch vai làm lộ ra bờ vai trắng ngần của nó. Anh nhìn sang chỗ khác, khẽ ho nói:

-Vy này, tôi có thể... gọi Vy là “em” đc không?

Nó nước nhìn anh, hơi do dự rồi khẽ gật đầu nói:

-dù j tôi cũng nhỏ hơn anh

-vậy thì em đừng xưng “tôi” nữa, tôi cũng sẽ không xưng “tôi” nữa- anh nói- em gọi “anh” thử đi, dù j em cũng nhỏ hơn anh!

Nó khẽ cắn môi, làm lộ ra lúm đồng tiền sâu bên má phải

-anh!- nó nói

-hihi, anh tên Quân! Em dễ thương quá!- anh khen nó

-hihi- nó cười

-sao em ít nói vậy?- anh

-vì tôi, à...em quen rồi- nó

-sao vậy?- anh

-không biết nữa, từ đó giờ là vậy rồi- nó

-à, ba mẹ em làm j?- anh

-ba em mất lúc em còn nhỏ, mẹ em thì làm ở công ti may!- nó tl anh

-à, xin lỗi, đã nhắc lại chuyện không vui của em- anh nói

-không sao, chuyện qua lâu rồi, em cũng không còn buồn nữa, lúc đó em còn rất nhỏ- nó nói- vậy còn anh?

-gia đình anh có công ti, ba anh đã nghỉ, bây giờ anh lên thay, mẹ anh chỉ làm nội trợ thôi- anh

-à!- nó

-mà em... có... bạn trai chưa? Anh chỉ hỏi cho biết vậy thôi!- anh cười

-em chưa!- nó tl, chân đá viên sỏi dưới chân

Không nói j nữa, 2 người típ tục đi. Đây là lần đầu tiên trong 29 năm qua anh thật sự chú ý 1 người con gái, tuy người ấy không phải xinh đẹp động lòng người hay nổi trội j đó, mà chỉ là 1 cô gái bình thường với vẻ đẹp mộc mạc, lạnh nhạt nhưng lại khiến tim anh xao xuyến không thôi. Với nó, anh là 1 người lạ với, nó rất có mắt nhìn người, nó nghĩ anh không phải người xấu, anh nói chuyện rất thật thà, không vì gia thế mà khinh khi người khác. Nó và anh chỉ giao tiếp mấy lần, tuy vậy, anh đã khiến nó mở lòng ra hơn, anh mang lại cho nó cảm giác ấm lòng!

Về đến nhà nó...

-um, tạm biệt, cảm ơn đã đưa em về!- nó nói với anh

-không cần khách sáo, là lần thứ 3 rồi mà, đúng không hihi- anh cười

Nó cúi mặt xuống, vén tóc ra sau vành tai rồi nói:

-khuya rồi, anh về nghỉ đi!- nó nhìn anh

-uh, byebye em, ngủ ngon- anh mỉm cười chúc nó ngủ ngon

-ngủ ngon- nó chúc lại

Nó vào nhà xong anh mới xoay lưng đi về, vừa đi vừa tủm tỉm cười, nghe trái tim rộn ràng trong ngực! Nó chìm vào giấc ngủ tràn ngập màu hồng....

20. Chương 20. Tình Cảm

Đạo này nhỏ thấy nó cứ như thế nào ý, lạ lắm, lâu lâu ngồi ngẩn ra rồi trong đôi mắt lạnh ấy xuất hiện vài tia bối rối. Bối rối? nó mà cũng bối rối ư? Nó không làm người khác què độ, ngại ngùng thôi chứ nó làm sao biết bối rối! A, phải hỏi cho ra mới đc!

-này, con kia, mày làm sao vậy?- nhỏ đánh vào vai nó

-hả...hả, à, có j đâu, tao bình thường mà- nó cuỗi mặt nói

-bình thường. Cưng ơi, chị đây hiểu cưng hơn cả bà hàng xóm nhà- nhỏ bĩu môi nói

-không có j mà- nó hút ly nước cái rột

- xạo xạo, khai mau!- nhỏ nắm cổ áo nó

-a, con quỉ, có j đâu mà nói- nó gỡ tay nhỏ ra

-KHAI MAU- nhỏ gằn giọng

-không có mà, không có làm sao nói- nó chống chế

-không tin- nhỏ

-không tin thì thôi mày- nó ie6g1 bánh vào miệng

Nhỏ neho mắt nhìn nó, chối như vậy mà bắt nhỏ tin à?! Không cứng thì mềm thôi:

-Vy, nói tao nghe đi, nha- giọng nhỏ nhẹ

-nói cái j/- nó

-thì chuyện j của mày á- nhỏ

-mày bị lãng tai à, tao nói không có j mà- nó

-đáng ghét, giận rồi!- nhỏ xụ mặt nói

-cảm ơn à- nó

Nó biết nói sao chứ, chẳng lẽ lại nói nó... nó... “hơi” thích người ta à?! Sao mà nói đc chứ! Đối với nhỏ nó như cục đá, làm j biết chuyện yêu đương chứ, nói ra nhỏ cười rớt răng cho à!!!. Thật ra nó cũng có chút “rung rinh” với anh. Từ hôm tình cờ gặp nhau trên phố, anh thường hay đứng trc cổng chỗ lớp võ của nó, nó dạy trong sân trường của 1 trường tiểu học, đôi khi anh cũng có vào trong rồi nói chuyện với nó nhưng đa số là anh đứng bên ngoài, khi nó đi ra thì nhìn nó triu mến, vẫy tay cười, xong lại lên xe về. Nó có chút khó hiểu, anh sao vậy, cách vài ngày lại đến, chờ nó ra rồi cười với nó 1 cái xong lại về. Những hôm anh không đến, đi ra về nó cũng vô thức nhìn về chỗ anh hay đậu xe rồi khẽ giật mình tự hỏi lòng “ làm sao vậy”! mỗi khi anh vào trong ngồi, nó lại cảm thấy vui vui, nhưng những lúc đó hay là lúc sắp tan về, nó chỉ có thể lại bắt chuyện vài câu với anh. Mưa dầm thì thấm đất, anh đối với nó cũng như 1 cơn mưa nhỏ khẽ rơi vào tim nó, đôi lúc anh cũng hay noi những câu hàm ý lắm, ý tứ lắm, nó hiểu nhưng không hỏi lại anh là ý j vì nếu như anh chỉ xem nó như 1 người bạn mà nó hỏi vậy thì kì lắm. Nhưng bây giờ nó thật sự không thể dối lòng mình rằng anh- đã đi vào lòng nó từ lúc nào mất rồi!!!

Còn anh, anh xác định rằng mình có tình cảm với nó. Những ngày không gặp nó, anh nhớ nó cồn cào, chỉ mong xong việc để chạy đến lớp võ gặp nó dù chỉ vài phút ngắn ngủi. Anh hay nói gợi ý cho nó, hay những câu vừa đùa vừa thật nhưng chẳng bao giờ nó hỏi anh ý j để mà anh có cơ hội nói rõ với nó. Lúc này anh bận lắm, anh không có thời gian để nói chuyện với nó, hôm nào xong việc sớm, anh lái xe đến cũng đã đến giờ tan, anh chỉ có thể nhìn nó cho thỏa mãn nỗi nhớ rồi đi về. Mỗi khi thấy anh vẫy tay, nó cũng cười lại làm anh rất vui vẻ. Ngọc cũng hay gặp anh trc cổng rồi hỏi anh, anh cũng không giấu j Ngọc hay bắt cứ ai hỏi, Ngọc chỉ cười nói với anh: -“ anh 2 à, 29 năm rồi em mới nghe anh nói vậy đây, cơ hội không phải lúc nào cũng có nên anh phải tranh thủ đó”!!! Ngọc còn bà tám với mẹ anh nữa chứ, làm bà mừng quá trời quá

đất!!! Long cũng nghe giang hồ đồn đại rồi đt hỏi anh, anh cũng nói nhưng dặn cậu đừng nói cho “ bà nhà cậu” biết. Anh muốn mọi chuyện đến thật tự nhiên, anh không muốn làm nó ngại và nghĩ anh trêu chọc nó.

-Quân, mẹ nghe Ngọc nói con để ý ai à?- mẹ anh hỏi

-mẹ cũng thông tin mau nhỉ? Dạ, đúng rồi mẹ- anh tl

-A, con thật không làm ba mẹ thất vọng ,mà haha, đúng không ông- mẹ anh cười vui vẻ

-uh, có chuyển biến tốt rồi đó- ba anh đùa

-mà con bé ntn? Hôm nào dẫn nó về chơi- mẹ anh mắt sáng rỡ

-con còn chưa có ngỏ lời với người ta, con cung đâu có biết người ta chịu con không chứ mẹ- anh

-sao không nói, để có trục trặc j thì sao!- mẹ anh nhú mày

-con muốn để cô ấy từ từ nhận ra tình cảm của con, cô ấy không phải dạng con gái ham mê tiền bạc, địa vị, cũng không phải dạng “ thích thì nhích” đâu ba mẹ. Cô ấy rất dễ thương, tuy bề ngoài hơi khó gần nhưng tiếp xúc mới biết cô ấy rất vui vẻ và hòa nhã và giàu nghị lực. Cô ấy rất ít nói, là bạn thân của người iu thằng Long ấy.- anh giải thích

-à, vậy ba mẹ con bé ntn?

-dạ ba cô ấy mất rất sớm, mẹ cô ấy thì làm ở 1 công ti may bình thường nuôi cô ấy lớn, không khá giả ấy nhưng không đến nỗi nào. Ba mẹ có ý kiến j không?- anh hỏi

-ôi, thật tội cho con bé- mẹ anh cảm thán

-ba mẹ không cần chuyện môn đăng hộ đối như xưa nữa. Ba mẹ chỉ cần 1 nàng dâu tốt và biết lo cho gia đình, không cần giàu có hay j j đó. Ba mẹ chỉ có mình con, ba mẹ chỉ mong con hạnh phúc!- ba anh nhẹ nhàng nói

-uh, mẹ cũng vậy, chỉ cần nó có thể trò chuyện với mẹ là đc rồi- mẹ anh nói thêm

-dạ, con hiểu rồi, con cảm ơn ba mẹ- anh mỉm cười nhìn 2 người già, anh biết ba mẹ anh sẽ tôn trọng quyết định của anh mà.

-nhớ đó,phải nhanh nhanh nói cho con bé biết, mẹ và ba con chờ tin tốt của con đấy. Mau mau sinh cho 2 ông bà già này 1 cục cưng để cưng là đc rồi- mẹ anh nói

-dạ! thôi ba mẹ đi nghỉ đi, con cũng đi làm việc đây- anh

-uh, con đi đi

2 ông bà già cười đến ngoác cả miệng, kì này 2 người sắp có cháu cưng rồi. Trông 29 năm rồi mới nghe đc con trai iu quý nói có đối tượng, hoho, thiệt là cao hứng mà!!!!

21. Chương 21. Đánh Nhau- Bệnh

Nó và nó đang chuẩn bị thi cuối kì, 2 đứa nó đang lao đầu vào học điên cuồng quên cả trời đất. Đối với 2 đứa nó thì qua kì thi thì dễ như trở bàn tay, mục đích của 2 chị thật ra giành vị trí nhất nhì. Năm nhất đại học, học kì đầu nhỏ nhất nó nhì, học kì thứ 2 nó nhất nhỏ nhì. Học kì đầu của năm thứ 2 là nó nhất, nó đang cố gắng để nhất típ. Không phải nó và nhỏ tranh nhau mà là năng lực đến đâu thì sẽ cố gắng đến đấy, 2 đứa nó có ý đim tụi bạn Thanh xuống bên dưới. Trong nhóm Thanh có 1 bạn học rất tốt, chỉ xếp sau 2 đứa nó nên cay lắm. Nhỏ đó cố gắng lắm rồi mà không qua nổi. Đối với nó, danh hiệu rất quan trọng, từ trc đến giờ lúc nào mẹ nó cũng rất vui khi nhận kết quả của nó, nó thì lun muốn mẹ nó vui vẻ như thế!

Sau 2 tuần ôn và thi thì tụi nó đã vượt qua kì thi dễ dàng. Bây giờ rất rảnh, vô lớp chỉ ngồi chờ kết quả và chém gió thôi. Nghe đồn là 3 ngày nữa sẽ có kết quả, 2 chị của chúng ta tranh thủ lắm. Nhưng vừa dán xong bảng điểm là hàng trăm con người bu lại làm 2 đứa nó chen bỏ cả hơi tai.

Nó và nhỏ nhìn vào bảng điểm, HOHO, LÀ ĐỒNG HẠNG NHẤT ĐẤY NHAAAA! Hai chị nhìn nhau đấm đui. Xong nắm tay tung tăng về phòng học. Hai chị hạng nhất, bạn Thanh càng thêm ghét, bắt đầu giả trò mèo trò khỉ của mình ra.

-phải đi ăn mừng mới đc hahaha- ;nhỏ cười như bệnh

-ok cưng. Tối 7h tại chỗ quán Z- nó đáp ứng

-ok baby- nhỏ nhai miếng snack cái rùm

Hai đứa nói, 1 người phía sau lẩm bẩm “Quán Z! chờ đi” rồi bỏ đi....

7h, nó và nhỏ đang tung tăng vừa đi vừa chém gió xuyên việt, gặp xe bánh tráng nướng cũng ghé ăn mỗi đứa 5 cái, gặp xe cá viên ăn mỗi đứa 5 xâu, gặp quán ốc ăn mỗi đứa 1 đĩa, gặp vịt lộn mỗi đứa ăn 3 trứng,..v...v...v..., 2 con người cứ ăn hết món này đến món khác, cười nói vui vẻ mà không để ý có vài anh đang đi phía sau. Đi đến 1 đoạn đường hơi vắng, mấy anh phía sau đi lên phía trc ngang với tụi nó lẩn la chọc ghẹo. Nó và nhỏ không nói j, chỉ đi tít. Một thằng cả gan dám chạm vào mặt nó, nó nhủu mày hất tay hất ra, hất quất:

-mẹ nó, dám chảnh với anh à. Để anh đây ày ném mùi lợi hại nhé- tên đó vừa nói vừa giơ tay lên định tát nó, nó nhanh nhẹn né đòn rồi dấm lại vào mặt hắn 1 phát.

2 tên kia nhanh chóng nhập cuộc. Nó và nhỏ luồn lách hết bên này tới bên kia đánh vào những chỗ hiểm của bạn chúng. Một tên đang định nắm tóc nhỏ thì nó ở phía sau cho 1 cước vào “ em trai “ của hắn làm hắn kêu lên rồi ngất lủn tại chỗ. Hai tên còn lại người thì xịt máu mũi, người thì bầm dập khuôn mặt, thấy tình hình không ổn thì dất nhau mà chạy. Nó và nhỏ phui tay, nó nói:

-lâu rồi mới vận động, có chút lợc nghề

-thật là tội cho chúng nó- nhỏ nói

-về thôi mày, thật mất hứng!- nó nói rồi 2 nàng xách nhau về

Có 1 người đứng bên đường trong 1 bụi cây mở to mắt ngạc nhiên nhìn 3 tên mình bỏ tiền ra mượn xử 2 đứa nó thì lại bị 2 đứa nó xử lại. Ngạc nhiên hơn nữa là biết tụi nó có võ, nhìn tướng vậy ai nghĩ võ đầy mình chứ! CMN, thiệt là tốn tiền bà mà!

Nó đang bị sốt, 2 hôm trc trên đường về thì bất chợt mưa, nó không trú mà vẫn đi luôn dưới mưa, lâu lắm rồi nó mới đc đi dưới mưa thế này!!! Và kết quả là chị nằm liệt giường vì sốt 40 độ! Người lúc nóng lúc lạnh. Không đi học và cũng bỏ lủn lớp võ nhờ người khác dạy thay làm ai kia đứng chờ mà không thấy 2 ngày rồi!Nhỏ thì ngày nào cũng qua với nó, Long có gọi cho nhỏ, nhỏ cũng có nói chuyện nó bị bệnh cho cậu nghe. Nghe xong cậu lại gấp rút gọi cho ai đó báo tình hình. Ai đó nghe xong thì lo lắng vô cùng, cố gắng làm việc với tốc độ ánh sáng bỏ lủn giờ nghỉ trưa để làm việc, đến khi xong thì đã gần 6h chiều, nhanh chóng ra về lái xe đến nhà nó, vừa lái xe vừa ăn tạm ổ bánh mì.

Mẹ nó ra mở cửa gặp anh thì bất ngờ, sau đó nhanh chóng vui mừng mời anh vào nhà.

-con đến chơi à? Quý quá!- mẹ nó nói

-dạ,con có nghe nói Vy bệnh nên con đến thăm ạ!- anh

-à, con Vy nó dầm mưa nên sốt li bì!- mẹ nó

-dạ, Vy... ở trong phòng hả bác?- anh hỏi, lòng cứ nhấp nhồm

Bà hiểu ý anh ngay, bà cười rồi chỉ:

-uh, nó trong phòng đấy, con vào đi

-cảm ơn bác- anh

Anh mở cửa vào, nó đang ngủ. Anh tiến lại, ngồi nhẹ lên giường nó. Căn phòng nhỏ nhưng ngăn nắp và sạch sẽ, thoang thoang mùi hương lavender. Nó nằm trên chiếc giường nhỏ, mặc bộ đồ ở nhà tay dài quần dài màu xanh đậm, khuôn mặt hồng hồng do sốt. Anh vén mấy sợi tóc lộn xộn trên trán nó, áp tay vào trán nó kiểm tra nhiệt độ, nhin không dc khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Đây là lần đầu anh gần nó tới vậy. Nó khẽ nhú mồm vì có người chạm vào mặt mình, đôi mắt to tròn hơi mệt mỏi mở ra thì thấy anh đang nhìn nó. Nó bất ngờ, anh đến đây làm chi vậy nhỉ?!. Anh nhìn nó mỉm cười, tay vẫn áp vào trên má nó, hỏi nhẹ:

-sao lại dầm mưa đến sốt như thế này chứ?

-tại... thích- nó tl, giọng còn ngái ngủ

-có ai như em không? Em còn nhỏ lắm à!- anh bật cười, nhìn nó lúc này rất đáng iu

-anh đến đây làm j vậy?- nó hỏi

-em bệnh, anh đến thăm- anh nhìn nó tl

-sao anh biết?- ai nói anh biết chứ?

-không nói đâu- anh đùa

-không nói thì thôi- nó nói rồi nằm nghiêng qua tiếp tục ngủ

Anh mỉm cười, có ai như nó không, anh cực khổ từ sáng giờ để có thời gian đi thăm nó mà đến 1 câu cảm ơn cũng không có. Anh ước thời gian ngừng lại ngay lúc này để nó trở nên yếu đuối, đáng iu như thế này mãi mãi. Nó mơ màng ngủ. Anh cúi xuống, khẽ khàng đặt lên trán nó một nụ hôn âu yếm, thì thầm “ mau hết bệnh nhé, anh lo lắm đấy”. Trong giấc ngủ, nó nghe bên tay giọng nói ngọt ngào thì mỉm cười chìm vào giấc ngủ say.

Anh chỉnh chăn cho nó rồi đi ra ngoài.

-con về luôn à?- mẹ nó trong bếp hỏi

-dạ, con về luôn bác ơi. Hôm nào rảnh con sẽ ghé qua- anh tl

-uh, về cẩn thận nhé

-thưa bác con về- anh chào mẹ nó xong thì lái xe về nhà....

22. Chương 22. Hiểu Lâm- Chăm Sóc

Sau 1 tuần ở nhà, nay nó đã khỏi bệnh, nhỏ rủ nó đi vòng vòng chơi cho “khoây khỏe tâm hồn”. Bình thường nó đã không mập mạp j rồi, bây giờ nhìn nó chẳng khác j bộ xương. Từ 49kg giờ chỉ còn 45 kg, 1m70 mà chỉ có 45kg, nhìn như cây tre ấy! Làm “ai đó” qua thăm mà xót xa trong lòng. Nhỏ quyết định vỗ béo lại nó mới dc.

Nhỏ và nó đi ăn rồi đi lòng vòng các khu mua sắm. Trời cũng trưa rồi, 2 đứa tính vào quán nước uống nước. Đang đi thì bỗng nhiên nhỏ đứng khựng lại, nó quay lại thì thấy nhỏ đang nhìn về quán nước bên đường, nó nhìn theo thì hiểu tại sao nhỏ nhìn rồi. Hai người trong quán đang cười nói với nhau, cô gái còn thân mật giúp chàng trai sửa lại cavart. Nhỏ biết đó quán khá yên tĩnh Nhỏ lấy đt ra, bật máy ảnh hướng về phía nơi có đối tượng cần chụp, kéo khoảng cách máy ảnh gần đối tượng nhất rồi chụp vài tấm, còn quay phim lại 1 đoạn nữa chứ. Xong lại bấm gọi, bật loa ngoài, nhìn ai đó nghe đt:

-anh nghe đây- Long tl

-anh, anh đang làm j vậy?- nhỏ bình tĩnh hỏi

-à, anh đang lm việc- cậu tl

Nhỏ và nó không hẹn mà cùng nhìn nhau, nhỏ nói khẩu hình miệng với nó “đang nói láo”. Nhưng khi nhìn lại thì thấy chàng trai vừa áp đt vào tai vừa hôn cô gái.

-vậy anh làm việc đi, byebye anh!- nhỏ

-uh, byebye em, chiều anh sẽ gọi lại cho em!- cậu tl.

Nó và nhỏ thấy 2 người đi ra khỏi quán, chàng trai lấy xe ra, lịch sự mở cửa cho cô gái rồi họ lái xe đi. Nhỏ cũng chụp vài tấm ảnh đó.

Nhỏ cúp máy, nhìn nó nói:

-đang lm việc đấy!

Nó không nói j, kéo tay nhỏ về. Về đến nhà nó, nhỏ nằm vật ra giường. Nó nói:

-mày hỏi cho rõ. Không đc tự suy diễn lung tung

-uh, tao cũng mong không phải thật là vậy. Hôm qua anh ấy nói buổi trưa có cuộc họp- nhỏ thì thầm

Hai đứa nó xuống nấu mì gói ăn, chiều chiều nhỏ đt cho bác tài xế qua rước về. Tối đó, Long nhắn tin cho nhỏ, nhỏ vẫn bình thường như không có chuyện j. Một lát sau, nhỏ hỏi:

-anh, lúc trưa em đt là anh đang làm việc à?

-uh, anh đang làm việc-cậu

-anh không đi với ai à?- nhỏ

-không, anh đâu có đi với ai chứ- cậu

-hình như lúc trưa e thấy anh đi với ai đó mà- nhỏ

-đâu có, chắc em nhìn nhầm ai rồi- cậu

-à, em hiểu rồi- nhỏ cười chua xót. “ anh ấy gạt mình”

-thôi, em ngủ đây, ngủ ngon- nhỏ

-ngủ ngon-cậu

Nhỏ tắt máy, một giọt nước mắt rơi khỏi khóe mắt. Lấy đt nt cho nó:

-là vậy!

-vậy à!mai gặp nói! Bây giờ ngủ đi- nó

-uh-nhỏ

Nhỏ gửi mấy tấm hình lúc trưa qua máy cậu rồi tắt nguồn đt. Bây giờ là 11h đêm!!!

Cậu mở tin nhắn lên xem, là từ “vk iu”, nhưng mở ra toàn là hình của cậu và đối tác lúc trưa kèm tin nhắn “ anh gạt em”. Chẳng lẽ.... Cậu nhanh chóng gọi cho nhỏ nhưng không đc. Bây giờ là 11h đêm, làm sao qua nhà nhỏ đc chứ!

-ôi, làm sao bây giờ- cậu ôm đầu ngồi xuống giường rầu rĩ

Vk iu hiểu lầm rồi, lại đt không đc, cậu lo quá, chắc giờ nhỏ giận cậu lắm! Vợ ơi, sao em không chờ anh giải thích chứ. Lúc nhỏ đt, là cậu đang kí hợp đồng, đối tác là bạn học của cậu bên Mĩ nên nói chuyện với nhau có chút thân mật. Theo thường lệ thì sau khi kí hợp đồng thì mời đối tác ăn 1 bữa cơm nên cậu mới chở cô ấy đi ăn, ai ngờ... haizzz, thiệt là khổ mà. Lúc nhỏ hỏi có đi với ai không, cậu đi kí có 1 mình nên nói đi có 1 mình thôi. AAAAA, LÀM SAO ĐÂYYYYY.

Nhỏ thần thờ nhìn ra cửa sổ, gần 2 tuần nay nhỏ và cậu không liên lạc, nhỏ đã tắt nguồn đt chính và dùng 1 cái đt thứ 2 của nhỏ chỉ có vài người thân biết số để dùng. Ngày nào cậu cũng đến xin gặp nhỏ nhưng nhỏ nói với bác quản gia nếu là cậu thì nói nhỏ không có nhà. Ba mẹ của nhỏ cũng biết cậu và nhỏ quen nhau, ba mẹ nhỏ cũng rất quý cậu, thấy con gái buồn như vậy công với việc Long ngày nào cũng qua tìm thì 2 ông bà biết 2 đứa giận hờn j nhau nữa rồi. Nhỏ đã cố mạnh mẽ nhưng không đc, nhỏ rất yêu cậu, sao cậu gạt nhỏ chứ. “ Long à, em đau lắm”- nhỏ lại khóc

Cạch...

Nó mở cửa bước vào, nhìn nhỏ buồn nó cũng không đc vui.

-Hy, mày có gặp trực típ Long chưa?- nó hỏi nhỏ

-chưa, nhưng gặp làm j chứ, anh ấy sẽ chối thôi, anh ấy đã gạt tao- nhỏ khóc

-nhưng dù j cũng phải gặp nhau để rõ ràng chứ, nhiều khi chuyện chính mắt thấy cũng chưa chắc là sự thật.- nó khuyên

- vậy sao?

-uh, tin tao đi, gặp Long 1 lần đi- nó nắm tay nhỏ

-uh. Để tao hẹn anh ấy- nhỏ nói

-vậy tao về đây!- nó

Sau khi tiễn nó ra cổng, nhỏ mở nguồn đt lên. Gần 200 tin nhắn và hơn 50 cuộc gọi từ “ck iu”, nhỏ không đọc mà đt ngay cho cậu. Tiếng chuông chờ vang lên, một lúc lâu sau cậu bắt máy:

-khụ khụ, hyhy, em... em chịu đt... khụ... cho anh...rồi hả?- cậu vừa ho vừa nói nhưng không giấu nổi vui mừng

-um... em muốn gặp anh bây giờ- nhỏ nói? Sao cậu ho nhiều quá vậy?

-được, nhưng... khụ... hyhy à, bây giờ... em đến nhà anh... để nói đc không, anh không thể đi ra ngoài đc!- cậu nói

-đc, anh cho em địa chỉ đi- nhỏ

Cậu đọc cho nhỏ địa chỉ căn hộ của cậu. Nhỏ đến ngay. Khi tới cửa, nhỏ bấm chuông, chờ 1 lúc cậu mới ra mở cửa đc. Nhỏ vừa vào nhà liền bị cậu ôm lấy thật chặt, nỉ non gọi tên nhỏ “hyhy, hyhy”. Nhỏ cảm thấy người cậu nóng hừng hực như hơi qua lửa, nhỏ hỏi:

-anh bệnh sao? Người anh nóng quá. Để em dìu anh vào phòng nghỉ- nhỏ dìu cậu vào phòng ngủ

Đặt cậu nằm tựa trên thành giường, giờ nhỏ mới thấy cậu nhợt nhạt, môi khô khốc, mắt đỏ ửng, nhiệt độ thì dọa người. Cậu ôm nhỏ vào lòng, nói:

-sao em không nghe anh nói?-

-nói j chứ, hôm đó anh nói anh có cuộc họp, mà em lại thấy anh đi cùng người khác, em hỏi thì anh nói không có, anh gạt em, tại sao vậy chứ?- nhỏ rơi nước mắt

-hyhy, đừng khóc, đừng khóc, nghe... anh nói, mọi chuyện... khụ... không có như em nghĩ đâu. Cuộc họp hôm đó... khụ... bị dời lại. Hôm đó anh %^&*%*(*(((- cậu kể lại chỉ nhỏ nghe mọi chuyện

-nhưng rõ ràng em thấy anh... anh hôn cô ấy khi nghe đt- nhỏ còn nghi ngờ

-không có, thật sự không có, oan cho anh quá, cô ấy chóng mặt, anh chỉ đỡ cô ấy thôi.- cậu kêu lên

-cô ấy... là bạn của anh thật à- nhỏ hỏi

-uh, cô ấy học chung với anh bên Mĩ, lâu rồi mới gặp... khụ... cho nên nói chuyện chút thôi- cậu giải thích. Thật là oan cho cậu mà

-vậy à! Vậy là em trách sai anh rồi sao?- nhỏ nhìn cậu

-còn nói, người ta chưa kịp nói j hết là cắt đứt liên lạc rồi- cậu mỉm cười nhìn nhỏ

Giờ nhỏ mới hiểu ra mọi chuyện, nhỏ thật lú lẫn mà, nó nói đúng thật, chuyện chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là sự thật!!!

-hihi, chồng iu, em xin lỗi, trách sai anh rồi- nhỏ ôm hông cậu, dựa vào ngực cậu cười hihi

-uh, biết anh khổ lắm không, ngày nào qua tìm em... bác quản gia cũng không cho gặp, lúc nào cũng nói là không có nhà, thẳng ngực... mới không hiểu là em tránh mặt- cậu ôm nhỏ

-anh bệnh sao?- nhỏ hỏi

-uh, sốt 4 hôm rồi, em có thương cho anh không- cậu gục vào vai nhỏ

-hức... xin lỗi anh... hức... là do em sai rồi- nhỏ khóc nức lên

-đừng khóc. Không có chuyện j nữa rồi, anh không có trách em- cậu hôn lên trán nhỏ

Nhỏ ngược mặt lên, 2 người nhìn nhau, nhỏ chủ động hôn lên môi cậu.

-anh uống thuốc hay ăn j chưa?- nhỏ sờ trán cậu rồi để cậu nằm xuống

-anh uống thuốc rồi, nhưng chưa ăn j, chắc chút nữa anh 2 mới mang qua- cậu

-hay để em nấu j cho anh ăn nhé, nói với anh 2 của anh không cần mang qua- nhỏ nói.

-uh, cũng đc- cậu nói rồi đi cho anh bảo không cần mang cơm qua, có Hy rồi.

Nhỏ đi ẹ nói:

-mẹ à, con không về nhà tối nay nhé, Long sốt cao quá, con không yên tâm

-vậy à, uh, mẹ biết rồi- mẹ nhỏ tl

-dạ, bye mẹ, con đi nấu cháo cho anh Long đây- nhỏ nói

-uh, bye con- mẹ nhỏ nói rồi cúp máy

Nhỏ đi xuống siêu thị gần đó mua thịt và một số thứ cần thiết. Về nhà, nhỏ nấu cho 2 người một nồi cháo thịt băm thơm nức mũi. Long ăn một lát thì đổ mồ hôi ướt cả áo. Thấy cũng tối rồi mà nhỏ không về, cậu hỏi:

-hyhy, em không về à?

-à, em không về, em ở lại với anh, em đã đi về mẹ rồi, bỏ 1 mình anh em không yên tâm- nhỏ nhìn cậu cười nói

-à, vợ thật tốt- cậu cười.

Nhỏ giúp cậu pha nước tắm rửa, rồi mình chọn 1 cái áo sơ mi của cậu. Cậu cao 1m83, nhỏ chỉ cao có 1m65 thôi nên áo của cậu mặc trên người nhỏ vừa đủ che, may là hôm nay nhỏ mặc quần ngắn để mặc chung với váy cho nên rất ổn.

Tối, hai người ôm nhau trên giường ngủ thủ thủ đủ điều, cậu hỏi:

-vợ, em không sợ anh làm j em à?

-anh bây giờ thì làm j đc em chứ, chỉ cần 1 cước “YA” là anh văng ngay xuống sàn nhà- nhỏ nói

-a, sợ quá- cậu cười

-nói đùa thôi, chứ em biết anh sẽ không làm j em đâu đúng không?- nhỏ nhìn cậu

-uh, anh sẽ rất trân trọng em- cậu xiết chặt nhỏ vào lòng

-thôi, ngủ đi, khuya rồi, ngủ ngon, chụt- nhỏ hôn vào má cậu

-ngủ ngon, vợ iu- cậu cũng hôn vào má nhỏ

Đêm, cậu lên cơn sốt, người nóng hực, miệng thì rên rỉ. Nhỏ giúp cậu uống thuốc hạ sốt. Nhỏ không biết mấy hôm trc cậu 1 mình thì sẽ như thế nào, càng nghĩ càng thấy mình có lỗi. Người cậu lúc nóng lúc lạnh, nhỏ đắp khăn nóng cho cậu nhưng không hiệu quả, và chỉ còn 1 cách là... dùng cơ thể để hút nhiệt. Nhỏ cắn răng cởi áo của cậu ra rồi cởi áo của mình ra ôm lấy cậu. Một lúc sau, cậu bớt khó chịu và ngủ thiếp đi, nhỏ cũng ngủ theo cậu....

Sáng...

Cậu thức dậy, mở mắt ra thì đập ngay vào mắt là bờ vai nồn nà của nhỏ, áo của nhỏ thì vứt xuống chân 2 người, cậu hốt hoảng

-trời ơi, sao mình có thể... aiiiiii, làm sao đây

Nhỏ giật mình tỉnh giấc, xoay lại thì thấy cậu đang hốt hoảng, nhỏ để tay lên trán cậu kiểm tra:

-uh, hạ sốt rồi

-hyhy à, chuyện... này, anh... anh...- cậu lấp bắp

-à, không có chuyện j đâu, em chỉ dùng cơ thể để hút nhiệt cho anh thôi, tối qua anh lên cơn sốt- nhỏ cười nói cho cậu nghe

-làm anh cứ tưởng....- cậu thở phào

- anh quay qua bên kia để cho em mặc áo-mặt nhỏ thoáng đỏ

Cậu quay qua chỗ khác cho nhỏ mặt áo vào. Sau đó 2 người vệ sinh cá nhân. Nhỏ nấu cháo cho cậu rồi mới về.....

23. Chương 23. Valentine

Mấy hôm trước, anh có nghe Long kể việc nhỏ giận cậu. Aiii, sao mà chúng nó yêu đương phiền phức thế nhỉ, giận hờn giận hờn. Rồi vài ngày sau cậu xin nghỉ vì bệnh, anh đến nhà cậu thì thấy cậu đang nằm ổ trên giường 1 cục, kêu mãi không trả lời làm anh muốn rút cả tim ra ngoài. Cậu lơ lơ mở mắt ra nhìn anh, anh đặt tay lên trán cậu, cảm nhận nhiệt độ có thể chiên đc trứng gà. Anh gọi bác sĩ của gia đình anh đến khám cho cậu, sốt 41 độ. Anh không hiểu nổi thằng nhóc này làm j mà sốt chết người thế này chứ. Hỏi ra mới biết do cậu trúng nắng, mệt mỏi. Trúng nắng? nó làm j mà trúng nắng chứ. Anh mua thuốc cho cậu, mua cho cậu ít cháo.

-Long, mày làm j mà trúng nắng?- anh hỏi khi cậu đang uống thuốc

-em... đến nhà Hy tìm cô ấy, nhưng cô ấy không chịu gặp, rồi em đứng chờ- cậu tl

-mày đến buổi trưa à?- anh nhíu mày

-dạ, tranh thủ nghỉ trưa em đến- cậu

-giữa trưa đứng ngoài đường chờ lun à- anh

Cậu không nói j, chỉ lặng lẽ buồn buồn. Đúng là cậu đứng ngoài đường chờ nhỏ, đứng đc 3 ngày thì sốt li bì, cậu không dám ngồi trong xe, có j nhỏ đi ra là cậu chạy lại tóm liền. Cậu từ nhỏ rất dễ bệnh, nên ba mẹ chăm rất kĩ. Bây giờ lại đứng ngoài trời 3 buổi trưa nắng hè này với lại do buồn nên ăn ngủ không yên, thức khuya dậy sớm nên mới sinh bệnh.

“ Sao lúc này ai cũng sốt hết vậy nhỉ”- anh nghĩ. Ai kia cũng mới vừa hết sốt, sụt 4 kg , gầy quá trời quá đất, làm anh xót gần chết!. Còn thằng nhóc này làm anh ngày nào cũng phải mang cơm đến cho nó.

Mấy tháng sau....

Nó và nhỏ đang học năm 3, như vậy cũng có hạng trong trường rồi đó nhá!!!! Nhỏ và cậu bây giờ ngọt ngào lắm, cứ chàng chàng thiếp thiếp suốt cả ngày. Nhìn nhỏ vui vẻ hạnh phúc như vậy nó cũng vui theo. Nghĩ lại mình... haizzz! Chẳng dám nói với người ta 1 tiếng, cũng chẳng hỏi j. À mà hỏi j chứ? Không may người ta đơn giản xem mình là em gái thì ngại chết, rồi sẽ khó nói chuyện hơn. Đôi khi nó cũng nghĩ là anh cũng có tình cảm với nó nhưng nó nghĩ anh hòa nhã như vậy thì đối xử với ai cũng như nhau thôi, nên lời muốn nói cũng nuốt vào bụng. Nó yêu anh- đúng, cũng chẳng biết là yêu từ lúc nào cơ đấy! Nó yêu anh từ những chuyện nhỏ xiu, yêu cái cách anh quan tâm nó, yêu ánh mắt dịu dàng của anh khi anh nhìn nó. Tính ra nó với anh cũng biết nhau lâu rồi nhỉ? Nhưng đến cả số đt của nhau cũng chẳng biết là số mấy. Nó không thường gặp anh, nó có chút nhớ. Nó cũng chưa nói cho nhỏ biết chuyện này, nó ... không biết nên nói thế nào nữa. Ai ya, khó nghĩ quá....

Anh thì khác, anh rất thoải mái, anh đối xử với nó là tận tình chăm sóc nhưng sao cô nhóc này mãi không hiểu vậy chứ, anh đã chứng tỏ cho nó thấy mà. Lần đầu biết yêu 1 người con gái, ngày nhớ đêm mong vậy mà cô cứ lơ lơ sao ấy. Anh chưa đủ thực lực à?! 2 người già ở nhà cứ hỏi thúc anh quá đi làm anh chẳng biết xoay sở như thế nào. Giang hồ hay nói “ từ từ thì cháo mới nhừ” không phải sao? Nhưng mẹ anh lại vả vào đầu anh mà nói “ sao tôi có đứa con ngu vậy chứ, mày chờ cháo nhừ thì mày ngủ gục mất rồi cơ à, đứa khác nó vào lường mất nồi cháo của mày thì sao đây, con ơi là con”. A, mẹ nói cũng phải nhưng không có cơ hội nói, đến 1 cuộc hẹn hò uống nước riêng đơn giản còn chưa có, nếu có thì cũng đi chung với 2 con người kia, số đt cũng không, tình hình thì chỉ trông vào thằng em moi từ vợ iu của nó, thiệt khổ mà. Mà đc cái là mẹ nó rất thích anh nha, bà hay thiệt, nhìn là biết anh để ý con gái bà liền. Bác gái ơi, bác hay quá đi đó mà....

Anh quyết định hôm nay phải rủ nó đi chơi mới đc. Vì sao ư? Đơn giản thôi vì hôm nay là... Valentine mà!

7h30, anh lái xe đến trc nhà nó, bấm chuông...

Nó ra mở cửa, thấy anh thì giật mình rồi lịch sự mời anh vào nhà. Mẹ nó lúc nào cũng vui vẻ chào đón anh, còn nó thì... chẳng có biểu hiện j. Sau màn chào hỏi:

-con đến chơi à?- mẹ nó

-da, thưa bác, con đến... um... tính rủ Vy đi chơi- anh hơi ngại

- vậy à. Vy, ra đây bảo cái này- mẹ nó kêu nó

Nó trong phòng bước ra, ngồi kế mẹ nó

-ạ?- nó hỏi

-Quân đến rủ con đi chơi, con vào thay đồ đi- mẹ nó nhìn nó

-sao con phải đi?- nó hỏi lại 1 câu khiến mẹ nó và anh chưng hửng

-con bé này, Quân có ý tốt mời con đi chơi mà còn nói vậy nữa, đi thay đồ đi- mẹ nó thúc

Nó nhìn mẹ thân iu, dẫu môi lên rồi bỏ vào phòng thay đồ

-con bé nó mắc cỡ đấy. Dù nó có sất đá đến đâu chẳng nữa thì nó cũng chỉ là 1 đứa con gái- mẹ nó nhìn anh khẽ cười nói.

-ạ, con biết thưa bác. Vy không phải khó gần như bên ngoài mọi người thấy ạ- anh cũng vuốt theo

-uh, bác cũng muốn tạo điều kiện cho 2 đứa, nhưng như thế nào thì còn tùy vào con bé. Bác chỉ có mình nó, bác mong nó hạnh phúc- ánh mắt mẹ nó trở nên tràn ngập iu thương

-ạ, con sẽ không phụ lòng bác- anh nói chắc nịch

-vậy đc, bác tin ở con- mẹ nó nói- mà nhà con có biết chuyện của 2 đứa?

-biết ạ, ba mẹ con rất tôn trọng quyết định của con, với lại 2 người cũng không cần chuyện môn đăng hộ đối j cả thưa bác- nhìn mẹ nó, anh nói

-vậy thì tốt quá- mẹ nó cười

Nó đi ra, vẫn là áo thun và quần jean đơn giản nhưng tóc thì xõa ra nha. Anh thích!

Anh và nó ra xe, anh chở nó ra 1 bờ sông, hai người ngồi xuống 1 băng ghế, anh hỏi nó:

-em có hay đi chơi valentine không?

-lúc trc năm nào cũng đi với Hy nhưng năm nay nó đi với tình yêu của nó rồi- nó nói

-không sợ hiểu nhầm à?- anh nhướn mày hỏi nó

-không sợ. Mà anh có đi không?- nó hỏi anh

-à, anh từ xưa tới giờ... chưa đi lần nào- anh nhìn nó cười

-oh, sao lại rủ em đi?- nó hỏi

-vì anh ở nhà, em cũng ở nhà nên... 2 đứa mình đi chung là phải rồi- anh cười cười nói với nó

-trời, vậy mà cũng nói nữa- nó làm động tác bái phục

-haha- anh cười- em dễ thương quá- véo vào má nó 1 phát. Cảm giác trơn mịn thật muốn hôn vào -a, anh chơi xấu- nó đánh vào vai anh. môi tay xoa xoa má

-hahahaha- anh cười lớn hơn, vừa né bàn tay của nó

-anh còn cười nữa à, không đc cười nữa- nó bặm môi

-uh, haha, không cười nữa- anh nắm lấy bàn tay nó, ngăn nó đánh tıp

Nó lập tức dừng lại, rồi ngại ngùng rút tay lại chống xuống ghế, cuối mặt xuống đất lấy mũi giày di di xuống đất. Anh thì nhìn nó cười cười, thật u chết bộ dạng này của nó mà!

Sau đó anh gửi xe, 2 người ta bộ tăn tăn nói chuyện. Anh mua 1 cặp móc khóa rồi cho nó 1 cái. Khoảng 9h anh đưa nó về....

Trước cổng...

-Anh về đi, cảm ơn vì buổi hôm nay- nó nói với anh khi đã xuống xe

-uh, em vào nhà đi rồi anh về. Ngủ ngon- anh

-ngủ ngon- nói rồi nó quay lại mở cổng vào nhà.

-Vỵ này, em xõa tóc trông... rất xinh- anh gọi nó nói

-à, cảm... cảm ơn- nó ngại ngùng vén tóc ra sau tai

Anh nhìn nó vào nhà xong mới khởi động xe về, trong lòng vui vẻ hết sức. Chợt nhớ lại điều j đấy thì đập... tay vào vô-lăng rầu rĩ. Thì ra anh ấy quên xin số đt của nó. Còn nó thì cười tủm tỉm nhìn cái móc khóa, rồi nóng mặt nhớ lại cái véo má lúc nãy rồi cái nắm tay vô ý nữa. Hôm nay, nó rất vui...

24. Chương 24. Tốt Nghiệp- Đi Làm

Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây mà tụi nó tốt nghiệp rồi, ngày mai sẽ là lễ tốt nghiệp.....

Hôm nay nhỏ và nó cùng mặc bộ áo cử nhân, đội thêm cái mũ nữa, 2 đứa nhìn nhau vừa cười vừa khóc. Ba mẹ nhỏ, mẹ nó, Long và anh cũng đến chia vui cùng 2 đứa. Sau khi đọc diễn văn tốt nghiệp, trao bằng cho cử nhân loại giỏi và xuất sắc, nó và nhỏ chạy bay lại mọi người. Anh nhìn thấy nó và nhỏ như vậy thì

nhớ lại lúc mình tốt nghiệp. Sau khi học xong cấp 3, anh sang Mỹ du học, ngày tốt nghiệp, dù công ty bận bao nhiêu việc thì ba mẹ anh cũng bỏ dở bay sang cùng chú thím (ba mẹ Long ấy) và Long lúc đó mới học xong lớp 10 mừng anh tốt nghiệp. Ngày hôm ấy, anh cũng vui như thế này.

2 chị nhà ta chụp rất nhiều ảnh. Ba mẹ nhỏ và mẹ nó ôm chầm lấy 2 đứa chúc mừng, mẹ nó nói trong nước mắt:

-con gái giỏi quá!

-dạ- nó ôm mẹ nó thật chặt

-chúc mừng em- anh nói với nó

-cảm ơn anh- nó cười tươi tắn lại

Mọi người thay nhau chúc mừng 2 đứa, Long hôn 1 cái vào má nhỏ nói:

-vợ giỏi quá đi

-haha, em mà- nhỏ cười. Nhưng nhỏ vẫn thấy buồn vì anh hai của nhỏ không về đc để vui cùng nhỏ (bí mật giờ mới nói: nhỏ có 1 người anh trai làm việc ở Pháp, cũng nhỏ như trứng và cũng rất yêu quý nó, xem nó như nhỏ vậy).

Sau đó mọi người kéo nhau đi ăn mừng thật hoành tráng.

Hôm nay nó đi xin việc, với tấm bằng loại xuất sắc và bằng ngoại ngữ, nó rất tự tin. Còn nhỏ thì đang làm ở công ty nhà. Nhỏ nài nỉ nó về làm với nhỏ nhưng nó không chịu, nó bảo để nó đi xin việc bằng chính năng lực của nó. Công ty nó xin việc hôm đang tuyển 1 thư kí và 1 trợ lí cho tổng giám đốc và hôm nay cũng vì vậy mà đích thân tổng giám đốc phỏng vấn, nói công ty nhưng là tập đoàn thì đúng hơn. Nó ngồi chờ đến mình, 30' sau thì có người gọi tên nó. Nó vào phòng phỏng vấn. OH MY GOD! Anh.. anh ... sao lại ...sao lại ngồi đây, ngay trung tâm, chẳng lẽ... anh là tổng giám đốc? Công ty của anh sao? Nó thật sự không biết!

-mời ngồi- anh nhìn nó, chỉ vào ghế. Nhìn nó bất ngờ như thế anh thật muốn cười.

-à- nó ngồi xuống ghế

-bạn tên Hoàng Vy? Mới ra trường à?- anh hỏi nó

-dạ đúng, tôi mới ra trường-nó tl. Thật đáng ghét, biết rõ như thế nào rồi mà còn hỏi!?

-abc

-xyz

Sau vài câu hỏi phỏng vấn, người kế bên anh nói với nó về đợt kết quả. Tối đó, nó nt cho nhỏ kể lại chuyện lúc sáng, nhỏ bảo nó:

-khả năng trúng tuyển rất cao hahah

-không biết nữa- nó nói

-tin tao đi- nhỏ. Thật ra nhỏ nhìn ra nó và anh có tình ý rồi, nên dùng mĩ nhân kế để moi 1 tí thông tin từ ck iu. Nhỏ biết nó ngại, vì từ xưa tới giờ nó đâu có yêu đương j đâu chứ với lại nhỏ muốn xem cục đá của mình làm thế nào với anh hoho.

Một lát sau, có đt, từ số đt lạ:

-alo- nó bắt máy

-chúc mừng em, em đã trúng tuyển- người bên kia nói

-ai vậy ạ?- nó nói

-anh đây- anh tl

-Quân?- nó hỏi

-uh, là anh- anh nói

-sao anh biết sđt của em- nó

-Long lấy từ Hy đây- anh

-oh, em... em trúng tuyển thật à?- nó hỏi lại

-uh, thật, thư kí nhé- anh tl

-hihi, cảm ơn anh- nó cười

-không có j- anh tl- đầu tuần sau em đến làm đc rồi

-dạ, em biết rồi anh- nó

-vậy thôi nhé, ngủ ngon- anh

-ngủ ngon- nó

Nó tắt máy, lăn lộn trên giường, nó trúng tuyển rồi, vui quá điiiiii. Nó báo ngay cho nhỏ, nhỏ nói: -“ chị đây đã nói mà. Nhưng tao thấy.... có chút j đó cá nhân lắm nha”, nó cũng thấy có chút chút như vậy vì mới buổi sáng phỏng vấn, buổi tối có kết quả?! Ai cũng thấy vậy thôi..

Anh đã xem lại hồ sơ của nó đầu tiên, lúc nó vào phỏng vấn không lẽ anh bảo nó:

-bạn về đi, bạn đc tuyển thẳng!- chẳng lẽ lại nói vậy lun chứ

Anh thì công tư phân minh nhưng lần này lại là “ người trong lòng” đi phỏng vấn, anh cũng có chút cá nhân. Nhưng xét theo hồ sơ thì anh vẫn chọn nó vì thành tích rất tốt, lại có bằng ngoại ngữ, lúc thực tập cũng đc đánh giá cao. A, bắt đầu từ tuần sau, ngày nào cũng gặp nó rồi, vui chết đi đc.

Nó, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên. Nó mặc bộ váy công sở màu đen vừa khít làm tôn lên vóc dáng của nó. Lúc nó đến, có người dẫn nó vào phòng tổng giám đốc

Cốc cốc...

-vào đi- anh nói

-thưa tổng giám đốc, thư kí mới đến rồi- người đó nói

-uh, đc rồi, anh đi làm việc đi- anh nói với trợ lí

-vâng- nói rồi anh ta ra ngoài

Còn lại anh với nó, anh cười cười nhìn nó nói:

-chào thư kí Vy

-chào tổng giám đốc- nó mỉm cười chào lại

Anh kéo nó lại ghế sofa ngồi, hướng dẫn công việc cụ thể cho nó từng li từng tí. Sau đó bảo nó viết báo cáo doanh thu của công ty trong 3 năm qua. Trưa hôm đó, nó giao lại cho anh, nó lm rất tốt và chi tiết, không hổ danh là cử nhân xuất sắc.

Nghỉ trưa anh rủ nó đi ăn, nó từ chối, nó nói với anh:

-anh Quân, sau này trong công ty, anh... làm như không biết em nhé!

-sao vậy?- anh hỏi

-um... em không thích người khác nói em nhờ quan hệ mới đc vào làm- nó giải thích

-uh, anh hiểu rồi- anh tl

Sau đó anh nói nó đi ăn trưa đi, chừng nào xong thì mua cơm cho anh luôn. Nó gật đầu rồi đi ra.

25. Chương 25. Trợ Lí Mới Của Anh

Nó vào làm đc 1 tuần thì trợ lí mới của anh vào. Là 1 cô gái, vẻ ngoài bốc lửa thấy sợ lun, lớn hơn nó 3 tuổi. Vừa vào làm đc mấy ngày thì thấy rõ ràng có ý ve vãn anh. Trợ lí mới ở Úc về, tên Vương Ngọc Vân, là con gái một giám đốc lm lâu năm ở bộ phận tài chính nào trong công ty. Buổi trưa thì vào phòng làm việc của anh trò chuyện, anh thì không nói j, cứ nói chuyện rất tự nhiên, nhưng trong lòng thì thật sự chán ghét. Loại con gái như Vân anh không thích tí nào. Anh chỉ không muốn mất lòng nhân viên nên không nói j. Trước khi anh lên quản lí tập đoàn thì ba anh cũng đã nói với anh những “mánh khóe” của cấp dưới thân cận là nữ rồi.

Lúc trc Vân cũng đã ve vãn ông giám đốc dề xòm ở công ty trc đó Vân lm tại Úc, ông ta ngã cái rầm trc Vân, Vân lên giường với ông ta xong ông ta cho Vân tiền bạc nhưng đến khi bà vợ ông ta phát hiện thì ông ta cho Vân 1 số tiền rồi kêu Vân đi nơi khác làm, nên Vân mới về đây.

Hôm nay trợ lí Vân mang cả cơm trưa vào phòng cho Tổng giám đốc lun ấy chứ...

-tổng giám đốc, em có làm 2 phần cơm trưa, anh dùng luôn nhé- Vân tươi cười đặt hộp cơm lên bàn trà.

-à, phiền trợ lí Vân quá- anh cười lịch sự

-hihi không có j ạ!- Vân nhìn anh. “A, tổng giám đốc thật dễ lấy lòng nha, phen này phải lm cho tới bến, phần đời sau khỏi phải lo rồi”- Vân nghĩ. Dù j ba Vân cũng chỉ là giám đốc 1 bộ phận, không đủ điều kiện cho Vân phung phí rồi.

-cảm ơn, hay cô cứ để đấy đi, 1 lát nữa tôi sẽ ăn, nha!- anh

-dạ, vậy em để trên bàn nhé- Vân đứng dậy chào anh rồi quay sang nó:

-chào thư kí Hoàng nhé!

-a, chào cô- nó tl. Vô từ năm nào rồi mà giờ mới chào. Thật chướng mắt mà, còn anh nữa, cười cười đùa đùa, cả 2 đều đáng ghét

Vân đi ra, anh nói với nó:

-Vy, em đi ăn đi rồi mua cho anh luôn

-sao anh không ăn cơm đó?- nó ngược lên hỏi

-anh không thích. Anh thích ai đó mua hơn- anh nói bằng quơ

-người đẹp mang cơm đến tận đây, tổng giám đốc không ăn là phụ lòng người ta đấy- nó nói nhưng không hề phát hiện ra trong giọng nói của mình có chút j đó lạ lạ

Anh nhìn nó khẽ cười, ghen rồi ghen rồi, yêu chết đi đc!

-à, em nói vậy cũng đúng, vậy thôi không cần mua đâu- anh nói xong đi lại bàn trà mở hộp cơm ra ăn

Nó không nói j, bỏ ra ngoài ăn cơm. Nó vừa đi khỏi, anh đổ hộp cơm vào cái túi nilong rồi dùng giấy quấn lại quăng vào sọt rác. Anh hiểu số phận mình rồi, là nhện đói tới chiều lại bị người ta giện nữa chứ, thiệt là ghét cô ta mà!

Khoảng gần 1 tiếng sau nó về, đi vào phòng mang theo 1 túi j đấy, không nhìn anh 1 cái, trực tít ngồi vào bàn làm việc ghi chép. Anh đang đói cồn cào, mà nhìn nó như vậy cũng chẳng dám nói j, đành chịu thôi.

Nó chăm chú làm việc, nhưng lâu lâu liếc mắt qua anh, nó thấy anh hay lấy tay xoa xoa bụng, nhúu nhúu mảy, đau bụng à? Nhịn không đc, nó hỏi:

-anh lm sao vậy?

-anh... anh đói- anh khỏ sở nhìn nó

-đói? Không phải ăn cơm của người đẹp à?- nó hỏi nhưng mắt vẫn dán vào màn hình máy tính

-anh không có ăn. Em... có j ăn không?- anh hỏi

Nó không trả lời, lấy túi bánh bao đặt lên bàn làm việc của anh rồi làm việc típ. Lòng hơi vui vui vì anh không ăn hộp cơm đó. Anh thì mừng vô cùng, cầm cái bánh ăn ngon lành.

Tầm giờ về, trợ lí Vân đi vào phòng đưa hồ sơ cho anh sẵn tiện hỏi anh:

-tổng giám đốc ăn có ngon miệng không ạ?

-ngon lắm

-vậy mai em làm cho tổng giám đốc nữa nhé- Vân gợi ý

-phiền cô quá, không cần đâu- anh tế nhị từ chối

-không sao đâu, đc lm cơm trưa cho giám đốc là vinh hạnh của em- Vân cười e then làm anh nổi da gà. Còn ai kia thì bĩu môi. Giờ nó mới biết anh nói dối cũng có đào tạo quá đấy chứ!

-à, vậy cảm ơn tre- anh cười

- vậy em ra ngoài nhé- Vân lắc mông ra ngoài. Anh nhìn cách ăn mặc của cô ta, thật phản cảm mà!

Anh lại lén nhìn ai kia đang bặm môi ngồi đằng kia mà cười vô tội.

Tối hôm ấy, có người buồn bực ăn không vô, mẹ hỏi thì bảo không có j. Ăn xong, rửa chén rồi vào phòng nằm. Mẹ iu quý lấy đt gọi cho ai đó hỏi xem chuyện j. Sau khi nghe ai kia nói xong thì nghĩ “ con gái lớn thật rồi”. Còn ai kia thì sao? Cười suốt từ khi về nhà tới giờ làm 2 người già nhìn nhau run rẩy!

Anh lấy đt nt cho ai đó chúc ngủ ngon mà cũng thèm trả lời. Giận rồi! Anh sẽ làm cho nó chịu thừa nhận lòng mình! Anh biết nó cũng không phải vô tâm với anh, nếu không thì sao tỏ thái độ vậy chứ

-‘ngốc, bao giờ mới chịu thừa nhận lòng mình cho anh nhờ chứ, hơn 30 rồi đấy, haizzz’- anh lắc đầu.

26. Chương 26. Bạn Cũ

Nhỏ đt cho nó rồi để Long nói chuyện:

-Vy, 2 hôm nữa là sinh nhật của anh, hôm đó em đến chơi nhé, chỉ có người nhà thôi- cậu nói

-vậy à, ok, hôm đó em sẽ đến- nó tl

-uh, 7h tại nhà hàng Y, nhớ đến đó- cậu

-ok ok- nó cười

-Vy, nhớ đến nheee!- nhỏ chen vô

-dạ, em biết rồi chị- nó nói với nhỏ

Hôm sau nó đi mua quà, nó tặng 1 cặp khăn choàng tình nhân. Hôm sinh nhật, đang lúc làm việc anh hỏi nó có đi sinh nhật không, anh nói để anh chở nó đi luôn mà nó nói để nó tự đi đc rồi.

Chiều, nó chuẩn bị quần áo, nhỏ nt cho nó bảo nó mặc cái váy nhỏ tặng nó lúc sinh nhật nó, nó do dự vì bình thường nó chỉ mặc quần jean đi kèm áo thôi, chứ mặc váy thì 8 năm mới mặc 1 lần. Do nhỏ nói quá,

nó cũng đành mặc. Nó đứng trc gương, bộ váy màu trắng đen ngang gối, tay váy qua vai 1 tí, ngang eo có thắt 1 cái nơ bản to, nó cột tóc lên nhưng nhìn không hợp nên xõa ra, trang điểm nhẹ, lấy đôi giày đen 4 phân mang vào. Mẹ nó nhìn nó rồi nói “ vậy có phải đẹp hơn không, suốt ngày cứ quần jean áo thun”. Nó cười cười đi dắt chiếc Airblack ra. Chiếc xe này là nó và mẹ nó dành dụm rất lâu để mua. Nó chạy đến nhà hàng Y, tới nơi nó gọi đt cho nhỏ xuống đón. Nhỏ hôm nay xinh lắm nha, à mà hôm nay ba mẹ cậu và ba mẹ nhỏ bàn chuyện đám cưới của 2 người mà. Nhỏ nhìn nó, sau đó tắc lưỡi : “ đúng là chị mày lựa có khác” rồi dẫn nó vào. Trong phòng Vip, mọi người đã đông đủ, nó gật đầu chào mọi người rồi tìm chỗ ngồi. Nhưng ghế trống là bên cạnh anh, nó ngồi xuống ghế đó.

Từ lúc nó vào, Long đã nháy mắt điên cuồng với ba mẹ anh, 2 ông bà bắt tín hiệu ngay, khẽ đánh giá nó. Hai người rất thích nó nha, cao ráo, đẹp gái lại có học thức, thật là con trai biết nhìn người mà, nhưng nhìn nó mẹ anh nói khẽ với ba anh:

-tôi thấy con bé có chút quen mắt, rất giống...

-Hoàng Vũ- ba anh ngắt ngang

-uh, đúng rồi

-thôi, về nói típ- ba anh nói

Còn anh thì từ lúc nó vào tới giờ luôn len lén nhìn nó. Lần đầu anh thấy nó mặc váy, trừ đồ công sở ra. Xinh cực luôn.

Nhỏ giới thiệu cho nó ba mẹ anh, ba mẹ của Long rồi lấy bánh kem ra, mọi người tặng quà sau màn thổi 26 cây đèn cây của Long. Sau đó dọn đồ ăn lên, mọi người nhập tiệc.

Ăn xong mấy người lớn ngồi lại bàn chuyện cưới xin, mấy người nhỏ thì đi ra ngoài làm j đó làm. Long và nhỏ thì đi vòng vòng đầu đây, anh kéo nó lên sân thượng của nhà hàng.

-hôm nay em xinh lắm- anh vừa nói vừa vén tóc nó

-cảm ơn- nó lí nhí nói

-Hý sắp có chồng rồi đấy, em tính chừng nào đây? Huh?- anh nhìn nó

-ai biết đc chứ, chuyện đó khó nói lắm- nó nói

- anh nghĩ tùy thuộc vào em thôi- anh

-còn anh? Em trai anh sắp có vợ rồi đấy, anh tính chừng nào đây?- nó cười hỏi như câu của anh lúc nãy

-anh à? Anh đang chờ.... Người ta- anh nói mà nhìn thẳng vào nó

Nó nhìn anh, anh thấy nó chắc lại không hiểu nữa rồi, nên nói:

-anh yêu người ta 2 năm rồi đấy, mà người ta đâu có ngó tới.

Nó cắn môi, anh... yêu “ người ta” 2 năm rồi, là ai chứ? Nó... hơi bị tò mò, mà hỏi thì kì quá. Nó khẽ liếm môi rồi nói:

-oh, vậy à!

-uh, vậy đấy- anh nói. Anh cũng không biết là nó không hiểu hay cố tình không hiểu anh nói ai!

Hai người cũng im lặng từ đấy, đến khi nhỏ gọi vào trong. Ngày cưới của nhỏ và cậu định vào cuối năm nay. Lúc ra về, anh nói nó về cẩn thận rồi chở ba mẹ về. Nhỏ thì về với ba mẹ nhỏ, Long thì đưa ba mẹ cậu về căn hộ. Trên xe, ba mẹ anh bàn tiếp chuyện còn dở dang lúc nãy.

-ông à, nếu con bé là con gái của Vũ và Quỳnh thật thì chẳng lẽ Vũ...- mẹ anh nhìn ba anh

Ba anh hỏi anh:

- Quân, con có biết tên ba của... của... -ba anh ngập ngừng-con bé tên j bà nhỉ?- quay sang hỏi mẹ anh

- Vy- mẹ anh tl

-à, tên ba con bé Vy đấy- ba anh hỏi típ

-con cũng không biết để mai con xem lại hồ sơ của cô ấy. Mà có chuyện j vậy ba?- anh thắc mắc

-ba và mẹ con thấy con bé giống một người bạn cũ của ba mẹ- ba anh nói

-dạ, để mai con sẽ xem-anh

Nó nằm trên giường, trong đầu cứ lẩn quẩn mấy câu nói của anh. “ anh đang chờ người ta”, “ anh iu người ta 2 năm rồi...”, sao lúc anh nói lại nhìn nó vậy chứ? Anh và nó biết nhau cũng chỉ hơn hai năm và tính từ lúc nó biết mình iu anh đến nay cũng khoảng 2 năm rồi và tình yêu ấy ngày càng sâu sắc. Anh quan tâm tới nó, anh lo lắng cảm nghĩ của nó, anh vì thái độ của nó mà bỏ tất cả cơm hộp của thư kí Vân, nhường nhịn nó. Mỗi khi nó làm việc mệt, anh nắn nỉ nó vào phòng nghỉ ngủ đi, là nắn nỉ đấy và còn rất nhiều chuyện anh làm vì nó. Sự qua tâm đó trên cả mức anh em bình thường Có lẽ nào anh... iu nó? Nghĩ đến điều này, tim nó đập thình thịch như trống. Bấy lâu nay nó không hiểu hay cố tình không hiểu anh nói j?! Bây giờ nó nên như thế nào đây, nó chỉ là suy đoán vậy thôi nhưng nó mong anh cũng yêu nó....

Buổi trưa lúc nó đi mua cơm, anh lấy hồ sơ của nó ra nhìn vào tên của ba mẹ nó, lấy đt gọi cho ba anh:

-ba à, ba của Vy tên Hoàng Vũ, mẹ cô ấy tên Nguyễn Thanh Quỳnh

-vậy... vậy à-ba anh run run- đúng rồi bà ơi, đúng rồi- quay sang nói với mẹ anh

-dạ- anh khó hiểu, đúng cái j?

-vậy thôi, đc rồi con- ba anh

“ cười gấp, cười gấp”- anh nghe tiếng mẹ anh vang lên. Cười ai???

Cộc cộc...

-vào đi- anh lên tiếng

Trợ Lí Vân bước vào, gạt đầu chào nó rồi bước tới bàn anh, anh ngược lên mỉm cười hỏi:

-có chuyện j vậy trợ lí Vân?

-vài ngày nữa là sinh nhật em, em muốn mời tổng giám đốc đến dự- Vân

-à, nếu sắp xếp đc thì tôi sẽ đến dự- anh nói

-dạ, vậy em về trc nhé, tạm biệt tổng giám đốc, tạm biệt thư kí Hoàng- Vân đi ra ngoài

Anh nhìn tấm thiệp, liếc sang nó,nếu nó không thích thì anh sẽ không đi. Anh mở thiệp ra xem, vào chủ nhật, hôm nay là thứ 6, còn 2 hôm nữa.

Chiều...

Anh về nhà, ba mẹ hỏi thúc anh ăn cơm rồi chở qua nhà nó gấp. Anh không biết j chỉ làm theo.

Xe dừng trc cửa nhà nó, 2 người già lật đật xuống xe bấm chuông, mẹ nó ra mở cửa, vừa mở ra, mẹ anh run run gọi:

-Quỳnh, tôi là Trân đây, Quỳnh còn nhớ tôi không?

-là...là...là Trân thật sao?- mẹ nó cũng không khác j mẹ anh

-Ồa! Quỳnh/ Trân- hai người mẹ ôm lấy nhau khóc nức nở

Ba anh mắt cũng đỏ hoe nhìn 2 người, rồi sau đó lôi 2 người đang khóc vào nhà.

-Trân, Dũng,Quân là như thế nào với 2 người?- mẹ nó hỏi

-à, nó là con trai của mình- mẹ anh tl

-sao 2 người biết là tôi vậy?- mẹ nó thắc mắc

-tôi và Dũng đã gặp con bé Vy, con bé làm trong công ty nhà tôi đấy. Lần đầu gặp tôi và Dũng đã thấy con bé rất giống Vũ. Tôi bảo thằng Quân xem hồ sơ của con bé thì biết. Quỳnh à, bao nhiêu năm nay 2 người đi đâu vậy, có biết tôi tìm 2 người không- mẹ anh khóc

-tôi và Vũ đi rất nhiều nơi, làm việc kiếm đc ít vốn liếng, sau khi đến đây mua nhà và sinh bé Vy thì Vũ bị người ta gạt, đem tiền vào 1 vụ làm ăn, sau đó bọn chúng ôm tiền đi hết thì ông ấy tức giận cộng thêm đau buồn nên sinh bệnh. Vài tháng sau thì mất, lúc ấy bé Vy mới có 3 tuổi.

-ôi, Vũ!- ba anh kêu lên buồn bã

Anh ngồi nãy giờ mà không thấy nó, mẹ nó nói nó đi họp lớp với nhỏ rồi. Sau khi nghe 3 người lớn nói chuyện, anh cũng hiểu đc mối quan hệ này. Ba mẹ anh và ba mẹ nó là bạn, rất thân, ba mẹ anh thì 2 bên đều giàu có nhưng vẫn kết bạn và giúp đỡ cho ba mẹ nó. Sau khi kết hôn, ba mẹ anh làm việc trong công ty, có bảo ba mẹ nó vào làm nhưng ba nó không chịu vì ba mẹ anh đã giúp họ quá nhiều rồi, bây giờ họ sẽ tự lo cho cuộc sống sau này. Thời gian đầu, còn liên lạc nhưng một thời gian sau thì 4 người mất liên lạc và cho đến bây giờ.

2 bà mẹ nói chuyện với nhau, mẹ anh nói:

-bà có biết chuyện của thằng Quân với bé Vy không?

-tôi có biết nhưng 2 đứa chẳng có đứa nào chịu nói ra cho nên...- mẹ nó nói

-miễn có yêu nhau là đc rồi, tôi sẽ bàn chuyện cưới xin với bà sau nhé- mẹ anh nắm tay mẹ nó

-chuyện đó để 2 đứa nó quyết định đi- mẹ nó nhìn anh

-uh, sau cũng đc nhưng càng nhanh càng tốt- mẹ anh

-bác à, bác đừng nói chuyện hôm nay cho Vy biết nhé. Con muốn Vy tự nguyện chấp nhận con- anh nói với mẹ nó

-uh, bác hiểu rồi- mẹ nó gạt đầu

- vậy tôi về nhé, hôm nào tụi mình làm món “ruột” của tụi mình- mẹ anh cười

-uh, về nghỉ đi

Mẹ nó tiễn 3 người ra về. Vào nhà thấp cho ba nó nén nhang nói:

-ông à, Dũng và Trân đến tìm chúng ta đấy, ông vui không, tôi rất vui đấy

Bà cắm hương rồi lặng lẽ khóc....

27. Chương 27. Thừa Nhận- Giở Trò

Lúc tan sở, anh nói với nó:

-Vy này, em đi mua quà sinh nhật với anh nhé?

-sao anh không tự đi mua?- nó hỏi lại

-anh không biết con gái thích j nữa, cho nên anh nhờ em

-uh, đc rồi- nó

Hai người đi đến 1 cửa hàng quà lưu niệm, nó tự nhiên lựa xong hỏi ý anh:

-anh thấy cái này thế nào?- cầm 1 quả cầu tuyết trông rất đẹp đưa trc mặt anh

-uh, em thấy đc thì đc chứ j- anh nhìn quả cầu

-anh thấy đc à? Nhưng nó bình thường quá- nó để lại quả cầu vào chỗ cũ

-uh, vậy chọn cái khác- anh cũng không vấn đề j

Nó cố ý chọn đưa anh xem rồi lấy lí do này nọ để không lấy. Anh cũng không nói j, biết cố ý mà!!!

. Sau gần cả tiếng lựa chọn, nó chọn 1 hộp nhạc trông rất dễ thương rồi nhờ người bán gói lại. Anh khách sáo cảm ơn nó:

-cảm ơn em nhé

-không có j đâu- tl không cảm xúc, nó vặn khóa xe chạy về

Anh nhìn theo nó, khẽ buồn....

Tối đó, anh đi đến chỗ đãi tiệc của Vân là 1 quán bar, rồi đt cho Vân ra trc cửa.

-alo, trợ lí Vân, tôi đang ở phía trc- anh nói

-a, anh đến rồi à, em ra liền- Vân mừng rỡ. Cô đang định giới thiệu anh với đám bạn

-uh, tôi chờ- anh

Vân chỉnh lại váy, nói với mấy cô bạn:

-"hàng" này ngon lắm nhá

-woa, lần này mày sướng rồi- một cô bạn của Vân nói

-uh, để tao ra ngoài đưa ảnh vào giới thiệu với bọn này- Vân

-đi nhanh đi- bạn Vân thúc giục

Vân đi ra, thấy anh thì vẫy tay chạy lại:

-anh đến rồi à? Vào trong ngồi nhé

-thôi, tôi có việc rồi, tôi đến để gửi quà cho cô. Chúc cô sinh nhật vui vẻ- anh đưa hộp quà cho Vân

-anh... anh về thật à- Vân tiếc nuối

-uh, tôi về đây, tạm biệt- nói rồi anh xoay lưng đi

Vân bực bội đi vào, ngồi xuống ghế thật mạnh, mấy cô bạn thấy sao thái độ thay đổi nhanh quá nên hỏi han:

-sao vậy? người đâu?

-về rồi, có việc bận, chỉ tới đưa quà- Vân cau có

-vậy cứ tưởng gặp hàng "ngon", xuy- cô bạn lúc nãy lên tiếng

-thôi bỏ đi, đêm nay phải quẩy hết mình đây- Vân đứng lên tuyên bố

-ok- mấy người kia hưởng ứng lên sàn nhảy nhót...

Nó nằm trên giường suy nghĩ, làm sao có thể mở miệng nói với anh tình cảm của nó đây. Nó là con gái, tổ tình như vậy có quá sỗ sàng không? Dù biết anh có iu " người ta", nhưng nó cũng muốn 1 lần nói cho anh biết tình cảm của nó. Nó lấy đt nt cho nhỏ:

-Hy, tao có chuyện muốn nói

Vài phút sau, nhỏ tl

-sao, chuyện j cưng?

-có 1 chuyện tao giấu mày lâu rồi- nó

-mày to gan lắm rồi, cả chị đây cũng dám giấu diếm- nhỏ

-tao... tao không cố ý giấu mày đâu- nó

-chuyện j khai mau- nhỏ

-chuyện...chuyện tình cảm- nó ngượng quá

Tin tin tin... chuông đt nó reo lên, là nhỏ, nó bắt máy

-tao nghe

-sao? Nói nghe xem, mày yêu ai à?- nhỏ

-tao... tao...yêu...um...- nó ngập ngừng

-yêu ai? Nói – nhỏ la lên

-tao... tao yêu anh Quân- nó hít 1 hơi thật dài rồi nói

-à, tưởng chuyện j, chuyện đó tao biết lâu rồi- nhỏ tặc lưỡi

-HẢ? MÀY BIẾT- nó hét lên

-thì nhìn là biết rồi, cần chi chờ mày nói- nhỏ

-mày... mày... hay thế- nó

-tao mà hihi- nhỏ

-nhưng mà tao... tao không dám nói- nó rầu rĩ

-can đảm lên. Mày là ai chứ.- nhỏ

-nhưng tao không dám, tao ngại lắm. Anh ấy nói anh ấy yêu 1 người 2 năm rồi mà tao không biết là ai- nó

- thì không thử sao biết- nhỏ cười thầm trong bụng. Cục đá của nhỏ cũng biết iu rồi. Nhỏ muốn nói cho nó biết người ấy là nó nhưng không vội, phải để nó tự tìm ra chứ hí hí!

-vậy có sao không? Anh ấy có nghĩ tao như thế nào đó không?- nó

- ai ya, tin tao đi, chị đây có khi nào nói sai chứ- nhỏ. VyVy của nhỏ thật ngốc

-uh, tao biết rồi. Tao sẽ tìm cơ hội nói- nó

-uh uh, phải tranh thủ đấy, không thôi là anh Quân iu người khác thì mày bẽ nợ đấy- nhỏ thúc vào. Sau đó tự vả vào miệng mình vì nói “lỡ lời”. Nó lúc này ngơ ngơ mà không hiểu nhỏ đã lộ sơ hở “ anh Quân iu người khác thì mày đổ nợ đấy”. May quá, may quá.

-oh, tao biết rồi- nó ngây ngô nghe theo nhỏ

-uh, ngoan. Tao cúp máy đây- nhỏ

-byebye- nó

Nó nên nói thật à? Không có vấn đề j à? Sao chuyện này nó ngu quá vậy nhỉ!?...

Từ khi có quyết định “lớn lao” ấy, nó rất ngượng khi nói chuyện với anh. Anh khó hiểu, nó làm sao vậy nhỉ?

..... Nó chuẩn bị ra ngoài mua cơm, anh và Vân đi kí hợp đồng rồi, chắc cũng sắp về. Nó đang xếp lại hồ sơ, nghe tiếng cười nói ngoài cửa, nó cầm ví ra.

Cạch, bịch... Ví nó cầm trên tay rớt xuống nền là 2 người kia giật mình. Anh quay lại thấy nó thì đẩy vội Vân ra. Mặt nó lạnh tanh lượm ví lên bỏ đi, anh chạy theo nó nhưng Vân đã kéo anh lại:

-tổng... tổng giám đốc, em choáng quá, tổng giám đốc đưa em vào phòng nghỉ giúp em với- Vân nắm chặt tay anh. Lúc này Vân cố ý ngã vào anh, anh chỉ theo quán tính đỡ Vân lại thôi, ai ngờ Vân lại cố ý kéo cổ anh lại rồi mình thì dựa vào tường tạo tư thế như 2 người đang hôn nhau.

Anh nhúu chặt mày, đã biết cô ta sẽ giở trò mà vẫn quên phòng bị. “chết tiệt”- anh rửa thầm trong lòng.

-uh, để tôi đưa cô vào phòng nghỉ- anh kéo Vân đứng lên

-cảm ơn tổng giám đốc- Vân cười

Anh dìu Vân vào phòng nghỉ trong công ty, bây giờ nghỉ trưa, không có ai, anh đưa Vân đến giường định đi ra nhưng Vân lại cố ý kéo anh lại, rồi ôm lấy anh ngã xuống giường trườn lên người anh, đưa môi đến bên tai anh, nói thì thào:

-anh Quân, em yêu anh- Vân cuối xuống hôn anh nhưng anh né ngay rồi đẩy cô ta ra, đứng lên nói:

-trợ lí Vân, tôi mời cô về đây là để làm việc chứ không phải để cô giở trò, cho nên cô đừng như vậy nữa.

-em... em không cố ý, em... chỉ là yêu anh- Vân nhìn anh ra vẻ khổ sở

-cô cố ý hay không thì tự cô biết, tôi không muốn cô làm vậy nữa- anh lạnh lùng nói

-em xin lỗi, em sẽ không vậy nữa- Vân cuối đầu nói

-tôi chỉ góp ý cô vậy thôi, tôi mong cô sẽ thay đổi và làm việc cho thật tốt- anh nói xong bỏ ra ngoài

Vân nhìn anh ra ngoài, trề môi nói:

-anh không thích thì thôi, tôi không biết tìm người khác à. Tôi cần à. Xí- rồi nằm ngủ lun

Còn nó, cố đi thật nhanh ra khỏi công ti, cố bỏ qua hình ảnh lúc này nhưng không đc. Nó lựa 1 bàn trống ở trong góc quán ngồi ăn, cơm như nghẹn lại ở cổ, khóe mắt cay cay. Nó cũng có thể lơ mơ đoán đc là Vân cố ý, giống như trong mấy quyển ngôn tình nhỏ hay nói với nó, nhưng nó không thích tí nào, sau nó lại gặp cảnh đó chứ. Nó ăn vài miếng rồi không ăn nữa. Đi ra quầy trả tiền rồi mua 1 phần cơm cho anh như thường lệ. Xong về lại công ti.

Lúc đi đến cổng còn nghe mấy cô nhân viên vệ sinh nói với nhau rằng thấy anh và trợ lí vào phòng nghỉ một lúc mà chưa thấy ra, làm nó càng bức hơn... (mấy má thật nhiều chuyện mà)!!!!

Cạch...

Nó vào, thấy anh đang làm việc, nó đặt hộp cơm lên bàn trà rồi nói với anh:

-cơm của anh

Xong không liếc anh 1 tẹo nào về bàn làm việc của nó. Bình thường, mỗi ngày nó mua cơm về đều nói: -“anh Quân, cơm của anh đây, anh ăn đi” hay “ăn cơm trc đi anh” khiến anh ngày nào ăn cũng ngon miệng, bây giờ chỉ có 3 chữ lạnh nhạt này làm sao anh nuốt nổi chứ. Nó làm việc nhưng không thể tập trung nổi, tuy biết vậy nhưng nó vẫn mong anh nói 1 tiếng giải thích! Nhưng nó chợt nghĩ lại, có là j của nhau đâu mà phải giải thích chứ! Nhưng nó khó chịu quá. Lúc lại đưa hồ sơ cho anh nó thấy cổ áo anh có vết son mờ mờ, nhìn mà đau mắt @@.. Nó giận anh, giận anh, giận anh!!!!

Hai người không ai nói với ai 1 tiếng, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe tiếng đánh máy và tiếng giấy sột soạt. Chưa bao giờ nó mong đến giờ tan tầm như thế này! Còn anh, nhìn nó tản ra khí lạnh như vậy thì cũng chẳng dám ho he j, anh biết nó nghĩ j mà, thấy cảnh vậy ai mà chẳng nghĩ như thế! Anh cầm hộp cơm ăn mà nuốt cũng chẳng vô!

.... Giờ về, nó thu dọn đồ rồi đi luôn 1 nước ra về, xem anh như không khí vậy. Đâu rồi câu nói “em về trc nhé, anh cũng tranh thủ về đi”, bây giờ lại.... anh cũng thu dọn rồi về lun.

Tối đó có người trùm mền khóc rầm rức, còn 1 người khác thì vò muồn rụng cả tóc....

28. Chương 28. " Tới"

Mấy ngày liên tiếp anh và nó không nói chuyện j đến nhau. Nó là không muốn nói, anh là không dám nó, sợ anh sinh ra ngoài sợ ba mẹ là sợ nó mà!!! Mà cũng từ hôm đó, thái độ của trợ lí Vân cũng khác hẳn, nói chuyện đàng hoàng như 1 nhân viên thực thụ, bỏ luôn màn cơn mưa làm anh mừng muốn khóc.

.... Nó đang làm việc thì cảm thấy bụng dưới đau đau, sau đó càng ngày càng đau dữ dội. Nó đứng dậy đi vệ sinh. Vừa đứng lên, cảm giác bụng quặn 1 cái rồi giữa 2 chân nó chảy ra 1 chất lỏng màu đỏ, chảy xuống cả giày. Nó lập tức ngồi xuống ghế, mặt nóng bừng, trời ơi, nó phải như thế nào đây!!! Tại sao lại ngay lúc này chứ, nó... nó không có mang băng vệ sinh theo. Bụng nó ngày càng đau, kinh nguyệt ra ướt đầm váy của nó, còn chảy dọc theo chân nữa. Nó thật sự không biết nên như thế nào nữa, hôm nay xui quá vậy nè! Bây giờ ngồi cũng không đc, mà đi cũng không đc, nó rơi vào tiến thoái lưỡng nan...

Anh định duyệt báo cáo, thấy nó chưa đưa, anh hỏi:

-Vy, em làm xong báo cáo chưa?

Nó không tl vì không nghe, đang úp mặt xuống bàn rầu rĩ không biết làm sao. Anh tưởng nó bị j, đi lại nó:

-Vy, em làm sao vậy?

Nó ngược lên nhìn anh, khuôn mặt hồng hồng, anh tưởng nó sốt nên lật tay đặt lên trán nó nhưng nhiệt độ vẫn bình thường mà sao mặt nó đỏ vậy?

-em...em...- nó không biết nói ntn nữa

-em làm sao?- anh lo lắng

Nó kéo anh lại chỉ xuống chân mình. Anh hốt hoảng khi thấy chân nó chảy 1 đường máu, lan xuống cả giày. Anh hỏi:

- em sao lại chảy máu nhiều vậy? em bị thương à? Bị thương ở đâu?

-em...em...- nó cúi mặt xuống, mặt ngày càng đỏ

-sao em cứ em em hoài vậy, nói j đi chứ- anh nhú mày lo lắng

-em... không có bị thương-nó lí nhí

-không bị thương? Sao em chảy máu- anh khó hiểu

-em... em... tới- nó cắn môi nói, mặt thì cuối muốn đụng đất

Tới? Tới cái j? anh không hiểu? Anh nhìn biểu hiện của nó, rồi nhìn xuống chân nó, 30s sau thì bỗng nhiên mặt anh cũng đỏ theo nó. Anh hiểu rồi, là cái kinh nguyệt mà mọi người hay nói sao?. Anh nói với nó:

-em ở đây chờ anh, anh về liền. Anh sẽ khóa cửa không cho ai vào đâu. Rồi anh chạy ra ngoài, lái xe đến 1 siêu thị mua cho nó bộ váy, cả... quần lót. Anh nhắm chừng mua đại. Rồi đi đến tiệm thuốc tây mua 1 gói băng vệ sinh loại phổ biến nhất và tốt nhất. Đáo hơn, anh còn mua thuốc đau bụng kinh cho nó nữa chứ. Người bán cười cười hỏi anh:

-em mua cho vợ à?

Anh định tl không phải nhưng rồi lại cười đáp:

-dạ, em mua cho vợ

-ít có người nào chu đáo như em

- vợ mình mà chị- anh cười

Anh lái xe về công ti, cầm túi đồ lên phòng. Mở cửa đưa cho nó túi đồ rồi đi ra ngoài ngồi chờ nó vào phòng vệ sinh mới vào lại. Nó nhìn túi đồ, rất đầy đủ, anh mua không ngại à, còn có cả thuốc.

Nó thay đồ, bộ váy thật vừa với nó, cả quần lót cũng vừa khít. Nó lấy nước xả bột đồ, rồi vắt khô xong bỏ vào túi quần áo lúc này để chiều đem về, rửa sạch giày và chân. Thay xong nó ra ngoài thì thấy anh...anh...anh đang... đang cầm khăn giấy lau... ghế của nó. Mặt nó lại nóng bừng, sao anh lại làm vậy chứ!. Anh lau xong quay lại thấy nó đang đứng trc cửa phòng vệ sinh mặt lại đỏ bừng, anh nói:

-xong rồi à, đồ có vừa không?

-vũ...a.. vừa ạ- nó ngại ngừng

-uh, anh lau xong ghế rồi, ngồi đi- nói xong anh cầm mấy miếng khăn giấy đầy máu, lấy thêm vài miếng nữa quần lại kĩ càng rồi bỏ vào sọt rác.

-cảm... cảm ơn anh- nó nhìn anh

Anh khẽ cười, nó nói chuyện lại rồi!

-không có j, không cần ngại đâu. Mà em có đau bụng không? Anh có mua thuốc đấy- anh hỏi nó. Nhìn mặt nó tái tái

-có, có đau- nó lấy tay xoa xoa bụng

- vậy em vào phòng nghỉ chút đi- anh nói

Nó gật đầu, bây giờ bụng nó rất đau, cũng không thể làm việc nổi. Nó lấy bảng báo cáo cho anh rồi vào phòng nghỉ của anh nằm, nhìn đồng hồ, 3h30 chiều...(chẳng có thư kí nào đc như chị đâu đấy ^^). Gần về, anh đi vào phòng nghỉ gọi nó về nhưng thấy nó ngủ ngon quá nên thôi. Anh lại giường ngồi nhìn nó, vén tóc nó gọn gàng rồi hôn vào đôi má mềm mịn của nó 1 cái rồi lại thấy không đủ, tiếp tục hôn vào khoe môi nó 1 cái nữa mới đi ra.

5h40 chiều....

Nó thức dậy. nhìn vào đồng hồ, HẢ??? 5h40??? nó... nó ngủ 2 tiếng rồi sao? Trời ơi có thư kí nào như nó không, đi làm mà ngủ quên 2 tiếng đồng hồ, ngủ đến luôn giờ tan sở, không biết anh có bực không nữa!!!!

Nó mở cửa đi ra, anh nghe tiếng cửa mở thì quay lại, hỏi nó:

- dậy rồi à?hết đau bụng chưa?

-hê..t hết rồi- nó tl- sao... sao anh không gọi em dậy- nó nhìn anh. Trời ạ, anh cứ nhiên hỏi nó như vậy.

-tại anh thấy em ngủ say quá nên không kêu em dậy- anh cười

-anh chưa về à?- nó thấy trễ rồi mà anh vẫn còn làm việc

-anh chờ em- anh nhìn nó

-vậy... vậy à. Bây giờ về thôi- nó lại bàn lấy túi xách

-uh, về thôi- anh cũng đứng lên về....

29. Chương 29. Yêu

Anh tâm trạng vui vẻ đi làm, nó chắc hết giận rồi, vui quá đi mất! Hôm qua anh thấy mình thật là quá đàn ông mà, sẵn sàng đi mua đồ dùng phụ nữa cho... cho... “ vợ” luôn mà. Nhắc đến “ vợ” mới nhớ, hôm qua anh nói từ đó mà không ngượng tí nào, còn thấy thích thích nữa chứ!!!!

Nhưng anh lầm rồi anh ạ, người ta không có hết giận đâu nha, bằng chứng là sáng anh vào định hỏi han cười đùa như lúc trước với nó thì chưa kịp cười nó đã ngược lên nhìn anh, chào có lệ rồi cầm cuối làm tiếp, làm anh vừa buồn vừa tủi! Đến buổi trưa thì đi mua cơm về chỉ nói 3 chữ như mấy hôm nay “ cơm của anh” rồi im lặng. Anh... anh... chịu hết nổi rồi, phải trở về như trước mới được, không được nói chuyện với nó anh không thích, anh muốn nói chuyện với nó cơ!!!!

Anh đứng lên đi lại bàn nó gõ gõ xuống bàn, nó nhìn anh hỏi:

-anh cần j?

-anh muốn nói chuyện với em- anh nói

-chuyện j, anh nói đi- nó nói xong cuối xuống viết viết

Anh giở cây viết trên tay nó xuống, kéo nó ra ghế ngồi đối diện với anh, nhìn thẳng vào mắt nó,nói:

-chuyện hôm trước... không phải như em thấy đâu

-phải hay không cũng đã thấy rồi- nó nói, cũng nhìn thẳng vào anh

-nhưng... nhưng em phải nghe anh nói chứ, mấy ngày nay em rõ ràng là không nói chuyện với anh- anh nhìn nó

-giải thích? Giữa em và anh có j mà phải giải thích chứ!- nó bình thản nói

Anh đau nhói khi nghe nó nói vậy, à, không có j, nó nói không có j cả. Anh thật buồn mà!

-em nói không có j? Được, anh sẽ cho em thấy anh và em có j hay không có j- Nói rồi anh mạnh mẽ ôm nó vào lòng, cuối xuống hôn vào môi nó mãnh liệt.

Nó bất ngờ, anh... anh... hôn nó. Là thật, anh thật sự hôn nó. Mắt nó mở to như đèn pha nhìn anh gần sát mặt nó, thậm chí mũi 2 người muốn chạm vào nhau, trái tim trong lồng ngực đập nhanh như muốn chạy ra ngoài. Anh thấy nó cứng đờ, mắt mở to thì buông môi nó ra thì thầm,” ngoan, nhắm mắt lại”. Lời nói như có ma lực khiến nó run rẩy nhắm mắt lại, lạc vào nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Anh cầm tay nó tự vòng lên cổ mình rồi đè lên nó trên ghế sofa, tiếp tục hôn. Dần dần, nó cũng chìm đắm rồi nhẹ nhàng đáp lại anh. Anh cảm nhận được nó đáp lại thì nhẹ nhàng hơn để nó theo anh, cơ thể trở nên nóng bừng, tay ôm chặt nó.

...Anh rời khỏi môi nó, kết thúc nụ hôn kiểu Pháp ngọt ngào.Gục đầu vào vai nó thở dốc, ôm chặt nó, nó cũng thở không ra hơi, tay còn vòng trên cổ anh, ngượng ngùng không dám nhìn anh, anh nói giọng khàn khàn:

-bây giờ em còn dám nói chúng ta không có j không?

Nó không trả lời, anh nói tiếp:

-Vây, anh yêu em, anh rất yêu em, tại sao lâu như vậy mà em không hiểu chứ!

-em.. em...- tim nó rung lên vì câu nói của anh

-em... có yêu anh không, Vây?-anh thì thầm

-em... có!- nó nói lí nhí nhưng anh nghe được

-em cũng yêu anh sao?- anh hỏi lại

-ạ!- nó nhìn anh

Anh đỡ nó ngồi dậy, ôm lấy nó, giọng vui mừng:

-anh... anh biết mà. Anh biết em cũng yêu anh mà!!! Vây à, anh vui quá.

-em yêu anh- nó vòng tay ôm lại anh

-anh yêu em từ 2 năm trước, anh đã cố gắng cho em thấy nhưng mà em... thật ngốc- anh nói

-um... chỉ là em sợ... người anh yêu không phải em như vậy thì khó xử lắm- nó nói cho anh hiểu

-thật ác mà. Em thấy người đàn ông nào đi mua băng vệ sinh, mua thuốc, thậm chí là lau máu kinh nguyệt cho 1 người bạn bình thường không?- anh trách

Mặt nó lại đỏ bừng, chuyện qua rồi mà anh cứ nhắc lại làm chi không biết.

Anh buông nó ra, khẽ hỏi:

-vậy chuyện đó... em có tin anh không?

-em tin. Em không phải ngốc mà không biết cô ta giở trò- nó nói

-em biết? em biết mà giận anh lâu như vậy?- anh không vui nói

-em chỉ là... Mà cũng tại anh đó, anh không phải không biết chứ, cứ cười cười đùa đùa thật chướng mắt- nó giận dỗi nói. Xoay lưng lại anh

-uh, tại anh, tại anh. Anh không phải không biết mà chỉ là quên phòng bị. Aiii, xin lỗi, làm em giận rồi- anh hôn lên mặt nó

-hôm đó... anh vào phòng nghỉ với Vân à?- nó cuống miệng hỏi anh

-uh, anh đưa Vân vào phòng nghỉ vì cô ta nói choáng, nhưng cô ta không cho anh đi nên anh...- anh đang nói

- anh... anh ở trong đó luôn à?- môi nó mím chặt lại, khó chịu hỏi anh

-A. không có không có, anh chỉ cảnh cáo nhẹ cô ta thôi, thề đấy- anh giơ tay lên làm động tác thề

-thật à, vậy thì đc.

Anh ôm nó từ phía sau, tì cằm lên vai nó, thủ thỉ những lời ngọt ngào bên tai làm nó cười khúc khích...

Tối...

Ai kia đã gọi đt ẹ nó nói hết sự tình, bà vui mừng kêu ai kia mau mau tiến tới. Rồi mẹ iu quý lại đt cho 2 người già nào đó bàn chuyện đám cưới xa xôi...

Nó nt cho nhỏ:

-“mày à, anh Quân tỏ tình với tao rồi”

-“haha, tao biết mà, anh Quân yêu mày lâu như vậy, ai cũng nhìn ra chỉ có mình mày là ngu ngốc không nhận ra thôi”- nhỏ

-“uh, tao ngu thiệt”- nó cười

-“chừng nào cưới đây”- nhỏ

-“con quỳ”- nó

-“hay định trải qua giai đoạn hẹn hò rồi mới cưới?”- nhỏ

-“tao không biết”- nó

-“cưới lun với tao cho vui 1 thể”- nhỏ

-“đã nói không biết rồi mà. Không nói với mà nữa”- nó

-“bây giờ người ta có tình yêu rồi, đâu cần bạn bè j nữa, số tôi khổ thế không biết”- nhỏ than

Nó cười. Hẹn hò à? Đc không nhỉ?....

Rè rè...có tin nhắn từ “Anh Quân”

-“Vy, ngủ ngon, mơ về anh nhé !!!”

Nó cười tít mắt:

-“anh ngủ ngon”

-“chụt”- anh tl lại kèm theo hình cái môi
-“moa”- nó gửi lại kèm theo cái môi giống anh....
Khuya... lại có 2 người mất ngủ...

30. Chương 30. Ngọt Ngào

2 tháng sau...

Anh và nó yêu nhau đc 2 tháng rồi, tình chàng ý thiếp làm người khác ngưỡng mộ. Tuy chính thức quen nhau nhưng nó chưa nói ẹ nó biết (mẹ iu quý biết rồi chị ạ ^ ^), nó chờ thời điểm thích hợp để nói, nó nghĩ chắc mẹ nó cũng nghĩ nó và anh là bạn. Nó và anh trc mặt mọi người vẫn như cũ, vẫn là thư kí và giám đốc nhưng sau lưng thì trưa nào cũng lẩn lộn hôn nhau trong phòng nghỉ...

-ừm ừm... anh... đừng mà- nó đẩy đầu anh ra.

-không đc- anh vùi mặt vào cổ nó cắn mút

-dừng lại.. ừm- nó cổ đẩy anh ra

Anh không nghe mà còn mở lun áo vest công sở của nó ra cho tiện, chỉ còn lại áo ống bên trong, áo anh đã cởi rồi đây này! (cầm máu ~ ~)!!!. Buông cổ nó ra, hôn típ vào môi nó nồng nàn....

Sau khi thỏa mãn, anh chống tay nhìn xuống nó đang mơ màng rồi nằm qua 1 bên ôm nó. Anh và nó yêu nhau nên thân mật là chuyện bình thường. Nhưng chỉ dừng lại ở hôn hay những cái vuốt ve, không đi quá giới hạn. Anh muốn giành điều đó cho đến ngày cưới nhau. Anh chỉ chạm vào nó từ... thất lưng trở lên! Nó không phải dễ dãi mà nó tin vào anh, tin anh yêu nó thật lòng!

-ngủ đi- anh nói với nó. Công ty anh nghỉ trưa khoảng gần 2 tiếng , lúc trc sau khi ăn cơm, anh và nó thường trò chuyện cùng nhau nhưng giờ thì dành thời gian làm “ chuyện khác” 1 ít, còn lại thì cho nó ngủ trưa.

-hừm, không ngủ đâu- nó xoay lưng lại anh. Kéo bàn tay đang lộn xộn trước ngực ra. Tuy nói vậy nhưng mắt nó lại nhắm khít

-không ngủ?- anh hỏi

-uh, không ngủ- nó nói - vậy thì...- anh hôn vào cổ nó, khẽ mút. cũng xoa ngực nó 1 cái.

-ngủ, ngủ ngay bây giờ- nó đẩy anh ra rồi chuẩn bị ngủ. Anh cười sau lưng nó, úp mặt vào lưng nó nhắm mắt lại.

Hết giờ nghỉ trưa, anh mặc lại áo ra ngoài làm việc. Cảm giác lạnh lạnh sau lưng làm nó giật mình thức dậy, thấy anh đang mặc áo, nó ngồi dậy hỏi anh:

-hết giờ nghỉ rồi hả anh?

-uh, ngủ típ đi- anh cài thất lưng

-thôi, không ngủ. Em đến làm mà!- nó xoay mặt vào trong mặc lại áo

Hai người ra ngoài làm việc cho đến khi về...

Nó đi làm, đi qua chỗ hội bà tám trong công ti, nghe mọi người bàn tán việc trợ lí Vân đang qua lại với 1 anh đại gia nào đó, ngày nào cũng lái mui trần đỏ đến rước. 2 tuần sau thì lại đổi là anh xê hộp đen đến đón...

Nhỏ và Long thì ngọt ngào từ xưa giờ rồi. Nhỏ và cậu đang sống chung với nhau, 2 bên cha mẹ cũng đồng ý vì Hy cứ đi qua đi lại rất bất tiện.

Nhỏ đang nấu ăn thì cậu ôm lấy nhỏ từ phía sau

-vợ yêu nấu món j vậy?- cậu hỏi

-em đang nấu canh bí đỏ, anh nếm thử xem- nhỏ múc 1 miếng cho cậu thử

-um, vợ nấu là ngon nhất- cậu cười nịnh nọt

-hihi, anh lại bàn ngồi đi, sắp xong rồi- nhỏ

-uh, anh lấy chén- cậu lại lấy chén đĩa.

Lúc trc nghỉ trưa ở công ty Long hay lên rủ anh đi ăn trưa, nhưng từ khi cậu biết anh và Vy qua lại thì không rủ nữa, nếu có thì anh cũng nói “ anh bận rồi”. Xí, “bận”,cậu thừa biết anh “ bận” j mà. Nhưng cậu rất mừng vì anh trai đã tìm dc một nửa kia rồi, anh cũng hơn 30 rồi, có vợ, có con cho 2 bác vui.

Nhỏ dọn cơm ra, 2 người ngồi ăn, tiếng nói cười vui vẻ....

Tối...

Cậu nằm trên giường đọc tạp chí, nhỏ đang tắm. Cậu và nhỏ là vợ chồng sắp cưới, lại sống chung nên chuyện chăn gối là chuyện bình thường.

Cạch...

Nhỏ quần khăn đi ra, tay lau mái tóc ướt, đi lại giường ngồi xuống. Cậu bỏ quyển tạp chí xuống, cầm lấy khăn lau tóc rồi sấy khô cho nhỏ. Hương sữa tắm thơm nhẹ nhàng từ người nhỏ làm cậu nhin không dc mà gục đầu vào vai nhỏ hít hà.

-anh... nhiệt em- nhỏ rục cổ lại

-vợ thơm quá- cậu típ tục Cậu kéo nhỏ nằm lên giường, cúi xuống hôn vào bờ môi căng mọng kia. Nhỏ vòng tay lên cổ cậu kéo xuống để nụ hôn càng sâu. cậu vuốt ve nhỏ rồi gỡ chiếc khăn tắm ra quăng sang 1 bên. Nụ hôn kéo dài xuống xương quai xanh gợi cảm, nhỏ cong người khi môi cậu hôn đến bờ ngực căng tròn. Nhiệt độ xung quanh ngày càng tăng, nụ hôn càng cuồng dã.

-A... ưm- 2 người cùng bật ra tiếng thỏa mãn

Đêm càng khuya, tình cảm càng mãnh liệt....

31. Chương 31. Có Baby- Tai Nạn (1)

Nó và nhỏ hẹn nhau ăn trưa nên buổi trưa nó nói với anh là tự đi ăn đi, anh gặt đầu rồi nó đến chỗ hẹn với nhỏ. Nhỏ đã ngồi sẵn ở đó, thấy nó đi vào vẫy tay ra dấu. Nó ngồi xuống, nói đùa:

-sao hôm nay rỗng tìm tôm vậy nhỉ?

-con quỉ, chị đây là nhớ mày đấy- nhỏ lườm nó

-vậy à, không dám, không dám haha- nó cười

-thôi đi. Ăn j gọi đi cưng- nhỏ vẫy tay gọi phục vụ

-tôi lấy 1 phần cơm chiên hải sản và 1 ly nước lọc- nó nói với phục vụ

-tôi 1 phần cơm gà và 1 ly sữa nóng- nhỏ

-xin quý khách đợi 1 chút- người phục vụ nói

Khoảng hơn 5' sau, đồ ăn dc mang ra, hai đứa nó vừa ăn vừa tám. Nhỏ cứ cần nhần là sữa không ngọt khi đã bỏ mấy lần đường. Nó uống thử, AAA, chết vì ngọt mất, đây là nước đường đậm đặc chứ không là sữa bình thường. Nó cố nuốt ngụm sữa xuống, nhìn nhỏ nói:

-mày có bị điên không vậy? ngọt muốn chết người mà chê không ngọt, đổi khẩu vị rồi à?

-hả- nhỏ uống 1 ngụm- um, có ngọt j đâu chứ

-mà mày thấy ngọt lắm hả? mà gần đây Long cũng nói tao nấu đồ ăn cũng nêm rất ngọt. Có hôm tao nấu chè mà Long không ăn nổi vì quá ngọt. Nhưng mà tao có thấy ngọt j đâu chứ!- nhỏ thắc mắc

-gần đây mày thấy trong người có j lạ không hay có thay đổi j đó- nó hỏi

-tao ngủ rất nhiều, mà ăn cũng nhiều nữa- nhỏ nói

-đi, tao với mày đi bệnh viện- nó gọi phục vụ tính tiền rồi kéo nhỏ đi bệnh viện phụ sản.

Sau khi khám xong, nhỏ và nó ngồi bên ngoài đợi kết quả.

-Hà An Hy- y tá gọi

Nó đi vào lấy kết quả. Ra ngoài, 2 đứa chụm đầu vào xem. Cột kết quả ghi “ CỐ THAI 3 TUẦN”, 2 đứa nhìn nhau. Nó cười nói với nhỏ:

-haha, Hy, mày có baby rồi, là baby đấy

-hả... hả... tao... tao có..., có baby thật à?- nhỏ ngẩn người, nhìn ngốc ngốc

-uh, uh, đúng rồi, trong bụng mày có baby đấy, vui không- nó

-trong bụng có baby, tao... tao sắp làm mẹ rồi à, tao sắp làm mẹ rồi đấy Vy haha- nhỏ cười rạng rỡ, tay đặt lên bụng

-chúc mừng, chúc mừng, mày báo cho Long liền đi- nó

-uh, về nhà tao sẽ nói haha, vui quá đi- nhỏ ôm lấy nó

Nó cũng ôm lại nhỏ, nó sắp có con nuôi rồi...! Nó bảo nhỏ đứng chờ nó. Nó qua đường mua ít đồ. Khi mua xong nó cầm túi đồ đi ra, thấy một đứa nhỏ đang đi qua đường 1 mình, trong khi 1 chiếc xe oto đang chạy tới bóp còi inh ỏi. Nó chạy lại đẩy thẳng bé vô lề, nhưng nó thì vào không kịp và “RẦM” “BỊCH”, chiếc xe tông vào nó làm nó văng ra xa. Nhỏ đứng hình nhìn cảnh trơ mắt:

-VYYYYY- nhỏ hét lên chạy ra chỗ nó. Vì có tai nạn nên tất cả xe dừng lại

-VYYY, MỎ MẮT RA NHÌN TAO ĐI, NHÌN TAO ĐI, VY ƠI, VY ƠI- nhỏ lay nó, hét lên khản cả cổ

-GỌI CẤP CỨU ĐI, CÁC NGƯỜI GỌI CẤP CỨU ĐI, TRỜI ƠI... HUHUUH- nhỏ nhìn nó đầy máu, càng khóc dữ dội

Mọi người gọi cấp cứu, vài phút sau xe cấp cứu tới chỗ nó đi. Trên xe, nhỏ run run gọi ọi người, nhỏ gọi cho Long. Long vừa bắt máy nhỏ đã khóc òa lên

-anh ơi... huhu... Vy... nó... nó bị tai nạn rồi, bây giờ... hức... đang tới bệnh viện A, anh... hức... nói ọi người đến đi, em sợ quá anh ơi huhuhu

-em nói sao? Uh, anh biết rồi, nín đi, bình tĩnh anh tới liền- Long gọi ngay cho anh

Tin tin...

-alo, j vậy Long- anh bắt máy

-anh 2. Vy... Vy... bị tai nạn, bây giờ đang đến bệnh viện A, anh đến ngay đi- Long nói gấp rút. Xong tắt máy gọi ọi người

“ẦM”, anh tưởng như trời sập xuống. Vy, Vy của anh bị tai nạn! trời ơi!

Anh chạy như bay xuống bãi xe, lái xe với tốc độ kinh hoàng tới bệnh viện. Vừa lái xe vừa cầu mong cho nó không có chuyện j, nó mà có j thì anh chết mất. “ Vy, chờ anh, em nhất định không đc có chuyện j”.

Vừa đến bệnh viện, anh bỏ cả xe bên ngoài chạy vào như bay. Anh gọi cho nhỏ vì buổi trưa nó đi cùng nhỏ.

-anh Quân- nhỏ tí

-em đang ở đâu?

-em đang ở khu cấp cứu, từ cổng vào rẽ trái rồi rẽ phải

Anh chạy đến, thấy Long đang đổ nhỏ, đèn phòng cấp cứu sáng trưng

-anh 2- cậu gọi anh

-Hy, sao... sao lại như vậy, không phải buổi trưa 2 người đi ăn sao, tại sao Vy lại bị tai nạn- mặt anh tái nhợt

-huhu, Vy vì cứu 1 em bé qua đường... hức... nên xe tông vào nó... hức hức- nhỏ nấc lên

-trời ơi!- anh vuốt mặt, 2 chân bủn rủn khuỵu xuống sàn. Có ai hiểu được lúc này anh đau như thế nào không! Người con gái anh yêu đang trong phòng cấp cứu chưa rõ tình hình làm lòng anh dậy sóng, trái tim như dao cắt! rất đau!

32. Chương 32. Tai Nạn (2)

Bịch bịch...

Tiếng bước chân vội vã vang lên, ba mẹ anh và mẹ nó cả ba mẹ nhỏ chạy vào. Mẹ nó khóc muốn chết đi sống lại. Mẹ anh và mẹ nhỏ cũng khóc không thua gì. Hành lang bệnh viện vang lên tiếng khóc náo nức...

Từng giây từng phút trôi qua như mũi tên đi xuyên qua anh, đau tê tái. Y tá, bác sĩ cứ chạy ra chạy vào nhưng 1 chữ họ cũng không hé miệng nói. 1 tiếng sau, y tá chạy ra báo:

-ở đây ai nhóm máu AB thì theo tôi lấy máu, bệnh nhân đang thiếu máu

-lấy của tôi đi, tôi nhóm máu O- anh chạy lại trước cô y tá

-đc, anh đi theo tôi- cô y tá dẫn anh vào phòng lấy máu.

Lượng máu cần lấy rất nhiều, cô y tá tính nhờ thêm người thì anh kiên quyết nói rằng cứ lấy của anh, chỉ cần cứu được nó. Cô y tá đành lấy thêm máu của anh. Một lúc sau, anh tái nhợt bước ra ngồi xuống ghế. Trước mắt mờ mịt nhưng anh cố gắng giữ mình tỉnh táo để biết tình hình của nó.

Thêm 3 tiếng sau...

Cạch...

-bác sĩ, cô ấy sao rồi- anh chạy lại nắm tay bác sĩ vừa trong phòng ra

-người nhà bình tĩnh, cô ấy bị gãy 3 xương sườn, gãy chân trái, và va chạm mạnh ở đầu cộng với 1 số trầy xước, bây giờ tạm qua qua cơn nguy kịch nhưng vấn đề cô ấy có tỉnh lại hay không thì tùy thuộc vào cô ấy. Tuy nhiên trong 3 hôm đầu nếu không có trở ngại gì thì không sao, nếu có thì người nhà nên chuẩn bị tinh thần.

-trời ơi, con tôi, con gái tôi- mẹ nó khóc lớn rồi ngất đi

-Dì- nhỏ hét lên. Sau đó cậu đưa bà vào phòng nghỉ

Anh đứng như trời trồng, khóe mắt cay xè, nó... nó có thể sẽ không tỉnh dậy nữa, có ai nói với anh đây không phải là sự thật đi. Tại sao? Tại sao vậy chứ? TẠI SAOOO? Anh ôm đầu trượt theo vách tường ngồi xuống, cắn chặt môi để kiềm lại tiếng nấc trong cổ họng.

-Quân, khóc đi con- ba anh ôm lấy anh, mắt ông cũng đỏ hoe. Con dâu của ông!

-BA- anh khóc như 1 đứa trẻ- ba à, con đau quá, tại sao lại như vậy chứ, tại... sao- anh nấc lên

Ba anh nghĩ sẽ không ai hiểu được nỗi đau anh đang mang bây giờ. Ông chỉ biết ôm lấy anh mặc sức khóc.

-trời ơi, con dâu của tôi- mẹ anh nghẹn ngào

Nhỏ cũng gục vào lòng cậu mà khóc.

Nó đi chuyển qua phòng cách ly, người nhà chưa được vào thăm. Nhìn nó tái nhợt, người đầy băng trắng làm ai cũng đau lòng. Long đưa nhỏ về thay đồ, ba anh đưa mẹ anh về nghỉ. Lúc đi vào ông thấy xe anh đậu trước cửa nên đã nhờ bảo vệ lái vào bãi xe, bây giờ ông lái về rồi đem đồ vào cho anh. Ba mẹ nhỏ cũng về. Trước cửa phòng nó chỉ còn mình anh nhìn vào. Qua tấm cửa kính anh đau đớn nhìn nó, “Vy à, em phải kiên cường nhé, chúng ta còn chưa đám cưới nữa đây, anh muốn thấy em mặc áo cưới, VỢ À, tỉnh dậy em nhé, anh luôn chờ em.”

Mấy hôm rồi anh không đến công ty, hồ sơ cao như núi. Anh hoàn toàn ở bên nó từ lúc nó đi chuyển ra, anh không dám bỏ nó lại 1 mình. Mẹ nó cũng ở lại nhưng anh bảo ba anh đến rước bà về nhà anh nghỉ đi. Bây giờ bà ở nhà 1 mình anh không nỡ nên nói bà qua nhà anh với ba mẹ anh, có j anh sẽ đi. Anh nhờ Long mang hồ sơ đến bệnh viện. Nó đã đi chuyển qua phòng hồi sức, mọi người vào thăm nó. Ai cũng khóc. Qua 3 ngày đầu không có j xảy ra, mọi người cũng nhẹ lòng một chút. Mẹ nó định ở lại nhưng anh thấy mẹ nó lớn tuổi rồi, ở lại bệnh viện không tốt nên nói bà về nhà, xog lại vào. Qua mấy ngày nhìn anh phờ phạc hẳn đi, mẹ nó thì như già thêm mấy tuổi. Sau khi mọi người về hết, anh nắm lấy tay nó khẽ hôn rồi nói:

-em à, bao giờ em mới chịu tỉnh dậy đây! Hy chờ em làm phù dâu đây, em không phải là bạn tốt của Hy sao? Không có em Hy sẽ không vui đâu. Cho nên em... em phải... nhanh chóng tỉnh dậy... nhé- anh khóc nghẹn ngào.

- anh đau lắm đây, em à, anh đau lắm...

Hy vào thăm nó, nhỏ cố nén nước mắt mà sao nó cứ chảy ra, nhỏ đến bên giường nắm tay nó nức nặn:

-hức, VyVy, mày không thương tao à? Sao ngủ hoài vậy? mày không phải đòi làm mẹ nuôi của baby sao, mày không tỉnh dậy sao nghe nó gọi mày đi chứ. Mày phải làm phù dâu cho tao nữa, mày không làm là tao giận mày đấy, nghe không... Vy- Long ôm nhỏ, dỗ dành sợ nhỏ xúc động quá ảnh hưởng tới em bé trong bụng.

-Vy à, mau tỉnh lại nhé, Hy mong em lắm đây- cậu nói với nó

Nhỏ đã gọi đi gọi cho anh trai nhỏ nói về chuyện này, anh hai nhỏ cũng nói sẽ sắp xếp về thăm nó.

.... Hằng ngày, mọi người vào với nó, không vào được thì gọi đi. Đã hơn 1 tháng rồi mà nó chưa có chuyển biến j cả, mọi người chỉ biết trông vào sự may mắn!

Hải- Anh hai nhỏ, về nước rồi đến thăm nó, nhìn cô em gái nhỏ nằm trên giường bệnh, lòng anh đau lắm.

-em gái, anh Hải đến thăm em đây- Hải nắm tay nó

-....

-lâu lắm rồi anh em mình không gặp nhau, em phải tỉnh dậy để nói chuyện với anh chứ!

-....

-anh còn khó gặp hơn diễn viên nổi tiếng nữa đây hihi

-....

-em gái phải mau tỉnh lại nhé, ai cũng chờ em tỉnh dậy

-....

-thôi, anh Hải về nhé, khi nào có thời gian anh sẽ bay về thăm em nhé em gái- Hải cười nhẹ rồi đi về

Hải nhớ ngày bé nó và Hy cứ đi theo anh nũng nịu, bây giờ lớn hết cả rồi!!! Hải đến buổi sáng nên không gặp anh. Vài ngày sau Hải cũng về Pháp, dặn nhỏ có tin j thì báo cho anh biết.

33. Chương 33. Tỉnh Lại

Hai năm sau...

Anh vẫn vậy, sau giờ làm thì đến trò chuyện với nó, chăm sóc nó. Baby của Long và Hy gần 2 tuổi rồi, biết nói bập bõ vài chữ, mỗi lần nhỏ dẫn vào thăm nó, bảo thằng bé gọi “mẹ nuôi” nhưng thằng bé cứ gọi 1 chữ “nuôi”!!! Bà Quỳnh- Mẹ của nó nói với anh khi vào trông nó:

-Quân à, bác có chuyện muốn nói với con

-ạ! chuyện j vậy bác?- anh ngồi đối diện bà

-con Vy nó không biết chừng nào tỉnh dậy, đã 2 năm rồi, bác nghĩ con không nên chờ nó nữa- bà từ tốn nói

-bác à, con yêu Vy bác biết mà, con sẽ chờ Vy tỉnh lại- anh kiên quyết nói

-bác hiểu nhưng như thế này thì thiệt thòi cho con quá- bà nói

-không có j đâu bác, con nhất định chờ Vy tỉnh dậy- anh nhìn nó, ánh mắt iu thương

Bà thở dài, chuyện của tụi nhỏ thì để tụi nhỏ giải quyết đi...

Anh ngồi lau môi cho nó, môi nó khô quá, màu sắc cũng nhạt đi không còn màu hồng hồng như trc, anh nói với nó:

-Vy à, mẹ nói nếu em không chịu tỉnh lại thì anh đi tìm người khác đi.

-...

-haizzz, anh làm sao bỏ em đc chứ

-....

-mà sao em ngủ hoài vậy? em sao không mở mắt nhìn anh chứ

-...

-em đó, bắt anh chờ 4 năm, thật ghét mà

-...

-nhưng em yên tâm đi, anh yêu em như vậy chắc chắn sẽ không bỏ em đâu

-...

-em có từng nghĩ đến đám cưới của chúng ta không? Em sẽ là cô dâu đẹp nhất! sau đó chúng ta sẽ có 1 gia đình nhỏ với những đứa trẻ thật dễ thương! Em có thích như vậy không?

-...

-em sẽ thích đúng không? Anh biết, em yêu trẻ con lắm mà hihi

-...

-khi chúng ta có con, con sẽ nằm trong bụng em-đặt tay lên bụng nó, anh mỉm cười hạnh phúc- con sẽ lớn lên, hằng ngày anh sẽ nói chuyện với con- anh khẽ lau đi giọt nước mắt trên mi. Từ khi nó bị tai nạn, anh đã khóc rất nhiều!

-....- ngón tay nó giật giật

-Vy, Vy, em nghe anh nói đúng không?- anh thấy ngón tay nó cử động, cứ tưởng mình hoa mắt

-Bác sĩ, bác sĩ, đúng rồi, đi gọi bác sĩ- anh chạy đi tìm bác sĩ

Bác sĩ vào kiểm tra cho nó, anh báo ọi người cùng đến. Ai cũng vui mừng hi vọng nó tỉnh lại.

Một lúc sau, bác sĩ đi ra, mọi người nhào đến hỏi, bác sĩ từ tốn nói:

-cô ấy đã có dấu hiệu tỉnh lại, có lẽ sẽ tỉnh lại trong thời gian gần đây thôi. Gia đình không cần lo nữa.

-cảm... cảm ơn bác sĩ- mẹ nó run run nói

-bây giờ mọi người vào đc rồi- bs nói xong thì đi làm việc

Mọi người vào phòng, mẹ nó vuốt tóc nó nói:

-con gái à, con tỉnh lại nhé, mẹ mong con lắm đấy

-con dâu à, ba mẹ cũng mong con nữa- mẹ anh nói

-Vy à, mày phải mau thức dậy để xem mặt con nuôi mày nữa chứ- nhỏ

-uh, dì và chú cũng mong con lắm con gái- mẹ nhỏ lên tiếng

-gọi mẹ nuôi đi con- Long nói với con trai mình

-nuôi- thằng bé lên tiếng làm ai cũng bật cười, có lẽ lâu rồi mọi người mới cười đc như vậy

Sau khi về hết, anh mới lên giường ôm nó vào lòng nói:

- em nghe không, ai cũng mong em hết đấy, anh càng mong hơn vậy nữa đấy, dậy đi nhé công chúa của anh-
anh hôn vào môi nó

1 tuần sau...

Nó mở mắt ra, nhắm lại vì ánh sáng bất ngờ. Sau 1 vài lần mở ra nhắm lại nó mới hoàn toàn mở mắt ra đc. Nó nhìn xung quanh, đây là bệnh viện. Nó không nhớ j chỉ lơ mơ hình ảnh một người con gái kéo 1 đứa nhỏ vào lễ rồi 1 chiếc xe chạy tới. Nó cử động, có chút đau do lâu không vận động. Nó gắng gượng ngồi dậy tựa vào đầu giường, mồ hôi đổ ra như tắm. Run run cầm cốc nước trên bàn kế giường bệnh uống 1 ngụm. "Sao không có ai hết vậy nhỉ?"- nó nghĩ, nhìn đồng hồ, 6h chiều...

Cạch... cửa mở ra, anh bước vào...

Bịch... cặp tài liệu trên tay rớt xuống đất, anh... anh không thể diễn tả cảm xúc của mình lúc này, anh nhìn thấy j đây? Là nó! Nó đang ngồi trên giường nhìn anh. Anh run rẩy đi lại, ôm nó vào lòng, run run nói:

-em... em... tỉnh rồi, em thật sự tỉnh rồi

Nó cứ nhìn anh, thấy lạ anh hỏi nó:

-em tỉnh lại lúc nào? Sao em cứ nhìn anh vậy?

-anh... là ai?- giọng nó khản đặc do lâu không nói chuyện, nghiêng đầu hỏi anh

"OÀNH", đầu anh như nổ tung, nó... nó vừa hỏi anh... là ai? Nó hỏi anh là ai?

-Vy à, em... em đừng đùa vậy chứ, không vui tí nào đâu- anh vuốt mặt nó

-tôi... không biết anh là ai cả!- nó nói

Anh chạy ra ngoài tìm bác sĩ, anh lấy đt thông báo ọi người. 15' sau, ai cũng có mặt tại phòng bệnh. Bác sĩ chỉ vào từng người rồi hỏi nó:

-cô hãy nói ra những người cô biết ở đây

-mẹ... hy... dì, chú (nó gọi ba mẹ nhỏ là dì và chú)- nó nói nhui đó rồi dừng lại

-cô không nhớ những người còn lại à?- bs hỏi

-không- nó tl

Bác sĩ ra hiệu ọi người ra ngoài hết, ông kiểm tra lại cho nó lần nữa, sau đó báo tình hình lại

-bác sĩ, con gái tôi nó.- mẹ nó ngạp ngừng

-cô ấy do di chứng nên có thể sẽ không nhớ đoạn kí ức nào đó trong quá khứ, nhưng giai đoạn nào thì tôi không biết. Có thể cô ấy sẽ nhớ lại hoặc quên mãi mãi. Nhưng tình hình sức khỏe thì không có j- bs nói lại tình hình

-tôi.. tôi hiểu rồi, cảm ơn bs- mẹ nó

-uh, mọi người vào đi

Mọi người đi vào lần nữa, chỉ riêng anh bên ngoài, mẹ nó ôm nó, nghẹn ngào nói:

-con tỉnh rồi, con ... ngủ 2 năm... rồi đấy, con biết mẹ... lo lắng không

-uh, ai cũng lo ày hết, hức!- nhỏ khóc

-bây giờ con tỉnh rồi, mọi người không cần lo lắng nữa- nó cười

-đây là...- nó chỉ Long và ba mẹ anh

-đây là Long, chồng tao đấy. Còn đây là ba mẹ anh Quân, mày không nhớ à- nhỏ nói

-tao... không nhớ- nó nhìn mọi người buồn buồn

-vậy... mày có nhớ anh Quân không?- nhỏ hỏi típ

-anh Quân?... không nhớ- nó nhúu mày, cái tên này, nghe quen lắm. Chắc là bạn.

-Thôi mày nghỉ đi, mọi người về đây, mai lại vào, nhé- nhỏ đỡ nó nằm xuống

-uh, tạm biệt- nó nói

-uh, mẹ về đây, mai mẹ vào- mẹ nó nói với nó

-dạ, mọi người về- nói cười

Mọi người ra cửa, thấy anh đứng dựa vào tường, khuôn mặt thẫn thờ vô hồn. Thấy mọi người, anh nhìn rồi hỏi:

-Vy... sao rồi?

-nó... quên đi kí ức trước khi tai nạn không lâu- nhỏ tl

Anh ngược mặt lên nhìn trần nhà, khóe mắt cay xè. Anh hiểu rồi, nó quên kí ức trc khi tai nạn hơn 2 năm nên nó mới quên những việc và những người nó gặp trong khoảng thời gian ấy gồm Long, ba mẹ anh, cả... anh!

Mọi người hiểu cảm giác của anh lúc này. Hai năm trc, anh chịu nỗi đau khi nghe tin nó tai nạn, sau đó là có thể không tỉnh lại, bây giờ còn đau hơn khi nó không nhớ anh là ai!

-Quân à, con bé nó không phải là không có khả năng nhớ lại, con cũng nghe bs nói đấy- ba anh đau lòng nhìn anh

-... con biết rồi, không sao đâu, từ từ Vy sẽ nhớ lại mà, con... không sao, không cần lo cho con- anh bình tĩnh nói

-uh, vậy mọi người về nhé- mẹ anh nói. Mọi người về để anh vào với nó. Ai cũng biết anh không hề không sao!

Anh vào phòng, lại giường ngồi xuống, vén tóc nó gọn lại, cắn môi đến bật máu để kiềm lại tiếng khóc của mình. Anh đau quá, tại sao nó lại không nhớ anh là ai, sao nó lại quên anh chứ?. Cú sốc này, đối với anh là quá lớn!!!

34. Chương 34. Đi Làm Lại

2 tuần sau khi tỉnh lại nó đc xuất viện về nhà. Mọi người làm tiệc thật lớn tại nhà hàng mừng nó xuất viện. Ai cũng vui, anh cũng vui nhưng tim lại rất đau. Nhìn nó vui vẻ như xưa, nó vẫn là nó ngày nào nhưng anh cảm thấy xa lạ quá. Nó... còn có thể nhớ lại anh không?

- hôm nay là ngày Vy ra viện, chúng ta cùng cạn ly để chúc mừng- nhỏ đứng lên tuyên bố

-1 2 3, ZÔ!!!! - mọi người hô lên rồi cầm ly.... Nước ngọt lên cụng vào nhau.

-hahaha, bây giờ nhập tiệc điiii!

Cả nhà cùng nhau ăn uống, cười nói, nó cười suốt.

-nè Vy, mày phải ăn nhiều vào, 2 năm không ăn j bây giờ phải bù lại- nhỏ gắp cho nó con tôm to thiệt to

-ok, hằng ngày tao sẽ qua kiểm mày đi ăn rồi mày phải trả tiền, mày khỏi phải lo haha- nó nói với nhỏ

-tao chịu mày luôn- nhỏ cười

Tiếng nói cười rộn rã trên bàn ăn, nó không nói chuyện nhiều với anh và Long, chỉ chào hỏi, còn ba mẹ anh thì nó nói chuyện nhiều vì mẹ nó nói đây là bạn của ba mẹ nó ngày trc. Long thấy hơi buồn cười, ngày nào nó còn vui vẻ với nhỏ, cậu và anh bây giờ thì không biết cậu là ai, cảm giác hơi... lạ lạ! Nhưng khi nhìn anh mình, cậu không kìm đc mà đau lòng cho anh!

Lúc trc, cậu mới vừa mừng vì anh mình đã tìm đc giai nhân, chưa mừng đc lâu thì lại xảy ra chuyện ... haizzz, cuộc sống thật khó biết trc điều j!!!!

Bây giờ nó chỉ biết anh là bạn của nó lúc trc qua lời kể của mọi người vì anh nhờ nói vậy. Anh nói với mẹ nó :

-nếu con và Vy thật sự có duyên phận thì cô ấy nhất định nhớ ra con. Nếu cô ấy không nhớ thì con sẽ làm cô ấy yêu con lần nữa. Con không muốn vì mối quan hệ lúc trc mà ép buộc Vy phải đến với con khi không có 1 chút tình cảm, như vậy Vy sẽ không thích và con cũng không muốn!

-uh, bác tin ở con, con Vy gặp con thật là may mắn- mẹ nó nói với anh

-dạ, con sẽ để Vy về lại công ti làm việc như trc để cô ấy có thể ổn định lại. Và con nhờ mọi người nói con chỉ là bạn của Vy thôi- anh

-đc, bác sẽ nói lại với mọi người

1 tuần sao đó nó đi làm lại. Mấy hôm đầu Long phụ trách đưa rước nó đến khi nó nhớ đường đi.

Vào lại công ti, mọi thứ với nó thật xa lạ như lần đầu đến vậy. Nhỏ nói nó biết nó làm thư kí cho “ anh Quân”, mà “ anh Quân” thì là tổng giám đốc. A, nó làm bạn với cả tổng giám đốc cơ à, ghê vậy????

Long đưa nó lên phòng của anh...

Cộc cộc...

-anh hai- cậu gọi

-uh, vào đi- anh tl

Cậu mở cửa vào, nó cũng đi vào rồi cậu nói vài lời với anh rồi ra ngoài.

- chào... tổng giám đốc- nó chào anh

Nhìn nó, anh nhớ ngày đầu nó đến làm việc 2 năm trc, nó cũng đứng trc mặt anh chào như vậy nhưng sau đó là một nụ cười chứ không phải là khuôn mặt lạnh tanh như thế này.

-uh, chào em. Bây giờ anh sẽ phổ biến lại công việc cho em nhé- anh đi ra ghế

-vâng- nó cũng đi lại ngồi đối diện anh

Anh chỉ cho nó từng li từng tí như lúc 2 năm trc, sau đó cũng là bảo nó làm 1 bảng báo cáo. Nó cũng tiếp thu nhanh nhạy như trc, sau 2 tiếng, nó đã giao lại báo cáo cho anh. Anh nhìn báo cáo, ừ, vẫn làm tốt như ngày nào!

... Nghỉ trưa...

-Vỵ này, em đi ăn đi rồi mua về cho anh 1 phần- anh nói với nó

-vâng, nhưng... chỗ đó ở đâu ạ?- nó hỏi

-em ra cổng, rẽ trái khoảng 100m là tới, quán E đấy- anh chỉ nó

-à, vậy tổng giám đốc muốn ăn j?- nó

-em ăn j thì mua cho anh món đó- anh nói với nó

-... oh, tôi hiểu rồi- nó thấy lạ khi anh nói vậy ,nó ăn j anh ăn đó!, lúc trc nó cũng đi mua cơm cho anh như thế sao, anh cũng ăn giống nó sao?

-uh, em đi đi- anh nói

Nó đi theo anh chỉ, đến trc quán ăn nó thấy quen quen, hình như nó có đến rồi thì phải? À, chắc lúc trc nó có đến. Nó vào ăn, sau đó mua cho anh 1 phần mang về công ti.

Nó lại bàn đưa đồ ăn cho anh

-tổng giám đốc, tôi mua đồ ăn về rồi- nó nói

-uh, em để trên bàn đi- anh nói mà mắt dán vào vi tính

-à! – nó để hộp đồ ăn lên bàn trà rồi về bàn làm típ

Anh ăn, 2 năm rồi nó mới mua đồ ăn cho anh, thật ngon nhưng sao nuốt vào lại nghèn nghẹn! “ Tổng giám đốc”, cách xưng hô này làm anh không quen, xa lạ quá, lúc trc nó gọi “ anh” cơ mà. Ăn xong, anh nhìn nó đang làm việc, bảo:

-Vỵ, nghỉ trưa không cần làm việc đâu, lại đây ngồi đi

- hử? à, vâng- nó bất ngờ nhưng cũng bỏ viết xuống đi lại ngồi

-lúc trc anh và em là bạn- anh nói

-tôi có nghe Hy nói- nó tl

-em không cần gọi anh là tổng giám đốc, gọi là “ anh” , xưng “em” đc rồi- anh

-sao phải gọi vậy ạ?- nó

-vì trc kia em cũng chỉ gọi anh là “ anh Quân ”, em cũng nghe anh gọi em là “ em” , đâu có gọi là .thư kí Hoàng hay thư kí Vỵ j đâu- anh

-vậy à, tôi...à em hiểu rồi- nó

-uh, ngồi ngoài kia là trợ lí Minh, lúc trc là trợ lí Vân nhưng giờ cô ấy nghỉ cho nên thay vào trợ lí Minh- anh nhắc lại một số chuyện với nó

-em có nhớ trợ lí Vân không?- anh

-trợ lí Vân?.. xin lỗi, em không nhớ- nó cắn cắn môi

-không sao, em không nhớ cũng không có j, anh chỉ nhắc 1 số người cho em nhớ thôi- anh cười

-anh thông cảm, em không có ấn tượng- nó- lúc trc em và anh chỉ là bạn thôi à?

-...uh! anh, em, cả Hy là bạn, Long là em họ của anh- anh nhìn nó rồi nói

-cảm ơn. Nếu có thể anh hãy nhắc lại những người mà trc kia em đã từng quen biết trong công ti nhé- nó cười, nhờ anh

-uh, không có j. Anh sẽ giúp em- anh

Hai người ngồi tán ngẫu đến hết giờ nghỉ, rồi lại tiếp tục làm việc,....

Tan sở, nó ra cổng chờ Long chở về...

Tối...

Nhỏ nt cho nó

-“ cảm thấy sao? Ngày đầu đi làm lại?”- nhỏ

-“ thì công việc phải phổ biến lại còn lại thì không j”- nó

-“ mà có ấn tượng với j không?”- nhỏ

-“không có, chỉ hơi cảm thấy 1 quán ăn quen quen gần công ti, chắc lúc trc tao đã đi rồi”- nó

-“ vậy à,nhớ từ từ, không vội”- nhỏ

-“uh, tao sẽ cố gắng nhớ lại”- nó

-“cố lên, tao tin mày làm đc mà hihi”- nhỏ

-“tao có quên chuyện j quan trọng không vậy?”- nó

-“không có”- nhỏ. “ Vy à, mày quên chuyện rất quan trọng đấy”- nhỏ nghĩ

-“vậy thì đc. Con trai tao đâu rồi?”- nó

-“chơi với Long ngoài kia”- nhỏ

-“hôm nào dẫn nó sang chơi, rất đáng yêu”- nó

-“chuyện, con tao mà lì hahaha”- nhỏ

-“trùi ui, ghê quá đi hihi”- nó

“thôi, tao đỡ bé ngủ đây, pp”- nhỏ

-“pp”- nó

Nó cảm thấy anh rất quen thuộc nhưng nó không thể nhớ ra, đau đầu quá, không nghĩ nữa!!! Nó từ từ chìm vào giấc ngủ....

Còn anh,đứng lặng bên cửa sổ nhớ lại ngày tháng ngọt ngào của anh và nó, tay đặt lên ngực trái...Đau!

35. Chương 35.

Sau khi đi làm lại vài ngày nó đã có thể tự đi, không cần Long đưa rước nữa. Lâu lâu anh cũng có nhắc lại một số chuyện khơi lại kí ức cho nó nhưng nó không nhớ. Có khi nó làm xong việc rồi ngồi gần người cố gắng nhớ lại một chút j đó nhưng càng cố gắng thì đầu nó càng đau.

-Vy, vy, em sao vậy?- anh gọi nó

-không có j, em chỉ là đau đầu tí thôi- nó ngược lên tl anh

-em đau đầu? có bệnh không?- anh lo lắng

-không có bệnh, em là cố gắng nhớ lại nhưng đau đầu quá- nó ần ần 2 bên thái dương

-không cần gấp, cứ để tự nhiên thôi- anh vuốt tóc nó

-em biết rồi-nó

-chờ anh 1 chút- anh nói rồi đi ra ngoài

Một lát sau, anh trở lại đưa cho nó viên thuốc và cốc nước bảo nó uống. Nó cầm viên thuốc rồi cảm ơn anh:

-cảm ơn anh nhé, phiền anh quá

-có j đâu chứ, mình là... bạn mà- anh khẽ cười

-à, anh thật tốt- nó

-hay em vào nghỉ chút đi, khi nào hết đau đầu thì ra, nhé!- anh chỉ vào phòng nghỉ

-không sao đâu, em có thể lm típ- nó lắc đầu

-nghe anh, nghỉ chút đi- anh lại vuốt tóc nó, nhìn nó mà nói

-vậy... một lát em sẽ ra- nó đứng lên đi vào phòng nghỉ. Nó đơn giản nghĩ anh và nó là bạn, anh chỉ xem nó như 1 đứa em gái nên rất tự nhiên vào phòng nghỉ.

-uh- anh

.... Anh lại bàn làm việc ngồi xuống, chống tay lên trán suy nghĩ cách giúp nó lấy lại kí ức. Nó đâu có biết mỗi lần anh nói nó và anh chỉ là bạn bình thường thì anh buồn như thế nào. “ Vỵ à, khi nào em mới nhớ ra anh đây?”!.

Hơn nữa tiếng sau, anh đi vào phòng nghỉ. Anh biết nó rất dễ ngủ, đặt lưng xuống giường 5, 10’ sau là ngủ ngay nếu không có j phá rối. Anh ngồi trên giường nhìn nó, ngủ say như 1 đứa trẻ! Anh cuối xuống hôn lên trán nó rồi thì thầm “ anh yêu em” sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Nó ngủ mơ màng, có tiếng nói thì thầm bên tai nó nhưng nó bận ngủ nên không nghe đc câu nói đó là j....!

Khoảng 12h15 trưa, nó thức dậy

-12h15 rồi à! Ngủ hơn 1 tiếng rồi sao?- nó nhìn đồng hồ rồi lẩm bẩm.

-giờ nghỉ trưa! ẤY CHẾT- lật đật ngồi dậy, giờ nó mới nhớ, buổi trưa nó phải đi mua cơm cho anh. Là bạn thì bạn nhưng nó không thể ỷ y đc.

Cạch... nó chạy ra ngoài, lại bàn lấy ví rồi nói với anh:

-em xin lỗi, em ngủ quên mất, bây giờ em sẽ đi mua cơm cho anh

-uh, không có j, em đi đi- anh

-vâng, anh chờ chút- nó đi nhanh ra quán ăn mua 2 phần cơm rồi về công ty. Nó không ăn ở quán mà mua về công ti ăn lun, trẻ thế này, anh chắc đói lắm rồi, không thể để anh chờ nữa. Ôi, có thư kí nào như nó không chứ! Không biết lúc trc nó có vậy không nữa!!!!

-anh Quân, em mua cơm về rồi đây, anh ăn đi- nó đặt 2 hộp cơm lên bàn trà

-em không ăn ở ngoài à?- anh đi lại bàn trà ngồi xuống, nhận lấy hộp cơm nó đưa

-à không, trẻ rồi, em không thể để anh chờ em nữa- nó

-không có j đâu- anh

-sao lúc này anh không gọi em?- nó hỏi

-thấy em ngủ say quá nên không nỡ gọi- anh cười

-em tệ quá, lúc trc em có như vậy không anh?- nó típ tục hỏi

-lúc trc à? Không có- anh

-ah, em cứ tưởng lúc trc em cũng vậy- nó cười nói với anh

-có anh trai như anh thật tốt- nó nói thêm

-em thấy vậy à, thì anh cũng như trai em thôi- anh nhìn nó

-à há! Anh và em là bạn, anh lớn hơn em nên anh cũng như anh trai đúng rồi nhĩ!- nó gật gù

-uh, như vậy- anh cảm thấy nó dễ tính hơn trc thì phải, nói nhiều hơn và cười nhiều hơn. Từ bây giờ anh phải đóng vai 1 người anh trai tốt với nó! Trớ trêu thật!

Hai người vừa ăn vừa nói, ăn xong thì lại làm việc...

Tối...

Nó và gia đình nhỏ có hẹn đi ăn. Nó nê nhà thay đồ rồi đến chỗ hẹn. Nhỏ chưa tới, nó lựa 1 bàn cạnh cửa sổ để ngồi. Khoảng 10' sau thì nhỏ và Long đến, bé Huy- tên của baby chạy lại ôm chân nó:

-mẹ...nuôi- Huy gọi. Bây giờ bé đã gọi nó mẹ nuôi rồi

-A, con trai- nó bé Huy lên hôn 1 cái vào má bé- có nhớ mẹ không?

-có a- bé tl

-ngoan quá- nó cười, nhéo mặt bé

-mày chưa chào tao đấy- nhỏ nhướn mày với nó

-a, chào chị!- nó

-vậy có phải biết điều hơn không- nhỏ tặc lưỡi

-xớ!- nó

-hihi- nhỏ và nó cùng cười

-ăn j gọi đi 2 chị- Long lên tiếng. Vẫy tay gọi phục vụ

-quý khách dùng j ạ?- phục vụ hỏi

-tôi 1 phần mỳ Ý và 1 nước lọc- nó

-tôi và vợ tôi cũng 2 phần mì Ý, 1 nước cam và 1 café đen- cậu nói với phục vụ

-cho 1 phần cháo thịt bò cho trẻ em- nhỏ

-vâng, xin quý khách chờ 1 chút- phục vụ

-ok- nhỏ nói

Nhỏ hỏi nó:

-làm việc có tốt không?

-uh, bình thường- nó

-anh 2 có nhắc j với Vy không?- cậu hỏi

-anh ấy chỉ nhắc lại 1 số công việc lúc trc em làm và những người em gặp- nó tl cậu

-vậy thôi à! Mày thấy anh Quân ntn?- nhỏ

-anh Quân á? Là người bạn rất tốt. Anh ấy nói lúc trc chúng ta là bạn bình thường- nó vừa véo má baby vừa tl

-uh!- nhỏ và cậu liếc nhìn nhau

-mà tao tệ quá, tao hay ngủ quên lắm, anh Quân cũng không có gọi tao dậy nữa, lúc trưa tao xem quên cả mua cơm trưa cho anh ấy, không biết trc kia có vậy không nữa- nó lè lưỡi

-có ai thư kí như mày không! Mà mày hay ngủ trưa ở công ty à?- nhỏ

-uh, trong phòng làm việc ấy! có 1 phòng nghỉ- nó vô tư tl

-mày ngủ ở phòng nghỉ của anh Quân lun à, sướng thế- nhỏ cười

-uh, anh Quân nói cứ xem anh ấy như anh trai- nó hôn vào má Huy, trời ơi, thằng bé thật là đáng iu mà!

-anh Quân nói vậy à?- nhỏ khê thở dài

-uh, là vậy- nó tl

Lúc đó phục vụ bưng đồ ăn ra, cuộc nói chuyện tạm dừng...

Sau khi ăn xong, 3 người tạm biệt nhau đi về

-về nhé- nhỏ

-uh- nó tl- mẹ nuôi về nhé- nó vẫy tay với Huy

-byebye mẹ nuôi đi con- cậu cầm tay Huy lắc lắc

-bái-bai mẹ nuôi- Huy vẫy vẫy tay cánh tay nhỏ xíu với nó, iu chết đi đc...

-byebye 3 người- nó. Sau đó lên xe chạy về.

... Trên xe, nhỏ nói với cậu:

-anh, mình có nên nói cho nó biết không?

-anh 2 nói để Vy tự nhớ lại- cậu nói

-nhưng mà để anh Quân như vậy thiệt thòi cho anh ấy quá- nhỏ thở dài 1 hơi

-anh cũng sợ Vy không nhớ lại, như vậy thì tội anh 2 lắm- cậu cũng thở dài không kém j nhỏ

-thôi, cứ để xem tình hình thế nào đã- nhỏ

Nhỏ bế Huy dựa vào người mình cho dễ ngủ, rồi ngồi suy nghĩ j đó cho đến khi về tới nhà...

36. Chương 36. Yêu Anh Lăn Nữa

7 tháng sau...

Thấm thoát nó đã đi làm lại hơn nửa năm rồi, công việc vẫn vậy: ở công ty thì làm công việc anh giao, trưa mua đồ ăn cho anh, đôi khi đi kí hợp đồng cùng anh, rảnh rỗi thì ngồi nói chuyện, hỏi anh về chuyện trc đây. Có khi hẹn nhỏ ra tâm sự, có khi tan sở thì đi cafe với anh 1 lát...v...v..v.. Những việc như vậy cứ lặp đi lặp lại như vòng tuần hoàn trong cuộc sống của nó.

Anh đối với nó vẫn như 1 người anh trai quan tâm em gái. Nhưng nó thì... không có như vậy. Nó thật sự rung động trc anh. Nó lúc trc rất sắt đá mà bây giờ lại dễ dàng rung động trc 1 người anh hơn mình tận 9 tuổi, nó cảm thấy mình thật khó hiểu. Nhưng yêu là không kể tuổi tác, nó biết anh rất chính chắn, còn nó so với anh thì quá nhỏ, anh có nghĩ nó bốc đồng không?!. Nó và anh rất tự nhiên như 2 anh em, những cái vuốt tóc âu yếm, những câu quan tâm sâu sắc hay những cử chỉ vô tình nhưng làm tim nó run rẩy! Vì đơn giản anh chỉ nghĩ nó: Là 1 đứa em gái!

Đôi lúc nó cảm thấy anh quan tâm nó hơn cả 1 người em gái, tò mò quá nó cũng hỏi:

-anh, sao... anh quan tâm em... quá vậy?

-... anh chỉ có 1 mình, anh rất thích có em gái để iu thương- anh xoa xoa tóc nó, anh ước j có thể hôn lên mái tóc ấy.

-vậy à- nó cảm thán, khê đưa mắt buồn sang nơi khác

-uh, bây giờ có đc em gái là em rồi đây- anh cười

-dạ!- nó cũng không biết nói j

Như thế đấy, anh chỉ xem nó là em gái! Nó còn hỏi anh:

-em không thấy anh nói về bạn gái, anh... chưa có bạn gái à?

-uh, anh chưa! Anh đang chờ... người ta - anh tl nó

“anh đang chờ người ta”- bên tai nó văng vẳng câu nói như vậy, là ai đã nói với nó sao?

-vậy người đó... có biết không?- nó tò mò

Anh nhìn nó 1 cái rồi tl:

-không biết, anh không nói

-àh, sao anh không nói cho chị ấy biết?

-anh không muốn cô ấy khó xử- anh cười buồn. “ Đồ ngốc, em cứ hỏi vào nỗi đau của anh thế!”

-chị ấy... chắc tốt lắm nhỉ?- nó khẽ nói, cuối mặt xuống

-uh, cô ấy rất dễ thương, anh đã iu cô ấy sau khi gặp cô ấy không lâu, anh chờ cô ấy gần 5 năm rồi- anh nhìn nó, ánh mắt hạnh phúc nhưng nó cuối đầu nên không thấy

-vâng, chị ấy thật may mắn khi có 1 người yêu mình như vậy- nó nói, trong lòng chua xót

-uh, anh sẽ chờ cô ấy cho đến khi nào cô ấy nhận ra- anh cười

-anh thật tốt- nó cười nói với anh nhưng không khỏi ghen tị với cô gái anh nói- em... có thể biết chị ấy không?

-điều này... chắc anh không cho em biết đc rồi- anh ái ngại nói với nó

-không sao, em chỉ tò mò vậy thôi- nó

-hihi, mà em không định có người iu à?- anh hỏi nó

-à, tạm thời em chưa nghĩ tới có người iu. Chờ vài năm nữa cũng đc- nó tl

-uh, có bạn gái như em cũng rất tốt!- anh

-dạ!

Nó thật buồn mà, anh có người trong lòng rồi... tình cảm này, nó dành ôm 1 mình thôi. Tại sao nó lại như vậy chứ, bây giờ nó thật khó xử. Nó không thể nói với anh, dù không thể cùng anh nhưng lm em gái đc anh quan tâm nó cũng vui rồi! Nó cảm thấy cô gái ấy thật may mắn! trong lòng không tránh khỏi cảm giác đau buồn!

Nó nhớ 1 lần anh có đối tác vào công ty bàn chuyện kí hợp đồng, là một trợ lí nữ! Cô ấy rất xinh lại biết ăn nói, anh và cô gái ấy cứ cười nói rôm rả.

-“ làm j mà cười vui thế nhỉ”- nó nghĩ

-“ không biết còn mình ở đây à”- nó lại nói trong đầu

-“ thật là ồn ào”- nó trong lòng bực tức, anh không có chú ý j đến nó!

Sau khi bàn xong chuyện hợp đồng. 2 người đi ra ngoài, anh chỉ nói với nó 1 câu:

-anh đi 1 lát, em làm việc đi

-vâng- nó tl

Lần đó nó mới biết... ghen... là như thế này! Thật bực bội! Nó làm anh cũng chùng hứng vì cách nói chuyện cục ngẩn sau đó!

Nó cảm thấy mình giấu đi tình cảm đến mức sắp bị nan y lun rồi! Nhưng nó không muốn phá vỡ tình cảm đẹp đẽ này! Nên bệnh nan y càng thêm nan giải! Nói ra chỉ làm cả 2 khó xử thêm thôi!!! Nó sẽ làm tốt bổn phận của 1 người em gái...

-Vy này, 2 ngày nữa anh sẽ đi công tác ở Nhật 2 tuần, em ở lại xuống phòng kế toán lấy hồ sơ làm báo cáo doanh thu, đưa bản kế hoạch anh đã soạn sẵn đây cho Long giúp anh nhé- anh nói

-dạ, em biết rồi- nó gật đầu

-có muốn mua j không?- anh nhìn nó hỏi

-không, em không có muốn mua j- nó lắc đầu
-nếu có muốn mua j thì nói anh nhé, anh sẽ mua về cho em- anh cười
-dạ, cảm ơn anh- nó cũng cười...

37. Chương 37. Nhóc Quậy!

Theo dự tính 2 ngày sau anh đi Nhật....

Bây giờ nó đến công ti có chút buồn chán. Cảm giác trống vắng khiến nó chẳng muốn làm gì. Buổi trưa cũng chỉ có mình nó ăn cơm, quanh quẩn trong phòng cũng chỉ có mình nó. Không biết làm gì nên nó hện nhỏ ra ngoài.

-Alo, tao nghe.

-Trưa tao với mày đi ăn trưa nhé - nó nói với nhỏ.

-Ok, trưa gặp – nhỏ đồng ý.

-Ok- nó tắt máy.

Mở 1 thư mục trong mục hình ảnh trên điện thoại, bấm dây mật khẩu vào. Màn hình hiện lên tấm ảnh 1 người đàn ông đang ngồi làm việc, khuôn mặt tuần tú, dáng người cao lớn làm mắt nó cứ dán vào màn hình không muốn rời mắt, đây là tấm ảnh nó chụp...lên anh. Lấy ngón tay khê vuốt khuôn mặt trong màn hình, miệng lẩm bầm “ Anh trai, em iu anh”!.

Trưa.....

Nó ra chỗ hện thì thấy nhỏ đã ngồi sẵn. Lại bàn ngồi xuống, 2 đứa vầy phục vụ gọi món, nhỏ hỏi nó:

-Sao rảnh rồi hện tao vậy?.

-Anh Quân đi Nhật rồi, tao cũng chẳng có gì làm - nó.

-Công tác à? - nhỏ.

-Ừ, 2 tuần! - nó buồn buồn.

-Nhớ người ta à? - nhỏ trêu nó.

-Con quỷ, vô duyên - nó giật mình lườm nhỏ 1 cái.

-Haha, vậy mà tao cứ tưởng...- nhỏ cười.

-Trong phòng có 2 người quen rồi, giờ có mình tao - nó nói.

-Ừ, ai cũng vậy - nhỏ.

Phục vụ mang đồ ăn ra...

-Ăn đi - nhỏ nói.

-Hy này, lúc trước tao... có quen bạn trai không vậy? - nó hỏi.

Nhỏ suýt sặc, hôm nay sao nó hỏi chuyện này?.

-Không có, mày chỉ có 1 mình, chi vậy?.

-Tao chỉ hỏi vậy thôi, nếu có thì tao đến gặp người ta - nó vừa ăn vừa nói.

-Tính nói lại tình xưa à? - nhỏ nhướn mắt nhìn nó.

-Không, tao đến để đắm vào mặt hấn 1 cái - nó bình thản nói trong khi nhỏ giật mình.

-Trời ơi, bạo lực quá! - nhỏ rứt vai.

-Vì tội bấy lâu nay không đến tìm tao hỏi thăm 1 tiếng, yêu đương kiểu gì mà như vậy - nó.

-May là mày không có quen ai! - nhỏ nuốt khan.

-À, để tao kể thành tích của con trai mày cho mày nghe nhé - nhỏ nói.

-Thành tích gì? Tao biết thằng bé thông minh nhưng không nghĩ lại đột phá như vậy - nó cười nhìn nhỏ.

-Ừ, không phải là chuyện gì to tát đâu - nhỏ phẩy tay.

-Vậy chứ gì, nói đi - nó hỏi.

-Có gì đâu, nó chỉ vào nhà tắm tự tắm cho mình rồi đổ hết dầu gội, sữa tắm, sữa rửa mặt, tinh dầu ra tay rồi bôi khắp người như người tuyết, còn lại thì đổ xuống sàn, làm ba nó hốt hoảng đi vào chân trần mang nó ra té 1 cú hôm nay không đi làm nổi, nó nhìn cười quá trời - nhỏ nói từng chữ thật rõ ràng.

-Hahahaha- nó cười lớn.

-Con trai yêu quý ngoan ngoãn của mày đấy - nhỏ nghiêng răng nói.

-Ôi, sao quậy thế haha - nó vẫn cười.

-Còn cười được à. Nó làm đầu ba nó sưng 1 cục thật lớn, mông bị va đập mạnh không đi nổi, ôi, không thể nói nổi - nhỏ vuốt mặt.

-Mày có làm gì nó không? - nó.

-sao không, tao tắm lại cho nó rồi đét vào mông nó 1 trận làm nó trốn trong chăn không dám ra luôn - nhỏ.

-Mày thật ác !- nó làm vẻ sợ sệt.

-Bây giờ người nó thơm đủ mùi hết ấy, thật là... - nhỏ lắc đầu thua.

-Long sao rồi? - nó hỏi.

-Không sao, chỉ va đập hơi mạnh nên đi không được thôi, đầu cũng bớt sưng rồi - nhỏ.

-Mày không thể tưởng tượng đâu, lúc tao nghe tiếng động chạy vào thì thấy Long ôm đầu nằm trên sàn, nó đang cầm chai dầu gội baby cười ngoặt ngoẹo, đồ đã cối hết ra, tao run cả người ấy chứ - nhỏ hồi tưởng lại cảnh tượng đó.

Nó không nói gì chỉ cười với nhỏ, con trai của nó, nghịch thật!

Hai người ngồi tám 1 chút nữa mới luyến tiếc tạm biệt về công ti...

Về công ti nó cũng chẳng biết làm gì, đành lấy mấy bảng báo cáo làm xong ra kiểm tra lại! Sau đó kiểm tra lại sổ sách, chờ đến giờ thì về... thật là chán!.

Tối, nó trông 1 tin nhắn từ anh nhưng không có, đành lủi thủi đi ngủ...

***Tại nhà nhỏ...

-Ba, con... xin lỗi! - Huy đứng bên giường khoanh tay lại xin lỗi Long.

-Lên đây - cậu kéo Huy lên giường rồi ôm bé vào lòng.

-Ba, con không vậy nữa - bé ôm lại cậu thủ thỉ.

-Ừ, mẹ bảo con xin lỗi ba à? - cậu hỏi.

-Không, tự con - bé nhìn cậu.

-Giỏi thế cơ à - cậu hôn bé 1 cái thật kêu vào má.

Dạ, con biết con giỏi - bé nói.

-Hả???? - cậu giật mình, con trai của cậu thật là... nói như thế nào nhỉ?.

-Ba, ba không giận con chứ? - bé ngược đôi mắt đáng yêu nhìn cậu.
-Ba làm sao giận con được chứ - cậu cười.
-Ba là nhất. Ba, hôm qua mẹ đánh vào mông con đấy - Huy méc.
-Đáng đời con - cậu nói.
-Hic...hic... -Huy úp mặt xuống gối khóc.
-Ấy thôi thôi, mẹ sai, ba sai, chỉ mình con đúng thôi, nín nín, không khóc nữa - cậu hốt hoảng.
-Dạ. Vậy được - Huy nín khóc ngay.
Cậu thật là chịu thua đứa nhỏ này mà!!!

38. Chương 38. Rớt Máy Bay

Ngày anh về ...

Sáng

Nó đến công ti, tâm trạng đặc biệt thoải mái, vui vẻ! Vì sao ư? Đơn giản thôi vì hôm nay anh về Việt mà! Nhưng chiều tối mới đến, mai mới gặp anh.

Với tâm trạng như vậy nó làm việc có tinh thần hẳn lên, không ủ rũ nữa. 2 tuần rồi, nó không gặp anh nó tưởng chừng như nửa tháng! A, huề tiền quá! Không gặp anh 2 tuần mà như 2 tháng vậy, nó nhớ anh quá! Khi iu con người ta hay không bình tĩnh như vậy à?

Sao hôm nay lâu tan sở thế nhỉ???? Nó trông tới chiều anh về anh đt cho nó, nó sẽ dc nghe giọng anh! Giọng nói ấm áp mà 2 tuần qua nó không nghe! Nó tự cười mình, Hoàng Vy ngày xưa đâu rồi? 1 Hoàng Vy không biết để ý 1 người con trai là thế nào, 1 Hoàng Vy sắt đá lạnh lùng, nay lại ngồi đây nhớ nhung 1 người đến nỗi mất hết tinh thần! Nhưng mà... nó không thể không chế lòng mình nghĩ về anh. Nó thấy từ khi nó xuất viện, tính tình thay đổi thì phải.

Nó đang ăn cơm cùng mẹ nó

-mau quá, mới đây con đã đi làm hơn nửa năm rồi- bà Quỳnh nói.

-dạ, cũng mau thiệt- nó tl

-Quân nó có nhắc j với con không?-

-dạ có, lâu lâu chuyện j cần nhớ thì anh Quân nhắc lại cho con, mặc dù biết con không nhớ j hết- nó

-uh, nó vẫn quan tâm con như trc hả?- mẹ nó hỏi nó

-anh Quân quan tâm con lắm mẹ- nó cười

-con... thấy nó như thế nào?- bà thử hỏi nó

-con thấy... anh Quân rất tốt, luôn tạo cảm giác gần gũi cho người khác- ánh mắt nó hạnh phúc khi nhắc đến anh

-vậy con có... thích nó không?-

-mẹ... sao mẹ lại... hỏi con như vậy- mặt nó hồng hồng

-haha, mẹ chỉ hỏi cho biết thôi, con gái lớn lên iu đương là chuyện bình thường- mẹ nó cười lớn

-mẹ, chọc con hoài!- nó chu môi giận dữ

-thôi, ăn típ đi- bà thôi trêu nó nữa...

Sau khi ăn xong, nó gọt trái cây cho 2 mẹ con. Đang ăn thì có chuông đt, nó nghe máy

-tao nghe đây

-Vy, Vy à, mày... mày phải bình tĩnh nghe tao nói...- nhỏ cố gắng giữ mình thật bình tĩnh.

-có chuyện j sao? Nói tao nghe đi- nó bỗng nhiên thấy sợ.

-mày xem tin tức chưa?- nó hỏi như vậy thì chắc chưa biết j rồi

-chưa, có j không?- nó hỏi hệt

-chuyến bay từ Nhật về của anh Quân chiều nay... bị tai nạn, bây giờ... bây giờ tình hình không rõ như thế nào, tivi vừa thông báo. Vy, Vy, mày có nghe tao nói không- nhỏ run run

Còn nó thì cứng đờ, nhỏ... nhỏ vừa nói j vậy? Chuyến bay của anh gặp tai nạn? tivi vừa thông báo?

Nó bật tivi lên, tivi đang nói về tin tức chuyến bay bị tai nạn trên biển:

-"chiều nay, theo thông tin từ sân bay thì chuyến bay mã XXX từ Nhật về khởi hành lúc 11h trưa hôm nay đã gặp bão và rơi xuống biển, hiện tại thì cứu hộ đang tìm tung tích của chuyến bay này và hành khách trên chuyến bay. Theo tình hình thì chưa tìm thấy đc hành khách nào, đội cứu hộ cho biết, tình hình không khả quan, có thể hành khách trên chuyến bay chết..."

Cạch... remote trên tay nó rơi xuống, đầu nó ong ong, phát thanh viên nói j nó không nghe đc nữa. Nước mắt ào ào chảy ra, nó khóc nức lên, mẹ nó cũng xem tin tức bỗng nhiên thấy nó khóc, bà hết hoảng:

-Vy, làm sao vậy?

-mẹ... mẹ à, anh Quân, anh Quân... đi chuyến bay đó, mẹ ơi, anh ấy đi chuyến bay đó huhuhu- nó òa khóc

-con... con... nói sao? Thằng Quân... nó... nó đi... chuyến bay đó?- bà lắp bắp. không thể tin

-dạ, là chuyến bay đó, làm sao đây, mẹ ơi huhuhu- nó khóc

-trời ơi!- mẹ nó cũng khóc lên

Mẹ nó run run bấm đt trong làn nước mắt:

-Quỳnh... thằng Quân...- mẹ anh vừa bắt máy đã khóc

-Trân à, bây giờ chúng ta làm sao đây, tại sao lại như vậy chứ- mẹ nó nói

-trời ơi, con tôi, Quỳnh ơi, con của tôi huhuhu... trời ơi- mẹ anh càng khóc dữ dội hơn. Con trai của bà, con trai của bà.

-bây giờ... bây giờ mình chờ tin tức nhé, Trân bình tĩnh lại đi- mẹ nó an ủi

Nó đt cho nhỏ:

-tao.. tao đây

-Hy, làm sao đây, anh ấy trên máy bay đó, làm... sao... đây huhu- nó khóc muốn ngất đi

-Vy à, bây giờ... tao và Long cũng... không biết phải như thế nào nữa, chỉ biết chờ tin tức thôi!- nhỏ khóc, Long ngồi kế bên cũng khóc. Bé Huy thấy ba mẹ khóc cũng khóc theo.

-huhuhu- nó đau quá, tim nó như bị xiết chặt, không thể thở đc

Bây giờ mọi người chỉ biết trông vào tin tức trên tivi, không ai dám tắt...

Tại Nhật...

Anh cũng xem tin tức trên tivi, vuốt vuốt ngực sợ hãi, trời ơi, máy bay lúc chiều anh định đi bị rơi xuống biển. Nếu lúc chiều không có cuộc đi kia thì chẳng phải anh đã... nghĩ thôi anh cũng đủ rợn người rồi! ÔI, MAY QUÁ! Nhưng bây giờ ở đây đang bão, không thể gọi về đc, nếu mọi người ở nhà cũng xem tin tức thì... Aiii, chắc nghĩ anh đi chuyến bay đó rồi, có khi đang khóc um trời chứ đâu! Thiệt là, không thể đi về đc!

Lúc anh sắp lên máy bay thì có đi bên đối tác gọi (nói tiếng Nhật nhé).

-alo- anh bắt máy

- chào giám đốc Trần, tôi à trợ lý của giám đốc Haukito, hiện bây giờ ông ấy đang cần gặp anh bàn thêm 1 số việc về hợp đồng mà lúc trưa quên mất, bây giờ anh đến đc không?

-bây giờ à? Có thể nói qua đi không, bây giờ tôi đang chuẩn bị về !- anh nhủ mày khó chịu

-à, không đc thưa giám đốc Trần, vấn đề này khá là quan trọng không thể nói qua đi đc.

-... thôi đc rồi, tôi tới ngay- anh tắt máy, buồn bực đón taxi về lại khách sạn

Đối tác là 1 ông người ngoài 50 tuổi, lại khó tính. Vì hợp đồng lần này lớn nên anh đành miễn cưỡng ở lại. Tâm trạng không vui vẻ trở lại khách sạn rồi đi gặp ông ta. Thiệt là, ông già này... già lú lẩn rồi!

Nhưng bây giờ anh chỉ muốn chạy đến ôm hôn mấy cái vào mặt ông già ấy, thiệt là dễ thương mà! Nghĩ đến ở nhà anh lại rầu rĩ, chỉ muốn đập cái đi cho rồi...!

Hôm sau...

Đã có thể đi về nhà, anh gọi ngay nhưng...không có ai bắt máy, gọi cho nó, cho nhỏ, cho Long cũng không ai bắt máy. Mấy người này làm j vậy, sao không ai bắt máy hết vậy, lo khóc không à? Ôi, mình còn đây mà!

Đúng vậy, bây giờ ở mọi người tập trung ở nhà anh đông đủ, ai cũng mắt đỏ hoe, lắng nghe tin tức. Chỉ qua 1 ngày mà 3 người già như già thêm, tóc bạc thêm một mớ. Còn 3 người trẻ thì hốc hác, khuôn mặt lúc nào cũng ướt nước mắt, 6 người không ăn không uống, mấy người giúp việc trong nhà anh cũng buồn theo, họ rất quý gđ này. Nó muốn nói với anh rằng nó iu anh, iu anh nhiều lắm, dù anh có người trong lòng đi nữa nó cũng muốn nói cho anh biết tình cảm này. Nhưng bây giờ... nó còn không có cơ hội thấy anh thì làm sao mà nói.

Tivi đang nói về thông tin chuyến bay, mọi người nín thở nghe từng chữ:

-“ đội cứu hộ báo tin, chuyến bay mã XXX từ Nhật về ngày x tháng y năm z bị rơi xuống biển, có tất cả 200 hành khách, có 3 người , 50 người Nhật, 40 người Hàn, 40 người Malay, 57 người Mỹ, 10 người Xingapo, tất cả hành khách đều tử vong, chỉ tìm thấy xác của 10 nạn nhân và không tìm thấy xác của 3 người nào...”

-HUUUUUU- tiếng khóc vang lên, 6 người không dám tin đây là sự thật, anh đi rồi, anh đi rồi

-BÀ, BÀ, TỈNH DẬY ĐI-ba anh lay mẹ anh khi bà đã ngất đi

-aaa, Vy mày làm sao vậy, tỉnh dậy đi, Vy- nó cũng ngất đi

Ba anh bế mẹ anh lên phòng, Long bế nó qua phòng anh. 2 người ngất đi sẽ đỡ đau buồn trong thời gian mất đi ý thức, còn lại 4 người ngồi khóc như mưa. Ba anh nắm tay vợ mà khóc không thành tiếng, ông chỉ có 1 đứa con trai thôi mà nó lại...

Long cũng vậy, anh 2 của cậu, người anh thương yêu cậu từ nhỏ đã mãi mãi xa rời cậu rồi...

39. Chương 39. Nhớ Lại

Nó mơ thấy nó đang ăn cơm trong 1 quán ăn trông quen lắm, rồi ra ngoài mua thêm 1 phần đem về... công ti, là công ti. Nó mang lên phòng làm việc, mở cửa vào. Đưa cho... anh. Anh nhận lấy rồi cười với nó. Xong nó lại thấy nó và 1 người đàn ông đang hôn nhau, người đó là... anh. Nó thấy anh đưa cho nó bộ váy, thấy nó và anh gặp nhau trên đường, thấy anh lao ghế cho nó, thấy anh dịu dàng vuốt tóc nó, thấy anh cười đùa với nó,, nghe anh nói có thể xem anh như anh trai, nó thấy nó và nhỏ ôm nhau, trên tay nhỏ cầm tờ giấy kết quả, thấy 1 chiếc oto tông vào nó, nghe tiếng khóc của nhỏ gọi nó..v.v..v.. từng kí ức lộn xộn ùa về trong

đầu nó, nó thấy tất cả đều là anh. Nó nghe thông báo là máy bay của anh bị tai nạn, nó nghe thấy người ta nói tất cả đều thiệt mạng, nó nghe mọi người khóc và nó mất đi ý thức. Anh, anh không phải là bạn của nó, anh là người yêu của nó, Long là em trai của anh. Nó muốn mở mắt ra nhưng mi mắt nặng trĩu, nó không thể cử động được!

Anh đang chuẩn bị về , cơn bão đã qua hôm qua, anh tranh thủ về ngay.

3h chiều, anh đáp xuống sân bay tại , vội vã bắt taxi về nhà. Cửa không đóng, anh đi vào, anh biết ngay mà, ai cũng ngồi rên sofa ôm nhau khóc lóc, mặt ai cũng ử rử. Anh đứng trơ mọi người, lên tiếng:

-mọi người làm sao vậy?.

-AAAAA- mọi người có mặt tại đây đều hét toáng lên, mặt cắt không còn giọt máu.

-THÔI, MỌI NGƯỜI LÀM SAO VẬY? CON ĐÂY MÀ- anh cũng hét lên.

-HẢ????? mọi người lại đồng thanh.

-con đây, con về rồi đây, ba, mẹ, 2 người nhìn con hoài vậy- anh đi đến vỗ vỗ vai ba anh.

-Quân... con... con... là... người hay... ma... - mẹ anh lấp bắp.

-trời ạ, có con ma nào đi như con không, này giờ con nói chuyện với mọi người mà- anh nhăn nhó.

-anh 2... anh.. chưa ... chết?- cậu cũng lên tiếng khi rằng đánh vào nhau lộp cộp.

-mày muốn tao chết lắm à, anh em thế đấy. Tao sống sẵn sẵn thế này- anh lườm cậu.

-QUÂN./ANH 2/ ANH QUÂN- 5 con người nhào lại ôm anh dần nghẹt thở.

-ẶC ẶC, BUÔNG... BUÔNG CON RA...- anh kêu lên.

5 người buông anh ra, nhìn anh rồi thay nhau đụng vào anh xem có chân thực hay không, mẹ anh ghen ngào ôm anh khóc nức lên:

-con ơi, con ơi, mẹ cứ tưởng... cứ tưởng....

-mẹ, con không có j, con không có đi chuyến bay đó. Xin lỗi, làm mọi người lo lắng- anh vỗ lưng bà. Anh nói đâu trúng đấy mà.!

-anh, anh tán vào mặt em thử đi, xem thật hay mơ- nhỏ bảo cậu.

Cậu lơ ngơ tán vào mặt nhỏ thật.

-A, đau quá, đánh mạnh vậy- nhỏ hét lên- Haha, có đau, là thật, không phải mơ. Anh Quân không có... haha

-Quân à, con làm mọi người lo quá, sao con không dt về nói ọi người- ba anh nói.

-dạ do bão nên không thể kết nối dc, nhưng khi điện dc thì không có ai bắt máy- anh giải thích.

-anh... anh không đi chuyến bay đó?- nhỏ.

-ừ, @#%^&*(((&- anh kể lại mọi chuyện cho 5 con người kia nghe.

-ôi trời ơi, cả nhà cứ tưởng anh... rồi, khóc quá trời quá đất- cậu lau nước mắt nói.

-cả nhà lo cho con lắm- mẹ nó lau nước mắt nói.

-mẹ... mẹ phải đi thấp nhang mới dc. Quỳnh, tôi với bà đi thấp nhang- mẹ anh kéo mẹ nó đi. Ba anh cũng lủi thủi theo sau..

- con cũng thấy mạng mình thật lớn, xem tí nữa là...- anh rút vai nhìn ba anh nói, đến giờ vẫn còn sợ.

-ba cũng đi thấp nhang đây- ba anh đi theo mẹ anh vào phòng thấp nhang.

-ôi, khi nghe thông báo không còn ai sống sót trên chuyến bay, bác gái và con Vy ngất đi luôn ấy- nhỏ vuốt vuốt mặt lấy lại bình tĩnh.

-vậy à! Vậy bây giờ Vy ở đâu?- anh lo lắng.

-nó trên phòng anh đó. Ngất đi cả 1 ngày rồi, nhưng bác sĩ nói không có j, chỉ do tinh thần không ổn định thôi- nhỏ chỉ lên lầu.

-anh đi lên phòng nhé- anh đi lên phòng.

Cạch...

Anh bước vào, nó đang nằm trên giường, khuôn mặt xanh xao, khiến anh đau lòng! Qua chuyện sinh tử mới biết tình cảm của mọi người dành cho anh nhiều thế nào. Nó đang nói mớ j đấy, anh kể tai nghe nó nói:

-anh, anh à, đừng đi... mà, đừng bỏ em, xin... anh, trở lại đi, anh... ơi, Quân ơi...huhuhu...

- anh đây, anh không có đi đâu hết, anh ở đây, ngoan, không khóc nữa- anh đỡ nó dậy rồi ôm vào lòng.

-hức ... hức...- trong mơ, nó nấc lên .

-ngoan, không khóc, không khóc- anh vuốt lưng trấn an nó.

Anh cứ vỗ về nó cho đến khi tiếng khóc dứt hẳn, nó lại chìm vào giấc ngủ. Anh hôn lên trán nó rồi đi xuống nhà.

-con bé sao rồi?- mẹ anh hỏi.

-ngủ tiếp rồi, cũng chưa chịu mở mắt ra- anh tl.

-con bé nó sốc quá- mẹ nó thở dài.

-nhưng mà.. con bé nó... đâu có nhớ thằng Quân là ai- ba anh thắc mắc.

-lúc hay tin máy bay bị tai nạn, nó đã khóc rất nhiều- mẹ nó nói.

-dạ, nó có dt cho con nữa, bù lu bù loa- nhỏ nói típ theo.

-Vy... chỉ xem con như anh trai thôi- anh nói.

-không... bác thấy hình như nó... lại thích con thì phải- mẹ nó nhìn anh nói.

-hả? nó...nó... thích anh Quân lần nữa?- nhỏ bất ngờ.

-ôi, đúng là duyên phận- mẹ anh nắm tay mẹ nó cười nói.

Anh không nói j, chỉ cười cười, uh, đúng là anh và nó có duyên mà! Định mệnh đã buộc anh và nó bên nhau rồi!....

40. Chương 40. Anh!

Nó tỉnh dậy, đầu đau buốt. Căn phòng lạ quá! Nó nhớ lại rồi mọi chuyện rồi, kí ức rõ ràng như hôm qua. Nhưng... anh đi rồi, nó còn chưa kịp nói với anh là nó không có quên anh nữa, nó muốn bên cạnh anh. Nó lại khóc, nước mắt tuôn ra không kiềm lại được. Tim đau quá, muốn vỡ ra vậy, anh đi rồi, anh đi thật rồi, huhuhu!.

Nó úp mặt vào gối khóc nức nở....

Sau khi cùng mọi người ăn cơm, anh đi lên phòng. Vừa vào là nghe tiếng thút thút của nó, nó quay mặt vào trong, làm tổ trong chăn nhưng cái chăn lại run run. Anh đi lại giường, nhẹ nhàng nằm xuống, kéo nó và cái chăn ôm vào lòng, thì thầm:

-Ngonan, anh đây.

Nó sững người. Nó vừa... vừa nghe tiếng anh phải không? Là anh ôm nó phải không? Nó không dám quay lại, sợ đây chỉ là mơ! Anh không nghe nó khóc nữa, lật nó ngửa lại.

-Sao? Không nhận ra anh à? - anh cười dịu dàng.

-Anh... anh... là anh thật sao? - nó lấy tay áp vào má anh.

-Ừ, là anh, là thật, anh đang ôm em - anh xiết chặt nó.

-ANH! HUHUHU - nó ôm chặt lấy anh, anh không có chết, anh đang ở trước mặt nó.

-Anh không có đi chuyển bay đó, anh không có bị gì cả - anh vuốt tóc nó.

-Huhu, anh ơi...anh ơi - nó vùi vào ngực anh khóc.

-Đừng khóc- anh nhìn nó.

-Em...hức... em cứ nghĩ...hức... là... em... không còn gặp anh nữa... hức - nó nói trong nước mắt.

-Sao... anh không ...điện thoại về hả? Anh... có biết... em lo lắm không - nó đánh vào vai anh mấy cái.

-Do bão, không thể kết nối điện thoại được cho nên anh không thể gọi về nhà, hết bão là anh về ngay. Xin lỗi em, để em lo lắng rồi - anh nói rõ với nó.

-Anh, em nhớ lại rồi - nó ngược lên nhìn anh.

-Em nói sao? Em... em... nhớ lại rồi? - anh run run hỏi nó.

-Dạ, em nhớ lại rồi, em không có quên anh nữa - nó cười.

-Vy, Vy - anh ôm chầm lấy nó. “Ôn trời, cô ấy nhớ lại rồi”.

-Đi xuống báo tin vui ọi người mới được - anh nắm tay nó.

-Được rồi, xuống nhà - nó đứng dậy đi theo anh.

Vừa xuống nhà, thấy mọi người đang ăn trái cây, anh chạy lại nói gấp rút:

-Vy nhớ lại rồi, Vy nhớ lại rồi đấy!.

-Sao? Con Vy nhớ lại rồi i- mẹ nó mừng rỡ.

-Dạ, con nhớ lại rồi - nó ngồi xuống bên cạnh anh.

-Ôi, mà nhớ lại rồi - nhỏ ôm nó.

-Con, con không có quên bác đúng không? - mẹ anh hỏi nó.

-Không ạ, con nhớ hết tất cả mọi người - nó cười.

-Haha, con bé nhớ lại rồi, con dâu nhớ lại rồi ông ơi - mẹ anh vỗ vỗ ba anh. Nó thì mặt thoáng đỏ vì từ “con dâu” của bà.

-Ừ, nhớ lại là tốt rồi - ba anh uống ngụm trà rồi nói.

Ai cũng mừng cho anh, không ngờ trong cái xém rủi lại có cái may!.

Anh dẫn nó vào bếp cho nó ăn cơm xong lại ra nói tiếp.

Sau đó khoảng gần 10h, Long và nhỏ về, nó cũng định về nhưng mẹ anh tinh ý khi thấy cái nháy mắt của anh, bà nói với nó:

-Thôi, con và mẹ ở đây đi. 2 đứa lâu rồi không có nói chuyện với nhau. Ở lại đây đi mai về.

-Ừ, ở lại đi, trước sau gì cũng người 1 nhà mà haha - ba anh cười.

-Dạ con... - nó nhìn mẹ nó.

-Thôi, ở đây cũng không sau, mẹ cũng cần tâm sự với bác Trân đây - mẹ nó nói với nó. Bà cũng cố ý cho nó ở lại với anh.

-Dạ, vậy cũng được. Con và mẹ con ngủ ở đâu ạ - nó hỏi.

-À, tối nay bác và mẹ con dù gì cũng có chuyện để nói, lâu rồi không gặp mà. Cho nên bác sẽ ngủ với mẹ con. Con ngủ cùng phòng với thằng Quân đi - mẹ anh nói làm nó lúng túng, còn anh thì mừng hết lớn.

-Ừ,ừ, bác Trân nói đúng đó, con ngủ chung với Quân đi - mẹ nó cũng nói theo mẹ anh.

-Chắc, sớm muộn gì 2 đứa cũng cưới nhau, không cần ngại. Quân. Dẫn Vy lên phòng đi, để mẹ nói chuyện - anh hiểu ý, dắt nó lên phòng ngay. Nó làm sao không biết mọi người cố ý chứ!.

Anh lấy cho nó bộ đồ thể thao của anh, bảo nó đi tắm. Nó cầm lấy đi vào phòng tắm.

20' sau, nó đi ra, nhìn có chút... buồn cười!. Bộ quần áo so với nó rất rộng, quần phải xoắn lên 1 khúc, áo thì lệch qua lệch lại vì quá rộng. Anh nhìn nó, trông có chút buồn cười nhưng lại rất dễ thương.

-Lại đây - anh đang ngồi trên giường, kêu nó.

Nó đi lại ngồi xuống cạnh anh. Anh kéo nó lại ôm vào ngực, cảm thấy thật hạnh phúc! Cuối cùng anh và nó trở lại như xưa rồi. Không cần dùng mối quan hệ bạn bè để giao tiếp với nhau nữa.

Nó vòng tay ôm ngang hông anh, tựa vào ngực anh nghe từng nhịp tim trong lồng ngực ấy.

-Nhớ anh không? - anh hỏi nó.

-Ừm... nhớ - nó trả lời.

-Em nhớ lại lúc nào?

-Chắc lúc ngắt đi, vì khi tỉnh dậy đã nhớ tất cả - nó nói.

-Lúc em không nhớ anh là ai, anh đã rất đau lòng - anh nhìn nó, ánh mắt buồn bã - Anh không thể tưởng tượng nổi anh sẽ như thế nào nếu em không nhớ ra anh và sẽ... yêu người khác.

-Xin lỗi... vì đã quên anh - nó khóc.

-Đừng khóc, bây giờ chẳng phải em đã nhớ lại rồi sao. Không có chuyện gì nữa rồi - anh hôn lên nước mắt nó.

-Khi nghe tin máy bay bị tai nạn... em tưởng mình sắp chết đi rồi. Cứ tưởng sẽ không được gặp lại anh nữa - nó run run.

-Anh cũng giật mình khi nghe tin đó, nếu không có cuộc điện thoại của đối tác bảo anh ở lại để bàn 1 số việc thì anh cũng đã... - anh đang nói thì bị ngón tay nó chặn lại trên môi.

-Đừng nói nữa. Em không muốn nhắc lại chuyện đau lòng ấy - nó nói.

-Ừ, không nói nữa - anh cúi xuống hôn lên môi nó.

Nó chủ động vòng tay lên cổ kéo anh xuống. Anh để nó nằm xuống giường phía bên trong, rồi nghiêng người nằm xuống tiếp tục nụ hôn. Hai bờ môi quấn ma sát lẫn nhau, 2 chiếc lưỡi cuộn chặt, anh dùng lưỡi khuấy đảo xung quanh trong miệng nó.

-Ừm...ừm - ân thanh phát ra từ cổ họng nó.

Nó sắp thở không được rồi. Nó dùng sức đẩy anh ra. Anh rời môi lại tiếp tục vùi vào cổ nó, nó lấy lại oxy thở hồng hộc.

Anh nằm lên người nó, tay cũng luồn vào bên trong áo. Cơ thể anh bất chợt cứng đờ rồi sau đó là huyết mạch sôi trào. Nó... nó cứ nhiên không mặc áo lót! “ Vy à, em định hại anh sao!” - anh than thầm trong lòng.

Bàn tay anh cứ xoa ngực nó. Anh và nó không phải là chưa từng thân mật nhưng... lộ liễu như thế này thì chưa bao giờ. Nó ngại ngừng chặn lại tay anh.

-Vy, anh nhớ em quá - anh thì thầm bên môi nó.

-Ừm...

Bộ não phát ra tín hiệu “Dừng lại!” yếu ớt, anh đang mất khống chế trước nó. Anh cởi áo của mình ra rồi cởi luôn áo của nó.

-A... anh – nó nắm lại áo, không cho anh cởi.

-Ngoan – anh nhìn nó, ánh mắt đỏ rực như lửa. Rồi dần tay nó ra, cởi nốt chiếc áo. -Anh... đừng như vậy... ưm- nó ngăn lại khi anh đang hôn lên bờ ngực trần của nó. vuốt ve khắp người nó.

-Anh không thể - giọng anh khàn khàn vì kiềm chế. Trời ạ, ngực của nó ép vào ngực anh như thế này, làm sao anh có thể dừng lại được.

Nó cảm nhận rõ ràng phản ứng của anh. Tuy nó không có hiểu rõ về phương diện này nhưng không phải là không biết. Nó... nó chưa có chuẩn bị tinh thần.

-Hức... - nó bật khóc.

Anh giật mình động lại động tác. Ngược lên nhìn nó. Khuôn mặt nó đầm đìa nước mắt. Chết tiệt, anh đang làm gì thế này!.

-Xin lỗi, anh xin lỗi, anh sẽ không vậy nữa – anh nằm qua 1 bên ôm nó, rồi rít xin lỗi.

-Hức.. hức – nó úp vào ngực anh thút thít.

-Xin lỗi, em đừng khóc nữa – anh không biết nói gì bây giờ chỉ biết nói “xin lỗi”. Anh thật đáng trách mà, sao lại không nghĩ tới nó chứ.

-Hức... em... chưa chuẩn bị - nó nói.

-Ừ, là anh sai, không nghĩ đến cảm nhận của em – hôn lên trán nó anh thì thầm.

-Em... em sợ - nó nhìn anh, ánh mắt sợ sệt.

-Làm em sợ rồi, xin lỗi – anh dỗ dành nó trấn an.

-Ngủ đi, anh sẽ không làm thế nữa – anh kéo chăn đắp 2 người lại.

-Dạ - nó trả lời.

Anh với tay tắt đèn, rồi ôm nó chìm vào giấc ngủ...

41. Chương 41. Quà

Nó vẫn giữ khoảng cách với anh khi ở công ty như trước đây khi trước mặt mọi người. Tình cảm ngày càng mặn nồng. Trong gia đình ai cũng thúc giục anh và nó nhanh chóng cưới nhau.

Tuần sau là sinh nhật của anh, nó đang băn khoăn không biết tặng gì. Nó có thấy anh thiếu thứ gì đâu mà tặng chứ. Nó hên nhỏ ra ngoài, nhờ nhỏ tư vấn.

-Này, tuần sau sinh nhật của anh Quân mà tao chưa biết tặng gì nữa – nó rầu rĩ.

-Sinh nhật anh Long tao cũng chỉ tặng áo, cavart, đồng hồ, hay đại loại cái gì đơn giản thôi, tấm lòng là được – nhỏ nói cho nó nghe.

-Đơn giản thôi à? Vậy nên mua cái gì nhỉ? – nó suy nghĩ.

-Vý này, tao chỉ mày tặng cái này đơn giản mà không cần tốn tiền này – nhỏ cười gian gian.

-Sao, cái gì, cái gì – nó mắt sáng rỡ.

-Lại gần đây tao nói cho nghe - nhỏ.

Nó ghé tai lại gần nhỏ. Không biết nhỏ nói gì chỉ thấy mắt nó trừng nhỏ, mặt đỏ bừng như hơ qua lửa.

-Mày... mày... tại sao mày... có thể nói được... như vậy chứ - nó thật sự không có từ ngữ nào diễn tả được nữa.

-Thì... tao chỉ có ý tốt chỉ ày thôi. Vừa có “ ý nghĩa “ vừa không tốn tiền hihi – nhỏ vẫn nói tỉnh bơ.

-Mày thật là... sao chuyện như vậy mà cũng nói được nữa, thật sợ mày luôn mà – vẫn còn trừng mắt với nhỏ, nó nói.

-Mày không thấy vậy là tốt nhất à. Tin tao đi, chị mày có bao giờ nói sai đâu hehe – nhỏ rất bình thản trước nó, chắc, có gì đâu mà nó phải làm quá lên như vậy chứ.

-Thôi, không nghe theo mày đâu, tao... tao sẽ mua quà - nó nói.

-Ồ, không thì thôi. Tao chỉ gợi ý vậy thôi á mà – nhỏ làm vẻ mặt vô tội với nó.

-Chị Hy ơi, chị thật là dã man quá đi thôi – nó.

-Hihi quá khen – nhỏ tí tởn.

Hai người ngồi tám 1 hồi mới đi về...

Tối...

Nó trùm mền suy nghĩ. Ngại chết mất, sao nhỏ lại bày trò này chứ, thật là... thật là... nói như thế nào nhỉ?...

-“ Mày tặng mày cho anh 2 đi, tao đảm bảo là anh 2 cực kì, cực kì hài lòng luôn.” – chị Hy chỉ nó tặng “ món quà” đó đấy.

-“Như vậy cũng được nữa à? Có ổn không? Nó... ăn gan con gì mà dạng đến mức nói được như vậy nhỉ?”- nó lẩm bẩm 1 mình như tự kỉ.

-“Anh ấy có nghĩ gì khác về mình không? Chẳng hạn như là dễ dãi quá hay là đại loại cái gì đó không tốt lắm.Thôi, không nghe nó đâu, lờ.. lờ có gì thì ...” – lại nói 1 mình.

-“Bây giờ nên mua gì nhỉ? Ý nghĩa? Cái gì ý nghĩa ta? Thôi, tặng áo sơ mi, xem như vợ tặng cho chồng đi”- nó quyết định trong lòng.

-“Ok, sẽ mua áo. Không nên làm vậy theo nó. Ừ, ngủ” – tự kỉ 1 lát nó cũng chìm vào giấc ngủ.

Anh ngồi trên giường, cầm trên tay chiếc nhẫn, miệng thì mỉm cười suy nghĩ gì đó. Anh định vào ngày sinh nhật mình anh sẽ cầu hôn nó. Chiếc nhẫn này anh đã mua mấy hôm trước. Anh nghĩ nó cũng cần lẳng mạng một chút. Anh mong quá, mong nó làm vợ của anh quá.

-Vụ à, anh mong em sẽ là người giam cầm anh cả đời này!

Ngày sinh nhật anh càng đến gần, nó cũng tranh thủ đi mua quà. Nó vào một shop quần áo mua. Thường ngày mua cho nó thì nó lựa mau lăm, bây giờ mua làm quà thì không biết mua như thế nào. Chọn cái nào cũng thấy không hợp.

Gần 1 tiếng lựa chọn, nó chọn 1 chiếc sơ mi trắng đơn giản kèm 1 cái cavart. Thấy hơi ổn rồi nên mang ra tính tiền rồi nhờ gói lại.

Cầm hộp quà trên tay nó mỉm cười đi về nhà.

-Con mua quà làm gì thế? – mẹ nó hỏi khi thấy hộp quà.

-À, vài ngày nữa là sinh nhật anh Quân đó mẹ - nó trả lời.

-Vậy à. Mẹ cũng phải chuẩn bị quà thôi – bà nói.

-Dạ! – nó đi vào phòng thay đồ, xong ra ăn cơm.

Tối đó nó nhắn tin cho anh:

-“Anh, anh thích quà gì?”.

-“Anh à, anh cái gì cũng được”. – anh nhắn lại nó.

-“ Cái gì cũng được thì biết chọn cái gì bây giờ” – nó

-“Anh... thích nhất là...” – anh lấp lửng.

-“Thích nhất cái gì ạ?” – nó hỏi.

-“Anh thích nhất là... em đấy” – anh trả lời. Ý anh trong lời nhắn là mong muốn nó làm vợ anh.

Nhưng mà chị Vy thì đâu có nghĩ vậy:

-“Ý anh là như thế nào?” – nó .

-“ Em không hiểu à?” – anh.

Không lẽ... anh muốn như Hy nói sao trời? Hơ, như vậy nó phải làm sao...!

-“Em không hiểu” – nó.

-“Không hiểu thì thôi. Vậy nhé, anh đi làm việc đây” – anh.

-“Dạ, anh ngủ ngon” – nó.

-“Ngủ ngon” – anh.

Anh sao.. sao lại trả lời cục cằn vậy chứ. Chẳng lẽ anh... anh giận nó à? Anh thật sự muốn...!. Nó rối quá, không lẽ như vậy anh cũng giận nó à?.

Nhỏ nói như vậy, anh nói “ý” như vậy, anh cũng theo nhỏ?. Nó phải như vậy à?!

Anh từ xưa giờ không biết giữ bí mật, cho nên sợ nó hỏi một hồi là anh sẽ nói ngay kế hoạch của mình. Bí mật này anh giấu không nói cho ai cũng bức rức lắm rồi, hiện tại đang cần nói ra nhưng cố nén lại. Nói ra thì còn đâu bất ngờ cho nó chứ nên phải ngừng nói ngay thôi. Ôi, anh muốn vợ quá! Nói ra thật ngại quá mà!.

42. Chương 42.

7h tối, mọi người có mặt đông đủ tại một nhà hàng. Bánh kem cắm 34 cây đèn cây nhỏ đặt trước mặt anh.

-Con ước đi rồi thôi nên – mẹ anh nói.

-Đúng đó, cầu nguyện đi anh 2 – Long cũng hỏi.

-Con lớn như thế này mà cũng phải ước à? – anh gãi gãi đầu, ước à? Có phải trẻ con quá không?.

-Lớn thì lớn chứ, sinh nhật là phải cầu nguyện, lẹ đi – mẹ anh nhú mày.

Anh nhắm mắt lại cầu nguyện:

-“Tôi ước... Vy đồng ý làm vợ tôi”. Xong thôi tắt nến.

Mọi người vỗ tay, mang quà ra tặng.

-Anh 2, sinh nhật vui vẻ. Mau có vợ haha - Long đưa cho anh hộp quà.

-Ba mẹ cũng chúc con sinh nhật vui vẻ - ba anh cũng đưa cho anh quà.

-Bác cũng chúc con sinh nhật vui vẻ - mẹ nó cũng đưa quà.

-Anh, sinh nhật vui vẻ - nó đưa quà.

-Chúc mừng sinh nhật bác 2 đi con – nhỏ bảo bé Huy.

-Bác...2, sinh... nhật... vui hắc hắc – bé nói. Ai cũng bật cười.

Anh nhận lấy, cười vui vẻ nói:

-Cảm ơn mọi người. Hôm nay con rất vui. Cảm ơn ba mẹ và bác gái đã đến đây vui với con – nói với 3 người già - Cảm ơn 2 vợ chồng em, cả Vy nữa đã nhớ ngày hôm nay.

-Người nhà cả mà – mẹ nó cười nói.

-Đúng rồi. Không cần khách sáo như vậy đâu anh 2 – Long.

-Thôi, gọi phục vụ dọn món đi – ba anh bảo.

-Dạ, để con - anh đi ra.

Món ăn được mang vào, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí thật ấm cúng.

Sau khi ăn xong, cùng ngồi lại nói chuyện, anh bắt chột nói:

-Ba mẹ, bác gái, con... có chuyện muốn nói.

-Sao? Có chuyện gì? – mẹ anh hỏi.

Anh đứng lên đi lại nắm tay nó kéo ra trước mặt mọi người:

-Con muốn... cầu hôn Vy – anh nhìn 3 người già rồi quay sang nó – Vy à, anh và em đã bỏ lỡ nhiều thời gian rồi, chúng ta cũng không phải dễ dàng có ngày hôm nay, anh rất yêu em. Anh muốn cùng em đi hết quãng đời còn lại. Em... có đồng ý không?

Anh nhìn nó, ánh mắt chân tình và tràn ngập yêu thương. Anh đang cầu hôn nó, anh muốn cùng nó đi hết quãng đời còn lại.

-Em... em đồng ý cùng anh... đi hết quãng đời còn lại – nó khóc nhưng cố mỉm cười thật tươi để nói với anh.

-Anh yêu em – anh lấy chiếc khăn đeo vào tay nó rồi ôm chầm lấy nó.

-Em cũng yêu anh – nó ôm lại anh.

-Ôi, tuyệt quá – nhỏ nắm tay lại đặt trước ngực, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn 2 người.

-Haha, phải như vậy mới được chứ - ba anh cười haha.

-Anh hai, sao anh không nói ngọt với em như vậy – Long hỏi 1 câu ngớ ngẩn nhất trong ngày.

-Anh, anh hỏi gì kì vậy – nhỏ khẽ đánh vào tay cậu.

Hai người mẹ nắm tay nhau khóc. Cuối cùng thì 2 đứa cũng hạnh phúc. Nhưng rồi cũng bật cười vì câu hỏi của Long.

-Tốt rồi, hai đứa tranh thủ đi, ba mẹ sẽ hỗ trợ - mẹ anh cười, bà đang rất vui.

-Dạ - anh trả lời. Nhìn nó mỉm cười hạnh phúc.

Mấy người ngồi lại bàn đám cưới. Anh và nó nghe theo người lớn sắp xếp. Ba mẹ của Long cũng vừa gọi chúc mừng sinh nhật anh vì không thể về. Anh cũng nói việc mình sắp đám cưới cho 2 người nghe, chú thím cũng vui vẻ không ít.

10h, ra về. Anh đưa nó và mẹ nó về nhà. Xe dừng lại, bà tranh thủ xuống, nói với anh vài câu rồi đi vào, dành không gian cho 2 người trẻ.

-Anh về nhé – anh hôn lên trán nó.

-Dạ. Anh về cẩn thận – nó mỉm cười nói với anh.

-Ngủ ngon. Bà xã! – anh tỉnh nghịch nói.

-Ừm, anh cũng ngủ ngon... ông xã – nó ngại ngừng cười xuống.

-Thôi, em vào đi, anh về - anh xoa tóc nó.

-Dạ. Về tới nhớ nhắn cho em biết nhé – nó nói.

-Ừm, vào đi.

Nó vào trong, quay lại vẫy tay với anh 1 cái. Anh cũng vẫy tay lại xong lên xe về.

Đêm đó... 2 người lại mất ngủ... Hạnh phúc đã đến rồi...

43. Chương 43. Tân Hôn Hạnh Phúc

Mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho đám cưới của anh và nó. Bây giờ là tháng 12, trùng hợp hơn hết là ngày cưới cũng là ngày sinh của nó. Mọi người nghĩ – “ Có cần trùng hợp vậy không? Cầu hôn ngay sinh nhật chồng, đám cưới thì vào sinh nhật vợ”.

Anh và nó dạo gần đây tặng ca tối mày tối mặt để có dư thời gian đi tuần trăng mật. Anh hỏi nó thích đi đâu, nó bảo đi Đà Lạt để lên thung lũng tình yêu. Vậy là anh đặt phòng tại 1 khách sạn ở Đà Lạt.

Chuyện đám cưới của anh và nó trong công ty không ai biết, nó hỏi anh nên nói thế nào để mọi người không nghi ngờ vì giám đốc cùng thư kí cùng nhau nghỉ 1 lượt.

-Anh, em nên xin nghỉ như thế nào đây? – nó.

-Thì em nói em cũng đám cưới, vậy thôi – anh.

-Vậy cũng được – nó gật gù.

-Mà anh thấy có gì mà phải giấu chứ. Mình yêu nhau thì nói yêu nhau, có ai nói gì đâu mà sợ - anh thắc mắc hỏi nó.

-Từ trước đến giờ em và anh chỉ có công việc, nếu nói ra thì chắc hẳn có người nghĩ em đeo theo anh. Em chỉ là không muốn nói ra nói vào – nó nói.

-Vậy em định giấu hoài luôn à? – anh.

-Từ từ rồi mọi người cũng nhìn ra thôi. Người ngoài người ta hay lắm.

Hai người đi chụp ảnh cưới...

Hôm đó anh và nó nghỉ 1 buổi ở công ty, anh chở nó đến 1 trung tâm “Áo cưới – Trang điểm – Chụp hình” có tiếng trong thành phố. Nó được nhân viên tư vấn chọn váy cưới xong thì giúp nó mặc vào, rồi ra trang điểm.

-Anh, anh thấy được không - nó trong phòng thay đồ đi ra.

-Đẹp lắm - anh cười âu yếm, đi lại ôm ngang eo nó ngắm nhìn.

-Vậy em đi trang điểm đây – nó đi theo nhân viên.

Anh mặc bộ vest cưới màu đen vừa vặn làm tôn lên vóc người cao lớn của anh. Nó sau khi được trang điểm đi ra, anh nhìn có chút ngây ngẩn. Nó đẹp quá, từ trước tới giờ anh mới thấy nó trang điểm như thế này.

Anh và nó chụp ảnh rất ăn ý, người chụp ảnh cứ khen hai người đẹp đôi.

-Bây giờ chú rể hôn cô dâu đi, tầm cuối cùng – người chụp nói.

Anh cúi xuống hôn lên môi nó nụ hôn nhẹ.

-Ok, quá đẹp – người chụp làm dấu ok.

Ngày cưới...

Nó đang trong phòng trang điểm cùng nhỏ và mấy cô nhân viên trang điểm. Hôm nay nó thật lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng xòe bên dưới được anh đặt may.

-Hy, tao hồi hộp quá – nó hít sâu.

-Ừ, lúc trước tao cũng vậy – nhỏ gật đầu. Hôm nay nhỏ làm phù dâu, Long làm phù rể cho nó.

-Còn khoảng 30’ nữa thôi, cứ bình tĩnh mà run đi hihi – nhỏ hài một chút cho nó đỡ căng thẳng.

-Cô Hoàng, hôm nay cô rất đẹp – 1 nhân viên khen.

-Cảm ơn cô – nó cười đáp lại.

Cạch... 4 người mẹ đi vào gồm mẹ nó, mẹ anh, mẹ nhỏ và mẹ Long.

-OA, con bé xinh quá – mẹ của Long trầm trồ khen.

-Haha, con dâu chị đấy- mẹ anh vui vẻ nói.

-Bé Huy dâu rồi Hy – mẹ Long hỏi nhỏ.

-Dạ anh Long đang bế nó đó mẹ - nhỏ trả lời.

-Hôm nay không chỉ cô dâu xinh đẹp mà cả phù dâu cũng xinh nữa phải không 3 người haha – mẹ nó nói với 3 người kia.

-Chúng ta thật may mắn khi có những đứa con gái, con dâu xinh đẹp như thế này – mẹ của nhỏ hạnh diện lên tiếng.

-Phải đấy, phải đấy – mấy người già đồng ý.

Cửa phòng mở ra, anh đi vào.

-Mọi người chuẩn bị đi, đến giờ rồi.

-Ừ, mọi người biết rồi con.

Quan khách khá đông, chủ yếu là bạn làm ăn của anh và một số người quen biết. Tiếng nhạc đám cưới cất lên, nó được Hải – anh nhỏ dẫn vào lễ đường nơi anh đang đứng. Mấy hôm trước nó điện thoại cho Hải mời đám cưới. Hải cũng tranh thủ về dự còn dẫn cả vợ về và con trai về nữa. Hôm qua nhỏ và nó ra sân bay đón 3 người.

-Anh giao lại con bé cho cậu, anh xem nó như em gái trong nhà nên anh mong cậu sẽ cố gắng làm cho con bé hạnh phúc. – Hải nói với anh khi trao tay nó cho anh.

-Dạ, cảm ơn anh – anh cầm tay nó, gật đầu đáp ứng.

Sau đó 2 người quay lên nghe cha sứ đọc tuyên thệ. Cha sứ hỏi:

-Trần Nhật Quân, con có đồng ý lấy cô Hoàng Vy làm vợ không, abc xyz.

-Con đồng ý – anh đồng ý nói với cha sứ.

-Hoàng Vy, con có đồng ý lấy cậu Trần Nhật Quân làm chồng không, abc xyz.

-Con đồng ý – nó nhìn anh rồi nói.

-Ta tuyên bố, từ nay 2 con chính thức là vợ chồng – cha nói.

Rào rào – mọi người bên dưới vỗ tay chúc mừng, mẹ của nó mừng rơi nước mắt.

Nó và anh đi tiếp khách, ai cũng ép uống rượu, anh đều uống hết. Nhưng mọi người rất biết điều, chỉ uống cho có lệ.

Khoảng 3h chiều thì tiệc cưới kết thúc và mọi chuyện cũng đã xong xuôi. Anh và nó ra sân bay đi Đà Lạt. Nhỏ đưa cho nó hộp quà, dặn nó đến nơi hãy mở. Vì lần đầu đi máy bay nên nó có chút căng thẳng, anh thấy nó như vậy thì bảo nó ngủ. Từ sáng tới giờ không nghỉ ngơi làm nó khá mệt, chỉ một lúc sau nó ngủ mất tiêu.

Gần 1 tiếng sau, máy bay đáp xuống. Anh và nó đón taxi đi đến khách sạn đặt sẵn. Vừa vào phòng là nó nằm vật ra giường không kịp thay cả quần áo. Thấy nó mệt mỏi như vậy anh cũng để nó ngủ luôn. Anh vào tắm, sau đó ra ôm nó ngủ cùng tới tối.

7h tối, nó thức dậy, cảm thấy đỡ mệt hơn nhiều, nhưng bụng đói cồn cào, xoay qua thấy anh cũng ngủ, nó vòng tay qua hông anh định ngủ tiếp.

-Em dậy rồi à. Anh kêu đồ ăn nhé – anh hỏi nó. Nó làm anh cũng thức giấc.

-Dạ. Em cũng đói rồi – nói gật đầu nói, sau đó lại nằm vật xuống giường.

Anh gọi đồ ăn rồi nhờ phục vụ mang lên. Nó thấy đồ ăn thì tỉnh ngay, đói quá trời quá đất!.

-Ăn gì nữa không em? – anh hỏi nó.

-Không ăn nữa đâu – nó iếng cuối cùng vào miệng.

-Ừ, vậy em đi tắm đi – anh dọn sạch sẽ rồi gọi phục vụ mang ra.

-Anh tắm trước đi - nó.

-Ừ, được rồi – anh đi tắm.

10' sau anh ra, mặc áo choàng tắm, nói với nó:

-Xong rồi, em vào đi.

Nó vào nhà tắm, nhưng lại đi ra, kéo vali lấy hộp quà của nhỏ mở ra.

-Ai tặng em à?

-Của Hy đưa em. Để xem cái gì – nó xé keo mở ra.

Sau khi mở ra nó thật sự hối hận. “Hy ơi, mày thiệt là...” – nó rầu trong bụng. Trong hộp quà là 1 cái váy, nhưng vấn đề là cái váy... ngắn ngắn lại còn mỏng không thể mỏng hơn, chỉ thiết kế che 2 vị trí trọng yếu.

Anh nhìn cái váy cười cười rồi bảo nó:

-Em... mặc đi.

Nó cứng đờ, anh... anh bảo nó mặc cái váy này? Nó đỏ bừng mặt lúng túng không biết làm sao!.

-Ngoan, không cần ngại với anh. Đi tắm đi – anh vuốt tóc nó.

-Dạ - nó trả lời mà cuối gằm mặt xuống rồi vọt vào nhà tắm.

Anh cười trước hành động trẻ con của nó. Đã là vợ chồng thì ngại gì chứ, ngốc quá!.

30' sau...

Nó tắm xong, do dự không biết nên mặc hay không. Nhưng mà anh đã bảo nó... mặc đi. Nó lấy bình tĩnh mặc vào.

Nhìn mình trong gương, nó đã đủ ngại rồi, sao lại... mát mẻ thế này chứ, chỉ dài qua mông 1 xít, nếu giờ tay lên thì “khoe trọn gói”. Nếu anh nhìn thì... ôi, không dám nghĩ nữa.

Cạch...

Nó đi ra, trên người quấn khăn tắm, tay cầm khăn lau tóc mới gội. Phút 89 nó đã đổi ý, không mặc váy. Anh vỗ vỗ xuống giường ý kêu nó lại.

Nó ngồi xuống giường, anh lấy khăn từ tay nó lau tiếp mái tóc ướt, mở vali lấy máy sấy khô mang theo sấy tóc cho nó. Nó ngồi hưởng thụ sự chăm sóc của anh cảm thấy thật hạnh phúc.

Cảm thấy tóc nó đã khô, anh dẹp máy vào vali rồi ngồi xuống giường ôm nó từ phía sau.

-Bà xã – anh hôn lên cổ nó.

-Dạ - nó ngại chết mất.

Thấy nó vẫn cứng nhắc như vậy anh xoay nó lại đối diện rồi nói:

-Đồ ngốc, anh là chồng của em , không cần mặc cỡ như vậy.

-Em... - nó cắn cắn môi do dự không biết nên nói gì.

-Ngoan, anh sẽ yêu thương em đến suốt đời – anh ôm nó vào ngực.

-Em tin anh mà – nó tựa vào anh.

Anh nhìn nó, bây giờ nó trông thật quyến rũ. Anh bế nó lên đặt xuống giường rồi chống tay hai bên người nó, nhìn nó bằng ánh mắt yêu thương, thì thầm:

-Bà xã, anh yêu em.

-Em cũng yêu anh.

Nụ hôn của anh đặt lên môi nó. Nó nhắm mắt lại đáp trả, vòng tay lên cổ anh. Anh hôn từ nhẹ nhàng rồi từ từ nồng nhiệt, tay vuốt ve cơ thể mát rượi bên dưới.

Nụ hôn kéo dài xuống dưới, anh gỡ khăn ra, nó mắc cỡ che ngực lại. Anh vuốt ve đùi nó rồi chạm vào bên dưới làm nó không khỏi ngượng ngùng mà khép chân lại. Nhưng anh đâu có cho nó như ý, anh nâng chân nó lên rồi chen vào giữa nằm lên người nó, hôn lên môi nó mãnh liệt.

-Anh... ừm...- nó bật ra tiếng rên rỉ.

-Ừ, anh đây – giọng nói khàn khàn.

-A... - nó đỏ bừng mặt khi anh cho ngón tay từ từ vào trong nó kích thích.

Ngón tay anh trong người nó ra vào nhẹ nhàng tạo cảm giác. Cảm thấy ngón tay ướt đầm, anh rút ra, ngồi dậy cởi bỏ áo choàng tắm, cả người căng cứng khó chịu.

-Bà xã, chịu đau chút nhé – anh thì thầm bên tai nó.

Nó khẽ gật đầu...

Anh nâng chân nó lên, từ từ tiến vào, đụng phải “chướng ngại vật” thì dừng lại rồi hít 1 hơi thật sâu...xuyên qua.

-A... đau... anh, đau quá – nó kêu lên, bám chặt vào anh. Sự đau đớn như xé nó ra làm hai.

-Ngoan, một chút sẽ hết, tin anh – anh hôn lên môi nó, cũng không dám động đậy, chờ nó thích ứng. Anh sẽ cùng nó trải qua sự đau đớn ngọt ngào này.

-Đau quá – nó đau đến chảy cả nước mắt.

-Sẽ hết ngay, sẽ hết ngay – anh thì thầm.

Vài phút sau, cảm thấy nó không còn đau đớn, anh bắt đầu chuyển động.

-Ừm...ừm...ừm – trong cổ họng nó bật ra tiếng rên rỉ.

-Bà xã... bà xã – anh khàn khàn gọi nó, vẫn không ngừng chuyển động, cầm chân nó vòng lên hông mình....

Hai người... tan vào nhau...

...Ấn ái đi qua, nó mệt lả người trong vòng tay của anh, anh yêu thương đặt lên mái tóc dài ấy một nụ hôn. Từ bây giờ, nó là của anh, chỉ một mình anh.

-Bà xã... anh yêu em – anh nói bên tai nó.

-Ừm - nó mơ màng trả lời 1 tiếng rồi chìm vào giấc ngủ.

Anh ôm chặt nó vào lòng, chìm vào giấc mơ đầy màu hồng....

44. Chương 44. Anh Cũng Muốn Có Baby

7h30 sáng...

Nó trở mình, cả người đau nhức như xe tăng cán qua, phía dưới đau kinh khủng dù chỉ có 1 lần. Cảm thấy eo nặng nặng, thì ra là tay của anh.

Nó cố xoay người qua nhìn anh, lòng như có dòng nước ấm rót vào. Anh là chồng của nó, bắt đầu từ hôm nay, nó không còn 1 mình nữa, nó đã có anh bên cạnh yêu thương nó. Nó mỉm cười áp mặt vào ngực anh.

-Em dậy rồi à? – anh hỏi nó.

-Dạ - nó nép vào anh khẽ trả lời.

-Còn đau không? – anh nhìn nó.

Nó đỏ mặt gật đầu, không dám nhìn anh một cái.

-Thương em quá – anh cười, càng ôm chặt nó hơn.

Anh rời giường, mặc lại áo choàng tắm đi vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo.

-Xong rồi, em vào đi – anh ngồi xuống giường nói với nó.

Nó nũng nịu choàng tay qua cổ anh nói:

-Em đi không nổi.

Anh khẽ cười, vòng tay xuống bế nó vào phòng tắm, đặt nó trong bồn nước đã pha sẵn nước nóng rồi ra ngoài.

Anh lấy tay chạm vào vết máu trên bra giường, cảm nhận trái tim đập rộn ràng, trong lòng lâng lâng hạnh phúc.

Sau khi làm xong vệ sinh cá nhân, nó lại quần khăn đi ra, lại vali tìm quần áo. Thấy toàn là váy do nhỏ xếp vào. Nó chọn 1 bộ váy thoải mái rồi đi vào thay ra nhưng anh nắm tay nó lại rồi nói:

-Để anh thay cho em.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng đưa bộ váy cho anh. Anh nhanh chóng giúp nó mặc vào rồi dẫn nó xuống ăn sáng.

Hôm nay nó còn mệt nên hai người không có đi đâu cả. Anh đã nói với nhân viên là lấy tắm bra trải giường tối qua, cứ tính vào tiền phòng. Nó thắc mắc hỏi anh:

-Anh, anh lấy về là gì?

-Lấy về làm kỉ niệm.

-Nhưng mà trên đó...- ý nó muốn nói là dính máu.

-Vì vậy cho nên anh mới lấy về - anh ôm nó ngồi trên ghế.

Nó hạnh phúc tựa vào anh, anh yêu nó nhiều đến thế cơ đấy!.

Những ngày sau đó là giai đoạn tân hôn vui vẻ nhất. 2 vợ chồng đi chơi rất nhiều nơi, giữ lời dẫn nó đi thung lũng tình yêu chụp ảnh. Khi 2 người về thì đã có đủ 1 quyển album ảnh chụp.

Hôm nay, sau 2 tuần đi tuần trăng mật, nó và anh đi về. Mua rất nhiều quà ọi người.

Vừa về là mẹ anh đã lo lắng hỏi này nọ, có mệt không, có căng thẳng khi lên máy bay không, có đi chơi nhiều không, v....v.... làm ba anh phải lên tiếng ngăn lại, bảo anh và nó rút lệ.

Chiều, nó về nhà nó, mẹ nó vui vẻ ra đón.

-Hai đứa về rồi à?

-Dạ - nó trả lời.

-Mẹ, con và Vy có mua một ít quà ẹ - anh đưa cho bà túi quà.

-Mẹ cảm ơn hai đứa.

Nó ở lại đến tối mới về. Lúc ra cổng còn vùng vằng khóc lóc không muốn về, làm 2 người còn lại cảm thấy thật buồn cười.

Nó hẹn nhỏ ra đưa quà làm ai kia được dịp hỏi những chuyện “ tế nhị”.

Tuy là bận rộn nhưng vài ngày là nó về nhà thăm mẹ nó, có lúc chở bà qua nhà anh cho 3 người già họp mặt.

Đi làm lại, trong công ty cũng không ai nói gì, chỉ nghĩ là trùng hợp tổng giám đốc và thư kí đám cưới cùng 1 lúc, chỉ thắc mắc tại sao trùng hợp lại đi làm cùng 1 lúc, thư kí vào là giám đốc cũng vào tới. Cũng có nhiều người suy nghĩ anh và nó giấu diếm gì đó nhưng lại có người phản bác chỉ là trùng hợp. Sau đó, chuyện trùng hay không trùng được trôi theo dòng nước.

Thực ra là nó và anh đi chung, gần đến công ti thì nó bắt anh cho xuống. Anh không muốn tí nào nhưng bà xã lại kiên quyết thì biết làm sao. Mỗi lần cho nó xuống, anh chờ nó đi 1 quãng rồi chạy chậm theo sau....

Đang làm việc...

Tin... tin... tin...

-Tao nghe đây – nó bắt máy.

-Hahaha, Vy, tao... tao có baby nữa rồi – nhỏ vui mừng nói.

-HẢ? MÀY NÓI SAO? CÓ BABY HẢ? - nó đứng bật dậy, bắt ngờ hét lên.

-Ừ, 1 tháng rồi, trời ơi, vui quá đi mà – nhỏ.

-Ôi, sắp có 1 đứa con nuôi nữa rồi haha - nó cũng vui không kém.

-Vậy hôm nào rảnh tao với mày hẹn – nhỏ.

-Ok ok, nghỉ ngơi nhiều vào, đừng có làm việc quá sức đó – nó dặn nhỏ.

-Ừ, tao biết rồi. Thôi nhé – nhỏ cười.

-Byebye.

Nó đi sang bàn anh, vừa cười vừa nói:

-Anh, Hy nó có baby nữa rồi đấy.

-Ừ, anh nghe em nói là biết rồi – anh nói lại.

-Bé Huy sắp có em rồi. Em lại sắp có con nuôi rồi – mắt nó long lanh, miệng cười toe toét.

-Vui không? – anh hỏi.

-Vui, vui chứ anh – nó trả lời.

-Vậy sao không tự sinh 1 đứa, người ta là đứa thứ 2 rồi đấy – anh nhìn nó nói.

-Chuyện đó... em làm sao biết được chứ - nó nói.

-Vậy thì anh phải cố gắng thêm chút nữa – anh bình thản nói.

Cưới nhau hơn 4 tháng rồi mà không thấy động tĩnh gì. Vì anh đã 34 tuổi rồi nên 2 người quyết định sẽ có con ngay, mà tới giờ cái bụng của bà xã vẫn bằng phẳng như xưa, lại nghe thằng em có con thứ 2, thật buồn mà.

-Thôi mà, từ từ rồi có, làm sao mà gấp được chứ - nó đứng phía sau ghé ôm cổ anh.

Anh kéo nó ra ngồi lên chân mình, nói:

-Anh chỉ là có chút mong chờ con của mình thôi.

-Em biết. Em không có lén uống thuốc đâu đấy – nó giải thích.

-Ừ, anh đâu có nói gì, anh chỉ muốn có con thôi – anh cười.

-Dạ - nó.

Hai người làm việc mà trong lòng luôn suy nghĩ về baby của mình...

45. Chương 45. Thay Đổi (1)

-Anh, cho em ăn với – nó vừa ăn hết phần cơm của nó xong lại múc tiếp cơm của anh ăn lần nữa.

-Ăn đi – anh kéo hộp cơm qua nó.

Nó ngồi ăn ngọt sốt...

.... Mấy hôm tiếp theo, ngày nào nó cũng ăn thêm cơm của anh. Thời gian sau đó nữa thì mua hẳn 1 hộp cơm thêm kèm theo.

-Em... em... - anh lay nó.

-Sao? – nó mở đôi mắt buồn ngủ ra nhìn anh.

-Em buồn ngủ à? Vào trong ngủ đi – anh bảo nó.

-Đâu có, em chỉ buồn ngủ xiu thôi, còn làm được – nó ngồi thẳng dậy.

-Nếu muốn ngủ thì vào trong nhé.

-Dạ, em biết rồi.

20' sau...

Anh nhìn sang nó, nó... lại ngủ gục nữa rồi. Anh lại bế nó vào phòng nghỉ ngủ cho thoải mái. Đạo này nó ăn ngủ nhiều đến lạ. Buổi sáng gọi mãi mới dậy.

-Oa, bụng mày to ra rồi, mới không gặp có hơn 1 tuần – nó sờ bụng nhỏ mà bất ngờ.

-Hihi, baby rất khỏe nên lớn rất nhanh – nhỏ cười hạnh phúc nói.

-Long bắt mày ở nhà luôn à? – nó hỏi.

-Ừ, bắt ở nhà luôn – nhỏ trả lời.

-Oầy, cứng thế - nó chọc.

-Hihi - nhỏ cười – Mà mày sao không nghe động tĩnh gì vậy?

-Tao không biết nữa. Tao cũng trông lắm, thấy anh Quân trông hơn cả tao mà thấy tội – nó thở dài.

-Có đi khám chưa gì chưa?.

-Rồi, 2 người bình thường – nó.

-Vậy thì từ từ có chứ gì – nhỏ anh ủi nó.

-Ừ, tao cũng mong mau mau. Đạo gần đây công ti có dự án mới, bận lắm - nó.

-Mà mày trông con gái hay trai Hy?.

-Tao muốn con gái hơn – nhỏ nói.

-Cũng phải, có bé Huy rồi – nó gật đầu đồng tình.

Tối...

-Em... anh muốn – anh ôm nó thì thầm.

-Ừm... em đang ngủ - nó từ chối.

-Một lần thôi, mấy hôm rồi – anh lần tay vào áo nó.

-Không, em không muốn. Anh bỏ ra cho em ngủ - nó khó chịu đẩy anh ra.

-Đi mà... em – anh cố gắng thuyết phục nó.

-Em đã nói là không muốn mà, anh đi ngủ đi – nó cáu lên.

Anh chưng hửng nhìn nó. Gần cả tuần nó không cho anh đụng chạm gì tới nó, lúc nào cũng khó chịu như vậy.

-Ừ, vậy thôi, ngủ tiếp đi – anh thở dài.

Nó quay lưng lại anh, nằm xích vào bên trong sợ anh đụng chạm giấc ngủ của nó.

Anh thấy mình bị bỏ bê quá mức rồi, sau nó thay đổi quá vậy nhỉ? Anh đã nhường nhịn nó trong những lần nó cáu gắt với anh, những khi nó gây sự vô cớ. Anh cũng có chút buồn bực mà đi ngủ...

-Anh, cái này em không làm đâu, lâu lắm – nó cầm tài liệu trên tay mà than thở.

-Lúc trước em cũng làm mà, em có nói gì đâu – anh nói.

-Nhưng bây giờ em không muốn làm – nó bướng.

-Em không làm giúp anh thì ai làm đây, anh làm gì cò thời gian mà làm – anh nhúu mày.

-Em không làm... không làm đấy – nó đem tài liệu qua dần lên bàn anh. Bỏ về chỗ ngồi.

-Thôi. Làm giúp anh đi – anh đem tài liệu qua cho nó.

-Em nói rồi... không làm – nó úp mặt xuống bàn. Cố gắng kiềm chế cơn buồn ngủ ập đến.

-Không làm? – anh gằn giọng.

-Đúng – nó trả lời anh sau cái ngáp.

-LÚC NÀY EM LÀM SAO VẬY? EM KHÔNG MUỐN LÀM THÌ Ở NHÀ ĐI – anh quát lên, giới hạn đã đến.

Nó bật dậy;

-Anh quát em. Anh gan lắm rồi. Được, em sẽ làm cho anh vừa lòng – nó bực bội lấy tài liệu trên bàn làm.

-Em nói chuyện với anh như thế đó hả? – anh nóng giận. Nó ăn nói vậy đấy.

-Anh muốn gì đây. Anh kêu em làm thì em làm cho anh rồi, anh đừng có nạt nộ em nữa – nó liếc anh.

Anh tức giận bỏ ra ngoài ban công đứng. Nếu còn đứng cãi nhau với nó nữa chắc sẽ lớn chuyện thôi.

Chiều về, nó lên xe ngồi, không nói 1 tiếng với anh. Anh cũng không nói với nó cho đến khi tới nhà. Xe dừng lại là nó xuống liền, bỏ vào nhà trước, anh thì sắc mặt không tốt vào sau. Mẹ anh thấy tình hình có gì đó không ổn thì lập tức báo cho ba anh và mẹ nó.

...Trên bàn ăn...

-Mẹ, bới giùm con 1 chén cơm nữa – nó giơ chén qua.

-Đây, mẹ bới cho.

Sau khi nó ăn hết chén cơm mới bới:

-Mẹ, cho con 1 chén nữa thôi – nó lại giơ cái chén qua mẹ anh.

3 người nhìn nó, bình thường nó chỉ ăn 2 chén là nhiều, bây giờ nó ăn đến chén thứ tư. Bà không nói gì chỉ bới cơm cho nó.

Nó và anh chiến tranh lạnh đến... tối. Anh phải hạ mình đi nhận lỗi trước.

-Em, anh xin lỗi, lúc trưa đã lớn tiếng với em.

Nó không quay lại, nhắm mắt ngủ.

-Đừng vậy mà em – anh năn nỉ.

-Em biết rồi, anh ngủ đi, em buồn ngủ lắm – nó nói cho qua chuyện.

Anh thở dài nãy nê, nó chán anh lắm à!?

46. Chương 46. Thay Đổi (2)

Nó về nhà nó thăm mẹ, thấy nó về 1 mình, bà hỏi:

-Quân đâu, sao con về có 1 mình vậy?.

-Anh Quân bận rồi, con tự về - nó nói tới anh là giọng hơi lạnh nhạt.

-Hai đứa có chuyện gì à? – mẹ nó hỏi nó.

-Dạ, cũng không có gì to tát, chỉ là chuyện lặt vặt trong công ti thôi mẹ - nó trả lời.

-Ừ, hai đứa mới cưới, đừng để cãi nhau gây mất hòa khí – bà dặn.

-Dạ, con biết rồi mẹ. Bây giờ con ngủ 1 lát mẹ kêu con nhé- nó.

-Ừ, ngủ đi – bà thấy nó giống có bầu quá mà không dám chắc. đành gọi điện thoại nói với mẹ anh.

Nó và nhỏ hẹn nhau trong quán nước...

-Mày với anh 2 có chuyện gì à? – nhỏ hỏi.

-Tao cũng không biết tao như thế nào nữa. Tao hay cáu gắt với anh Quân lắm. Nhiều lúc cũng thấy hơi quá nhưng mà không thể không cáu – nó nói.

-Đi khám thử đi, xem có gì không – nhỏ.

-Ừ, để rảnh tao đi – nó nói xong uống 1 ngụm nước.... Chanh.

Nhỏ nhíu mày nghi ngờ... không lẽ nó...

-Hôm nào tao với mày đi mua đồ em bé cho baby – nó nói.

-Ừ, cũng được – nhỏ gật đầu.

Hai đứa ngồi bàn về em bé sắp ra đời...

Trên đường về công ti, nó gặp người ta bán me, nó thèm quá, kêu tài xế taxi dừng lại mua 1 mớ ăn. Vị me chua chua ngọt ngọt làm nó ăn hoài không chán. Còn 1 số nó để vào túi xách về ăn tiếp.

-Em ăn gì chưa? – anh hỏi nó.

-Ăn rồi – nó trả lời cục cằn.

-Em hẹn với Hy à? – anh.

-Ừ, hẹn với nó. – nó làm việc vừa trả lời.

Anh đi ra ngoài, một lát sau nó nghe có tin nhắn của điện thoại anh trên bàn, số lạ:

“ Anh nghỉ trưa chưa? Em nhớ anh quá, rảnh nhớ qua em nhé. Yêu anh” – nội dung tin nhắn.

Nó giận đỏ cả mặt, anh dám quen bồ nhí bên ngoài. Nó chỉ nói “ vài câu” hơi lớn tiếng với anh là anh phản bội nó liền. Anh không yêu nó nữa rồi.

Nó nhìn tin nhắn mà đau lòng khóc nức nở...

Anh vừa đi vào, thấy nó đang ngồi trên ghế khóc lóc, anh hốt hoảng đi lại hỏi xem chuyện gì.

-Em, em sao vậy, sao lại khóc.

-Anh... anh là đồ khốn kiếp – nó đánh vào người anh.

-Em lại kiểm chuyện gì nữa đây? – anh gần giọng.

-Anh... anh khó chịu với em, em chỉ nói vài câu là anh đã buồn bực đi tìm người khác, anh phản bội em – nó khóc nức nở.

-Anh làm cái gì mà phản bội em? – anh bực mình thật mà.

Nó mở tin nhắn lên cho anh xem. Anh đọc xong thì nói với nó:

-Lộn số thôi, em không thấy anh không lưu tên à? – anh nhỏ nhẹ.

-Lộn số? Tại sao lại trùng hợp như vậy? không lộn với ai mà lại lộn với anh? – nó cãi.

-Làm sao anh biết được. Anh thề đấy, anh không có, sao em không tin anh – anh đau đầu nói.

-Tin? Làm sao em tin được? – nó cố chấp cãi lại.

-ANH NHỊN EM ĐỦ RỒI ĐÓ. EM ĐỪNG CÓ QUÁ ĐÁNG NỮA ĐƯỢC KHÔNG. EM SUỐT NGÀY GÂY SỰ VỚI ANH. ANH ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG PHẢI MÀ. SAO EM KHÔNG TIN ANH – anh đứng dậy hét lên đầy phẫn nộ với nó. Anh chịu hết nổi rồi.

-Hức... hức.. anh thay đổi rồi, anh không còn yêu em nữa – nó khóc.

-Em lại suy nghĩ lung tung gì nữa vậy, anh nói là không phải mà – anh cố gắng nói cho nó hiểu.

-Em không tin... không tin – nó bịt tai lại.

-Em... thật hết nói mà – anh đi ra ngoài lần nữa.

RẦM... tiếng cánh cửa đóng mạnh, nó ngồi khóc 1 mình, định đi lại lấy điện thoại gọi cho nhỏ, mới đi được mấy bước thì cảm thấy chóng mặt, sau đó thì ngất đi.

... Anh lái xe đi đến 1 chỗ vắng người, cố hạ ngọn lửa giận trong lòng xuống. Tại sao nó lại nghi ngờ anh, nghi ngờ tình cảm của anh chứ? Anh thật sự không thể chịu được. Hai người mới cưới nhau, anh không muốn gây gỗ làm rạn nứt tình cảm nhưng mà nó ngày càng quá đáng. Gần đây giữa 2 vợ chồng có quá nhiều chuyện, đến nỗi mọi người cũng nhìn ra là có vấn đề. Anh đều xuống nước dỗ dành, năn nỉ nó trong mỗi lần cãi nhau nhưng mà nó càng ngày càng lấn tới. Tính tình cộc cằn, hay khó chịu, đùng tới là quát lên. Tại sao nó thay đổi chóng mặt vậy chứ.

Anh ngồi khoảng 30' thì về lại công ti. Mở cửa phòng thì không thấy nó đâu, định gọi thì thấy nó đang nằm dưới đất. Anh điếng hồn bế nó vào bệnh viện. Trời ơi, vợ anh làm sao vậy, có phải lúc này anh làm giận quá không? Nó có gì sao anh sống nổi!

Cảnh tượng tổng giám đốc tái mét bề thư kí ra ngoài gây không ít sự chú ý cho nhân viên...

47. Chương 47. ” Ừ, Anh Là Đồ Khốn ”

Ngồi trước cửa phòng khám, anh run run lau mồ hôi trên trán. Ánh mắt đau đáu nhìn vào bên trong. Bây giờ anh thật sự hối hận khi đã cãi nhau với nó, càng hối hận hơn là bỏ nó ở lại 1 mình. Ôi, không biết là ngất đi bao lâu rồi.

-“Vợ ơi, em đừng có gì nhé” – anh lẩm bẩm một mình.

Một lát sau, bác sĩ gọi anh sang phòng khác nói chuyện.

-Bác sĩ, vợ tôi có sao không? – anh vừa vào là gấp rút hỏi.

-À, vợ anh không sao. Do tâm tình không ổn định, cũng có thể do buồn phiền gì đó mà ngất đi. Tuy người lớn không ảnh hưởng nhiều nhưng như thế thì không tốt cho em bé. Anh nên nhường nhịn một chút. Bà bầu thường hay thay đổi tính tình lúc này lúc khác, có người hay cáu kỉnh lắm, có người thì trầm cảm, nhưng qua 1 thời gian thì ổn thôi. – bác sĩ nói cho anh hiểu.

-Bác... sĩ, bác sĩ nói vợ tôi... có... em bé à? – Ồi, bác sĩ nói gì nhỉ? Bà xã... có em bé? Hơ, anh có nghe lầm không?.

-Ồ, anh không biết à? –bác sĩ giật mình hỏi lại.

-Tôi... tôi không biết - anh nói thật.

-Em bé gần 2 tháng rồi, rất khỏe mạnh – bác sĩ cười, tuổi trẻ bây giờ thiệt là...

-Cảm... cảm ơn bác sĩ, tôi hiểu rồi – anh bình tĩnh lại. Nhưng trong lòng thì nhấp nhồm.

-Ừm, có thể cô ấy sẽ bị ghen nhưng không có gì, chỉ là phản ứng bình thường thôi. Đôi khi thèm ăn này nọ. Với lại, 3 tháng đầu nên cử kiêng chuyện chăn gối - Bác sĩ dặn thêm.

-Tôi nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ – anh nói xong thì gạt đầu chào rồi đứng dậy đi qua chỗ nó.

Nó nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh. Anh kéo ghế ngồi bên cạnh nắm tay nó áp lên mặt mình. Anh đang cực kì hạnh phúc. Cực kì, cực kì luôn. Bà xã mang thai rồi, là cực cưng của anh. Bấy lâu nay do mang bầu nên tính tình có chút thay đổi chứ không phải là cố ý. Anh nghĩ lại mới thấy mình vô tâm quá, bà xã ăn nhiều, ngủ nhiều như vậy, tính tình thất thường như vậy mà cũng không nhận ra, mà còn cãi nhau nữa. Ồi, anh thật là có lỗi mà. Từ nay anh sẽ không vậy nữa, từ nay bà xã là nhất, anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo bà xã.

Đặt tay lên bụng nó, trái tim đập mạnh hồi hộp. Ở đây có con của anh, con đang lớn lên trong này. Anh thấy mắt mình cay cay nhưng lại cười không khép miệng được.

Anh sợ bà xã tỉnh dậy sẽ đói nên ra ngoài mua chút cháo...

Gần 1 tiếng sau, nó tỉnh dậy, cảm thấy hơi choáng. Nhìn xung quanh mới biết đây là bệnh viện. Ai đưa nó vào vậy? Anh à?. Nhắc đến anh nó lại muốn khóc, anh bỏ mặc nó, anh có bồ nhí.. Nghĩ lại là đau lòng, không kiềm được tiếng nức nở.

-Em, sao vậy, không khóc, nói anh nghe – anh vừa đi ra mua cháo cho nó. Vào là gặp nó đang khóc.

-Anh buông em ra, em không cần anh, anh là đồ khốn kiếp – nó vùng vẫy.

-Ừ, ừ, anh là đồ khốn kiếp, là đồ khốn kiếp. Ngoan, không khóc nữa – anh ôm nó dỗ dành.

-Không cần anh... không cần. Anh có người khác, em không yêu em huhu – nó đánh vào vai anh kể lể.

-Không có, không có, anh làm sao mà không yêu em được. Anh không có người khác, không khóc nữa, khóc sẽ ảnh hưởng đến con.

Nó đang khóc thì nghe anh nói đến “Con” thì nín hẳn, bắt ngờ hỏi lại.

-Anh... anh nói sao, “Con”?.

-Ừ, con gần 2 tháng rồi – anh nói với bà xã đang ngơ ngơ.

-Hơ, em... em có thai rồi. Trong đây có baby – nó áp tay vào bụng.

-Ừ, trong đây có baby. Em vui không? – anh hôn lên má nó.

-Haha, vui chứ, làm sao mà không vui được. Em sắp làm mẹ rồi –có baby rồi, nó có baby rồi. Không kiềm được mà nó vừa cười vừa rơi nước mắt.

-Bà xã, anh xin lỗi vì thời gian qua đã vô tâm với em. Không biết em vì có em bé mà khó chịu, đã lớn tiếng với em. Anh xin lỗi em. Anh sẽ không như vậy nữa. Lúc này vào phòng thấy em ngất trên sàn, anh thật sự rất sợ, thật hối hận khi bỏ em lại 1 mình – anh thì thầm, giọng nói có chút run rẩy.

-Ông xã, thời gian này em đã gây sự với anh nhiều lần, anh có giận em không? Mà em cũng tệ nữa, bị trễ lâu vậy mà không biết – nó nhẹ nhàng nói.

-Anh không giận em, chỉ có chút bực vì em hay gây chuyện. Nhưng bây giờ anh hiểu rồi, em muốn gây bao nhiêu cũng được. Sau này làm gì cũng phải cẩn thận, phải biết nghĩ đến con – anh vuốt tóc nó dịu dàng.

-Dạ, em biết rồi – nó ôm lại anh.

-Mà em đó, cứ nói anh có người khác. Anh đã bảo là lộn số mà. Anh làm sao không yêu em được, ngốc nghếch. Lúc này người ta cũng đã gọi điện xin lỗi anh – anh búng vào trán nó 1 phát.

-Hihi, nghi oan cho anh rồi, xin lỗi, em biết anh yêu em mà – nó cười hời hợt.

-Tha cho cô – anh cười.

-Bây giờ anh phải yêu thêm cả con nữa - nó dụi dụi vào anh nói.

-Ừ, anh yêu cả 2 mẹ con - anh hôn vào môi nó nhẹ nhàng.

Chiều hôm đó, điện thoại hoạt động không ngừng nghỉ. Khi anh báo là nó có thai thì mẹ anh mừng rỡ thông báo hết người này đến người khác: ” Haha, con dâu của tôi có thai rồi đấy”.

Tối đó, bà Quỳnh, 2 vợ chồng nhỏ đều qua chúc mừng. Hai bà bầu ngồi nói chuyện tíu tít, 3 người già ngồi đoán giới tính em bé, bàn bạc này nọ. Long chia sẻ kinh nghiệm làm ba cho anh....

Từ ngày biết bà xã mang bầu, anh lúc nào cũng lo lắng đến thái quá, làm ai cũng bật cười. Anh không cho nó đụng đến thứ gì, điện thoại cũng muốn tịch thu vì sợ phóng xạ, đi làm cũng chỉ cho làm việc chút xíu vì sợ máy vi tính gây ảnh hưởng, ngồi lâu sẽ mệt, ăn uống thì phải lựa chọn hợp vệ sinh, đi đứng thì dịu dặt.

Mọi người thì nói cho nó biết những gì nên làm và nên tránh khi có em bé, chăm sóc nó hết mức.

Bé Luân cùng mẹ Ngọc qua chơi, thằng bé hỏi anh:

-Cậu 2, cậu không bỏ mặc con chứ?

-Sao lại bỏ mặc con? – anh khó hiểu.

-Lúc trước cậu có nói khi cậu có con cậu sẽ không thương con nữa – Luân ánh mắt chờ mong nhìn anh.

Anh nhú mày, anh nói khi nào nhỉ?

-Cậu không nhớ à? Lúc con 7 tuổi cậu đã nói như vậy.

Anh cố nhớ lại, mình có nói vậy à?

-A, nhớ rồi, lúc đó cậu giỡn thôi, nhớ dai quá vậy. – anh xoa đầu thằng bé.

-Con chỉ sợ cậu quên thôi. Cậu không có không thương con đúng không?

-Làm sao không thương con được chứ, khờ quá – anh cười.

-Vậy con yên tâm rồi – bé Luân gật đầu thở phào.

Anh không ngờ câu nói của anh Luân lại nhớ lâu như vậy, lúc đó anh có nói là đùa thôi mà, haizz, đúng là con nít...

Nó mang thai 3 tháng rưỡi, nhỏ 6 tháng, là bé gái. Nhỏ và Long mừng quỳnh lên hết. Long cũng như anh, lo lắng từng chút cho nhỏ...

Trong phòng ngủ...

-Con ơi, con à, bao giờ con mới ra ngoài chứ.

-Ba đang chờ con ở ngoài đây, chỉ cần con ra là ba sẽ bế con ngay.

-Con chỉ mới có hơn 3 tháng thôi à? Còn đến hơn 5 tháng nữa. Cơ mà lâu quá. Nhưng bao lâu ba cũng chờ con hết. Con yên tâm đi.

-Con có nghe ba nói không? Có thì đạp ba 1 cái đi...

-Con ngủ rồi à?. Vậy thôi byebye con nhé, chúc con ngủ ngon. Moa!.

Đó là những câu tự kỉ 1 mình của anh và em bé trong bụng nó. Ngày nào anh cũng nằm áp mặt vào bụng nó thủ thỉ làm nó bật cười nhưng cảm thấy thật hạnh phúc.

-Con còn nhỏ thì làm sao mà hiểu anh nói gì chứ - nó cười.

-Con giỏi lắm, con sẽ nghe anh nói mà – anh không chịu.

-Khoảng 1 tháng nữa là con có thể nghe anh rồi đó – nó.

-Ừ, con ngoan lắm, không có làm mẹ cực – anh nói.

-Ng ngoan với em thôi, anh không nhớ con đã làm gì anh à? – nó nhắc lại.

Nhắc mới nhớ, con hành anh lắm nhe. Sau 2 tuần ở bệnh viện về, nó cũng không có bị thai nghén gì đó của mấy bà bầu, ngược lại, người bị như thế lại là anh!.

Trong gần 1 tháng, anh không ăn không được món gì, suốt ngày nhâm nhi me chua hay ô mai chua mà nó mua cho, ăn vào món gì có mùi thịt cá là nôn ngay. Ai cũng cười ra nước mắt vì mới thấy lần đầu tiên người đàn ông bị ốm nghén. Anh xuống sắc thấy rõ. Nó vừa mừng vừa lo cho chồng.

Sau khi mang thai 1 thời gian, anh không cho nó giấu diếm nữa, tuyên bố nó là vợ anh bằng cách mỗi buổi sáng ôm nó vào công ti, cầm túi xách cho nó, trưa đi mua đồ ăn trưa, ngoan ngoãn nghe lời nó.

Lúc rảnh rỗi còn đọc sách về bà bầu...

**** *****

Nghỉ trưa, anh và nó hẹn nhỏ và Long đi ăn...

-Ôi, lớn quá – nó thèm thường nhìn bụng nhỏ.

-Vài tháng nữa thì mày sẽ như ý – nhỏ nói.

-Anh, anh có trông em bụng lớn không? – nó trẻ con hỏi anh.

-Có sao không – anh cười.

-Hai người chờ đi. Lúc em bé khoảng 5 tháng là biết đạp mạnh rồi, yêu lắm – Long sờ bụng nhỏ cười hạnh phúc.

-Cảm giác như thế nào? – anh hỏi ngay, vẽ mặt tò mò.

-À thì... cảm thấy có gì đó đập đập vào lòng bàn tay mình, nếu bé khỏe thì đập rất mạnh. Lúc trước bé Huy đập làm Hy đang ngủ cũng phải giật mình thức giấc. Nói chung là cảm giác rất tuyệt – Long vui sướng nói về cảm giác khi được em bé đập vào tay.

-Ôi, trông quá – anh vuốt vuốt mặt nói.

-Hihi, thấy vậy chứ mau lắm anh 2 - nhỏ cười.

-Thôi, ăn đi. Nguội không ngon – nó gọi 3 người đang bàn chuyện vụ vợ kia.

-Hai bà bầu ăn súp đi – anh múc súp cho nó, Long múc cho nhỏ.

Từ hôm đó, ngày nào anh cũng đặt tay lên bụng nó để chờ con đập vào tay...

48. Chương 48.

Hôm nay anh đón mẹ nó qua chơi. Ba người già ngồi ăn trái cây vừa xem tivi.

-Vy, con ăn uống có được không – bà Quỳnh – mẹ nó hỏi.

-Dạ bình thường mẹ - nó nói.

-Bà khỏi lo, tôi ép con bé ăn suốt ngày – mẹ anh.

-Tôi chỉ sợ nó kén ăn thì cực cho bà – mẹ nó nói với mẹ anh.

-Ấy, có gì đâu chứ, tôi xem con bé như con gái của mình vậy, không có cực gì cả - mẹ anh cười nói.

-Bà ấy suốt ngày tìm món ăn bổ dưỡng nấu cho cả 2 bà bầu ăn, vợ thằng Long cũng dễ ăn như vợ thằng Quân vậy.- ba anh nói.

-Cảm ơn bà đã thương nó như vậy – mẹ nó cầm tay mẹ anh nói.

-Ôi, có gì đâu chứ, bà cứ làm quá. Con bé cũng như con gái tôi thôi .

Tối đó, mẹ nó ở lại, nó nói với anh là sang ngủ chung với mẹ nó. Hai mẹ con tâm sự đến khuya mới ngủ...

Bây giờ em bé đã gần 5 tháng, lúc đi siêu âm bác sĩ nói là con gái, suốt ngày anh cứ gọi bé là công chúa nhỏ.

Nó hỏi anh thích gái hay trai, anh bảo trai gái anh đều thích, miễn là nó sinh thì đều là cục cưng của anh.

-Anh, anh không quan trọng chuyện trai gái à – nó hỏi.

-Khờ quá, anh đâu có phong kiến đâu. Con nào cũng là con mà – anh nói.

-Mà có gì đâu, đứa sau nữa mà – anh hôn nó nói.

-Hihi – nó cười, rúc vào anh.

-Em... anh có thể không? – bác sĩ đã nói với anh rằng qua 3 tháng đầu thì chuyện chăn gối bình thường nhưng không được quá “kịch liệt”, Long cũng to nhỏ với anh như vậy.

-Có sao không? – nó hỏi lại.

-Anh đã hỏi bác sĩ rồi, không sao – anh trả lời nó.

Nó ngại ngừng gật đầu.

Anh nhẹ nhàng mang cho nó cảm giác. Mang thai làm nó nhạy cảm hơn. Anh cũng rất dịu dàng sợ ảnh hưởng công chúa nhỏ của anh.

....Sau khi xong việc, nó nép vào anh thở dốc. Anh cũng ôm nó, đặt tay lên vùng bụng nhô lên thấy rõ của nó vuốt ve.

Cảm giác tay mình có gì chạm vào, anh bật dậy mở đèn sáng lên, kinh ngạc nhìn bụng bà xã. Nhanh chóng đặt tay lên những chỗ bé con đập lung tung, anh thật sự vui đến muốn khóc.

-Em, con đập đấy, là con đập vào tay anh – anh rói rít.

Nó nhìn xuống, cảm nhận được em bé đang chuyển động trong bụng mình, mỉm cười vuốt ve cùng anh.

-Ôi, thật tuyệt. – anh hưng phấn reo lên.

-Đáng yêu quá phải không anh – nó cười.

-Đương nhiên là phải đáng yêu rồi em – anh cười vui vẻ.

Bé con chỉ đập 1 chút rồi nghỉ, làm ba nó cứ ngồi chờ nó đập nữa...

Và hằng ngày, bé con càng lớn, số lần đập nhiều hơn và thời gian cũng lâu hơn. Ở công ti, lúc nó ngủ trong phòng anh hay vào kéo áo nó lên trông cục cưng đập vào tay mình.

Đi siêu âm 4D, thấy rõ em bé đang cử động trên màn hình, tâm tình người sắp làm ba như anh còn thấp thỏm hơn cả nó sắp làm mẹ.

-Bà xã, em thấy không. Con đang cử động đấy – anh nhìn vào máy siêu âm nói với bà xã cũng đang nhìn.

-Dạ. Con rất đáng yêu – nó mỉm cười.

-Bác sĩ, con tôi có khỏe không? – anh hỏi bác sĩ.

-Em bé rất khỏe. Không có vấn đề gì – bác sĩ trả lời tình hình bé con.

-À, cảm ơn bác sĩ – anh nói.

-Không có gì. Bây giờ 2 người có thể về rồi – bác sĩ kéo áo nó xuống.

-Chào bác sĩ – anh.

-Chào 2 người.

Lúc nào đến tháng đi khám thai anh đều đi với nó, chưa để nó đi 1 mình lần nào. Anh muốn nhìn công chúa nhỏ của anh lớn lên như thế nào.

Thói quen hình thành là trước khi ngủ anh phải sờ bụng bà xã, thủ thủ với bé con, sau đó hôn vào bụng bà xã 1 cái mới chịu đi ngủ.

Anh bảo nó ở nhà dưỡng thai, không cần đến công ti nữa nhưng nó 1 mực không chịu.

-Bà xã, em ở nhà đi. Làm việc rất là mệt. Sinh xong hãy vào làm lại – anh nói. Nó ngồi làm việc mà anh xót xa, anh chỉ muốn bà xã nghỉ ngơi thôi.

-Không, đi làm quen rồi – nó lắc đầu.

-Hy cũng ở nhà đó – anh lấy ví dụ cho nó thấy. Aiii, phải chi bà xã ngoan ngoãn như thế.

-Nhưng em không muốn – nó cãi lại anh.

-Thôi mà, anh nghe lời em như vậy, em nghe anh 1 lần đi – anh dỗ dành.

-Không nghe. Em muốn đi làm – nó nhứ mày giận dữ. Suốt ngày không làm gì nó chán lắm.

-Đi mà, sinh xong rồi làm lại – anh.

-Không – nó kiên quyết. - nỉ em đấy, anh không nỡ để em làm việc – anh khổ sở nói.

-Phạt anh tối nay không được nói chuyện với con. Em ngủ đây – nó quay lưng lại anh. Xong phán 1 câu xanh rờn. Dù biết ông xã long lắng nhưng thật sự muốn đi làm a! Không đi làm thì ai sẽ phụ ông xã, ông xã sẽ bận lắm, rồi ông xã sẽ có thư kí mới, ai biết được có giống thư kí Vân không chứ!.

-Ấy ấy. Đâu có được. Đi làm, đi làm. Anh nghe theo em, anh không cãi nữa. Không nói chuyện với con làm sao anh ngủ được, bà xã – anh hốt hoảng đầu hàng.

-Anh đã nói vậy rồi đó, không được nuốt lời với em – nó được như ý thì quay lại anh.

-Sao cũng được, sao cũng được. Cho anh nói với con là được – anh vén áo nó lên.

-A... con đạp kìa anh – nó giật mình khi em bé đạp vào bụng nó.

-Cảm nhận được rồi, ầy, đạp mạnh thế - anh áp mặt vào bụng bầu của nó, cảm nhận bé con tung tung vào mặt mình.

Hai vợ chồng hạnh phúc nhìn bé con khoẻ mạnh, chờ bé ra đời...

49. Chương 49. Nhỏ Sinh Baby

Nó mang thai sắp tháng thứ 7, nhỏ sinh...

Nhỏ lúc này rất căng thẳng vì ngày sinh sắp đến làm nó cũng căng thẳng theo. Nó nhìn bụng của nhỏ lớn như vậy, chắc em bé sẽ nặng kị.

Tin... tin...

-Alo, có chuyện gì vậy Long? – anh bắt máy.

-Hy sắp sinh rồi, em đang tới bệnh viện, anh báo ọi người giúp em – Long nói qua điện thoại.

-Ừ, ừ, anh biết rồi. – anh trả lời.

Long cúp máy, lái xe đến bệnh viện.

-Em, Hy sắp sinh rồi, vào bệnh viện thôi – anh gấp rút nói với nó.

-A, đi ngay đi ngay – nó lập tức thu dọn.

Anh và nó lên xe, nó điện thoại báo ọi người biết.

Khi nó và anh đến thấy Long đang ngồi chờ bên ngoài cùng dì giúp việc.

-Sao rồi, vào lâu chưa? – nó hỏi.

-Mới vào thôi – Long trả lời.

Mấy người còn lại một lát sau cũng vào đông đủ, Long báo cho ba mẹ mình ở Mỹ, ông bà nói sẽ tranh thủ về ngay.

-AAAA – tiếng nhỏ hét bên trong làm mọi người thấp thỏm, Long thì đi qua đi lại không ngừng.

-Long, con đừng có đi nữa, bác chóng mặt quá – mẹ anh kéo Long lại.

-Không cần khẩn trương như vậy, dù gì cũng là đứa thứ 2 – anh lên tiếng, thằng này làm chóng mặt thật.

-Con lo quá, sau hơn 30' rồi mà không ra chứ – Long lo lắng.

-Không có gì đâu, sinh lâu mau là chuyện bình thường mà – mẹ nhỏ lên tiếng để ngăn lại bước chân của con rể.

Anh nghĩ có gì phải làm quá vậy chứ, là đứa thứ 2 rồi mà. Kinh nghiệm hơn chứ.

-Oa oa oa – tiếng em bé khóc trong phòng vang ra.

-Sinh rồi sinh rồi – Long muốn nhảy dựng lên.

Y tá bế em bé được bọc trong chiếc khăn bông lớn ọi người xem, Long nhận lấy em bé mừng rỡ nước mắt.

Mọi người cũng lại nhìn, nó và anh nhìn hoài không muốn dứt mắt ra.

-Anh ơi, con bé dễ cưng quá – nó reo lên, chạm nhẹ vào làn da mềm như bột ấy.

Anh nhìn em bé, có cảm giác muốn bế nhưng không biết bế như thế nào.

Sau màn chào hỏi với mọi người, cô y tá bế em bé vào phòng trẻ sơ sinh.

-Bác sĩ, vợ tôi như thế nào? – Long hỏi ngay khi bác sĩ vừa bước ra.

-Rất ổn. Mọi người yên tâm. Chỉ là mệt mỏi chút thôi – bác sĩ nói.

-Cảm ơn bác sĩ – Long bắt tay với ông bác sĩ.

-Không có gì.

Nhỏ được đẩy sang phòng Vip. Mọi người vào thăm nhỏ.

-Hy, may sao rồi, có thấy khó chịu không? – nó hỏi.

-Không, có chút mệt thôi – nhỏ cười nói.

-Không có gì thì ổn rồi.

Mọi người ở lại 1 chút thì đi về, chỉ có Long ở lại.

-Vợ yêu, cực cho em quá – Long hôn lên trán nhỏ.

-Là con của chúng ta mà – nhỏ mỉm cười.

-Con đáng yêu lắm. Một lát y tá sẽ bế con qua cho em.

-Dạ, em ngủ một lát, chừm nào con qua anh kêu em nhé.

-Ừ, anh ở đây.

Nó và anh về công ti, suốt quãng đường nó cứ luyên thuyên về em bé.

-Anh, anh có thấy em bé đáng yêu không?

-Ừ, đáng yêu lắm – anh nói.

-Da rất là mềm, cứ như chạm vào sẽ vỡ vậy! – nó nhớ lại cảm giác mềm mại khi chạm vào em bé.

-Con của mình cũng sẽ như vậy – anh sờ bụng nó nói.

-Hihi, em trông con ra đời quá – nó đặt tay lên tay anh.

-Chỉ 2 tháng nữa thôi – anh nói.

Hôm sau, ba mẹ của Long về thăm con dâu và cháu nội. Hải cũng về sau đó thăm em gái...

50. Chương 50. ” Ông Đỡ” Bất Đắc Dĩ

Em bé của nhỏ được 1 tháng, nó mang bầu trong tháng thứ 8.

Tuần trước là đầy tháng của em bé nhà nhỏ. Em bé trắng trẻo, mềm mại làm ai cũng thích. Bé tên là Trần An Thy, lấy tên lót của nhỏ. Còn bé Huy thì lấy tên lót của Long, Trần Nhật Huy. Cả nhà tên cứ giống nhau ấy!.

Rảnh rỗi là nó rủ anh qua nhỏ nựng em bé của nhỏ. Nó đưa anh bế thử, anh lắc đầu, nhỏ xiu như vậy anh sợ làm ... rớt. Nhìn anh vụng về ôm chặt em bé, nó thật là mắc cười mà.

Tích tắc thời gian trôi qua, nó cận kề ngày sinh, 2 vợ chồng hồi hộp, mà nó thấy anh còn hồi hộp hơn cả nó. Anh đã chuẩn bị tinh thần làm ba thật sẵn sàng.

Nó và vẫn đến công ti làm, làm 1 chút là anh kêu nó đi nghỉ, nó ngoan ngoãn nghe theo, vì sắp sinh nên hơi mệt mỏi. Anh chu đáo để giỏ đồ em bé trong xe sẵn.

Anh đang đi mua đồ ăn trưa cũng sắp về, bất chợt nó nhăn mặt vì em bé đạp mạnh, sau đó không có gì nên nó nghĩ là không sao. Nhưng mà một lát em bé lại đạp tiếp, liên tục. Nó đau quá, đi ra cửa tìm anh nhưng đi không nổi. Mồ hôi rịn ra trên trán, nó cố hết sức đi ra ngoài, nó biết nó sắp sinh rồi.

Anh bỗng nhiên cảm thấy tim đập thịch 1 cái, nói với Long đi kế bên. Lúc đi mua đồ gặp rồi rủ lên ăn chung luôn.

-Đi nhanh lên, tự nhiên anh lo quá.

Vừa nói xong là anh chạy nhanh vào cổng, rấp rút bấm thang máy.

Ting ...

Cửa phòng vừa mở là anh buông cả 2 hộp thức ăn xuống đất, chạy lại ôm nó:

-Em... sao vậy... đau bụng rồi à. Ráng lên, anh đưa em vào bệnh viện liền – anh bế nó lên, phát hiện váy bầu dài qua gối của nó ướt đầm hết. Vỡ ối rồi, nhanh lên mới được.

Long vừa lên tới thì anh gấp rút nói:

-Đi lấy xe, chị 2 sắp sinh rồi.

Long giật mình vào thang máy cùng anh. Vừa xuống tầng là Long chạy ra lấy xe liền.

Anh đứng trước cổng bé nó chờ Long.

-A... ĐAU QUÁ – nó hét lên.

-Ráng lên, ráng lên, đi bệnh viện ngay – nó đau bao nhiêu là anh cũng đau bấy nhiêu.

Long chạy xe ra, mở cửa cho anh vào sau đó lái ngay đến bệnh viện.

-Đau quá anh ơi – nó đã cố gắng nhưng thật sự không thể chịu nổi.

-Cố lên, sắp tới rồi – anh cũng tái mét như nó, nhìn nó mồ hôi ra như tắm mà đau lòng.

Long chỉ thập trung lái xe, không chú ý đến 2 người phía sau. Lấy điện thoại gọi cho bác sĩ quen ra đón sẵn.

Vài phút sau, nó chịu không nổi nữa rồi, bé con muốn ra ngay bây giờ rồi.

-Anh, để em nằm xuống – nó vỗ vỗ anh nói.

Anh không hiểu gì, để nó nằm xuống băng ghế.

-A... anh... anh đỡ con ra nhé, em không chịu nổi rồi – nó hét lên, dựng chân lên.

-Sao... em nói gì vậy, đỡ... đỡ... cái... gì – anh lắp bắp. Trời ơi anh có nghe nhầm không.

-Cởi ...quần... em ra – nó thì thào.

Anh run lập cập cởi quần cụt mặc váy của nó ra ... nhét vào... túi áo của mình, nó lập tức dùng sức rặn cho em bé ra ngoài.

-NHANH LÊN, CHI 2 SINH RỒI – anh hét lên. Long hốt hoảng, chỉ khoảng 2,3 phút nữa thôi, chị dâu lại sinh trên xe luôn rồi.

-AAAA – nó kêu lên đau đớn.

-Anh... anh ... anh Thấy đầu... con rồi – anh nói.

Trời ơi, anh... anh thấy đầu bé con ló ra ngoài, sau đó là cổ. Ôi, ôi, phải như thế nào đây!

Nó vừa la vừa rặn, anh làm bà đỡ cho vợ mình. Sau vài hơi rặn, đầu em bé đã ra ngoài. Lúc này anh cố gắng bình tĩnh kéo em bé ra, phải cố lên.

-RA RỒI RA RỒI – anh hét lên khi em bé đã chui tọt ra ngoài, nằm gọn trong tay anh nhưng cuốn rốn thì dính vào người nó. Vừa lúc đến bệnh viện. Nhờ sự hỗ trợ của bác sĩ, hai mẹ con được đưa vào phòng sinh để cắt rốn em bé.

-Anh 2... xong rồi... xong rồi – Long trấn an anh.

Anh run như cây sậy, mặt không còn giọt máu, cả người ướt đẫm vì nước ối, tay cũng vậy.

-Anh ...run.... Quá – anh nói run rẩy. Anh không thể tưởng tượng nổi, anh vừa làm “ bà đỡ”.

-Không sao rồi, chị 2 vào phòng sinh rồi – Long nói.

-Anh ngồi xuống ghế đi, một lát sẽ xong – Long kéo anh lại ghế, rồi gọi ọi người đến bệnh viện.

20' sau, y tá bế em bé ra...

-Anh có muốn bế con gái anh không? Em bé nặng 3,3kg – cô y tá đưa em bé cho anh.

-Muốn... muốn – anh giơ tay ra.

Cô y tá đưa em bé qua cho anh. Anh cẩn thận ôm bé vào lòng, cảm giác hạnh phúc làm anh kiềm không được mà rơi nước mắt. Đây là con gái của anh, là công chúa nhỏ anh mong ngày mong đêm.

-Vợ của tôi sao rồi? – anh hỏi.

-À, vợ của anh không có vấn đề gì, cả 2 mẹ con đều ổn. Cũng may là em bé vừa ra là đến bệnh viện – cô y tá nói với anh.

Sau đó nó cũng được chuyển vào phòng khác nghỉ ngơi. Mọi người vừa đến là Long ra đón.

-Con sao rồi? – mẹ nó vừa vào là hỏi ngay.

-Dạ, con chỉ mệt chút thôi mẹ - nó khẽ cười nói.

-Ôi, con làm cả nhà lo quá. Dự tính còn nhiều ngày nữa mà. Lúc thằng Long gọi làm mọi người cuống cả lên – mẹ anh thở phào.

-Em bé đâu? Còn ở phòng trẻ à? – ba anh hỏi khi không thấy cháu nội yêu.

-Dạ, một lát nữa sẽ bế qua – anh nói.

-Quân, sao người con dơ quá vậy? – mẹ anh hỏi. Người anh ướt nhem.

-Dạ do con bế Vy ra xe với lại... Vy sinh khi còn trên xe luôn ạ - anh nói. Giờ mới thấy người của mình ướt.

-Sao? Sinh trên xe à? Vậy... vậy ai đỡ - mẹ nó giật mình. 2 người kia cũng vậy.

-Con... con đỡ - anh lên tiếng.

-Con đỡ luôn sao? Ôi, làm sao con biết? – mẹ anh bất ngờ. Con trai của bà trở thành bà đỡ luôn rồi.

-Con đọc trong sách – anh gãi đầu.

-Ôi trời đất ơi, nhà mình có “ ông đỡ” rồi haha – ba anh cười.

-Lúc đó con run muốn chết. Nhưng mà khi thấy đầu em bé thì con cố gắng bình tĩnh lại kéo ra. Không ai có thể tưởng tượng nổi đâu, con bé nhỏ xíu, trơn tuột như vậy từ người Vy rút lên tay con, cuống rón còn dính trong người Vy, con cứ sợ làm rơi con bé, cũng may là đến bệnh viện ngay – anh vuốt mồ hôi trên trán kể lại khoảnh khắc đáng ghi nhớ ấy.

-Thật may – mẹ nó vuốt tóc nó.

Cả nhà ngồi trong phòng bệnh, anh về thay quần áo. Nhỏ điện thoại cho nó hỏi thăm. Nó kể lại cho nhỏ nghe làm nhỏ cũng hoảng không kém.

Em bé được bế qua, 2 bà mẹ thay nhau bế. Con bé rất giống anh, rất đáng yêu.

-Ông nhìn này, cưng quá. Oa, bà nội cưng nha – mẹ anh hôn vào cái má tròn tròn của bé.

-Giống ba nó quá – ba anh nói khi nhìn cháu nội yêu.

-Đúng rồi, giống thật – mẹ nó cũng đồng ý.

Nó cho em bé bú sữa, nhìn bé con nhỏ xíu đang cố mút sữa, nó cảm thấy hạnh phúc quá. Đây là kết tinh tình yêu của anh và nó, công chúa nhỏ của 2 vợ chồng.

-Con gái, mẹ yêu con – nó cười, hôn bé con đang bú sữa.

Chiều, mọi người về, anh vào, mang theo một số đồ cần thiết vào, và quần áo cho 2 người. Anh sẽ ở vài ngày...

-Con ngủ rồi à? Em khỏe chưa? – anh vuốt tóc nó hỏi.

-Em khỏe rồi. Con ngủ cũng khá lâu rồi- nó rút ngực ra khỏi miệng bé.

-Bà xã, cảm ơn em, cảm ơn em đã sinh ra công chúa nhỏ của chúng ta – anh hôn vào trán nó âu yếm.

-Con cũng là công chúa nhỏ của em mà – nó cười.

Anh trèo lên giường ngồi phía trong, vì là phòng Vip nên rất tiện nghi, giường cũng lớn.

Anh nhìn con gái mình mang bao tay màu hồng, đội nón len màu xanh đỏ, mặc đồ trẻ sơ sinh, được quấn trong khăn cứ như chú thỏ nhỏ, anh lấy tay sờ thật nhẹ vào mặt bé, nhìn không được mà hôn xuống khuôn mặt y như tạc từ mình ra.

-Con gái đáng yêu quá – anh nói với nó.

-Ừm – nó cười.

Bé con như cảm nhận được người khác chạm vào mình nên nhúu mày, bĩu cái môi nhỏ một cái rồi mở đôi mắt to tròn ra nhìn anh.

-Ôi, con gái, con thấy ba không, ba đang nhìn con đây – anh ríu rít như đứa trẻ khi con gái yêu nhìn mình. A, con gái đang nhìn anh nha!.

-Anh bế con đi – nó nói.

Anh cẩn thận nâng bé lên, nhẹ như bong bóng vậy. Mềm mại làm anh muốn ôm chặt vào lòng.

-Trắc trắc, con gái a – anh trắc lười với bé.

-Sao cứ nhìn ba thế! Hả!.

-Cưng con quá đi mất.

Hai cha con nói chuyện một hồi bé con lại buồn ngủ rồi ngủ luôn trên tay anh.

-Con ngủ rồi – anh nói nhỏ.

-Anh để con xuống đi, em cho con bú – nó.

Anh đặt bé xuống, nó nằm nghiêng qua cho bé bú. Bé con theo quán tính mút sữa từ mẹ.

Bé con của anh tên là Trần Nhật Y Lam!...

51. Chương 51.

Sau 2 tuần ở bệnh viện, anh đưa bà xā về nhà. Bà Trân – mẹ của anh làm đồ ăn tắm bổ cho con dâu có thêm nhiều sữa. Từ ngày bé con về nhà, cả nhà rộn ràng hẳn lên. Bé con được ông bà nội và bà ngoại cưng thật nhiều. 3 ông bà rất thích bé bé, mắt của bé rất đẹp. Mỗi khi nhìn vào làm người khác tưởng như bé sẽ hiểu những gì mình nói và biểu hiện thái độ qua đôi mắt.

Anh lúc này rất tranh thủ làm việc để về nhà với vợ con. Xa bé con có mấy tiếng mà anh nhớ da diết.

Sắp xếp lại hồ sơ gọn gàng, anh lấy xe về nhà...

Vừa về tới nhà là anh vọt lên phòng liền. Con gái a, ba về rồi đây.

Cạch...

Nó đang cho con ngủ, nghe tiếng mở cửa thì quay lại.

-Anh về rồi à? – thấy anh, nó hỏi.

-Ừ, anh về rồi – anh trả lời, vào tắm ngay để ra với con gái yêu. Chạm vào bé cưng thì phải sạch sẽ mới được.

Sau khi dùng tốc độ thật nhanh để tắm, anh trèo lên giường nằm xuống bên cạnh con gái nhỏ đang ngủ, không màn đến việc ăn cơm.

-Con có ngoan không em?

-Con ngoan lắm, không có khóc nè – nó sờ sờ mặt bé rồi nói,

-Anh nhớ con quá, chỉ mong tan sở sớm để về với 2 mẹ con thôi – anh hôn bé một cái thật nhẹ, sợ làm bé thức giấc.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên người bé giống như ôm vậy nhưng không dám động. Thật muốn ôm cục bông này vào lòng mà.

-Con 1 tháng sẽ như bé Thy của Long vậy hả, trắng trẻo, đáng yêu như vậy? – anh ngược lên hỏi nó.

-Dạ, sẽ như vậy – nó gật đầu.

-Bây giờ nhỏ quá, thật muốn ôm mà không được – anh cười.

-Vài tháng nữa, tròn tròn rồi ôm – nó dịu dàng nhìn bé.

Anh ngồi dậy, nói với bé con đang ngủ:

-Con gái a, ba không ôm con được thì ba ôm mẹ nhé.

Nói xong anh vòng ra phía sau nó, vòng tay ôm nó vào lòng. Bà Xã sinh xong có mùi sữa thoang thoang rất thơm nha!

-Em bé bình thường sẽ gọi ai trước vậy em? .

-Theo bình thường thì gọi ba trước – nó nói.

-Vậy à. Sau này anh sẽ dạy con gọi mẹ trước – anh nói xong hôn nó một cái.

-Sao vậy? Anh không phải mong con gọi anh trước sao? – nó thắc mắc.

-Vì em sinh con rất cực khổ nên anh nghĩ con nên gọi mẹ trước – anh giải thích.

-Hihi – nó cười.

-Hai mẹ con ngủ đi, anh xuống ăn cơm tí – anh đi xuống giường rồi đi xuống nhà.

Bé con 3 tháng...

Anh thật là người ba lí tưởng nha. Mỗi lần bé khóc, nếu anh ở nhà sẽ nhanh chóng bế bé dỗ dành. Ngoài ra còn biết cách thay tã, pha sữa nữa. Lúc khuya, nếu bé khóc, anh sẽ thức ngay dỗ bé.

-Oa, cực cưng ngoan, ba bế con nhé, không khóc nữa, không khóc nữa – anh ôm cực cưng lên.

-Oa oa oa - bé con không hiểu chuyện cứ khóc mãi.

-Thôi, thôi, con đói bụng có đúng không, ba con mình đi tìm mẹ nhé. Moa – anh nói xong còn nhanh miệng hôn bé 1 cái.

-Thay tã trước nhé – anh lấy 1 miếng tã giấy thay cho bé.

Nó đang làm đồ ăn dưới bếp, anh bế bé xuống.

-Mẹ ơi, mẹ ơi, cực cưng đói bụng rồi.

Nó tắt bếp, rửa tay rồi nhận lấy cực cưng từ tay ông xã.

-Oa oa oa

-Mẹ đây, mẹ cho con bú sữa nhé – nó bế bé lên phòng.

Anh mở cửa cho 2 mẹ con đi vào. Nó kéo áo lên cho cực cưng bú sữa, bé ngậm lấy bình sữa của mình mà mút vào.

-Mau quá, mới đây con được 3 tháng rồi – nó vuốt đầu bé rồi hôn lên.

-Ừ, mau thật. 2 tháng trước còn nhỏ xíu, hồng hồng mà bây giờ trắng trẻo đáng yêu như thế này – anh nói. Cực cưng của anh bây giờ rất là dễ thương nha!.

-Ba ơi, ba có yêu con không ba – nó giả giọng của bé con cười nói.

-Ba yêu. Yêu bé nhỏ, yêu luôn bé lớn haha – anh vòng tay qua vai bà xã nói, xong hôn luôn bé “ lớn” mới chịu.

Hai người cười hạnh phúc, bé con mở to mắt nhìn ba mẹ không hiểu hai người lớn đang làm gì đành tập trung bú sữa của mình tiếp....

Cục cưng 6 tháng, anh ngốc nghếch ngồi trước nôi bảo bé nói chuyện.

-A, nói “mẹ” đi con.

-A a a – bé kháng nghị lại.

-Sao thế, nói đi “M...ẹ” – anh nói.

-A a a a – bé vẫn không nói, bắt mắt nhìn baba.

-Nhìn ba hoài thế. Đẹp trai quá đúng không? Sao này con gái cũng sẽ đẹp gái mà.

Nó đứng phía sau 2 cha con mà buồn cười, ông xã có thể nói được như thế luôn đấy!.

Bé nhìn baba của mình, bĩu cái môi nhỏ mà khóc lớn. Bé nhỏ như thế này làm sao nói được chứ.

-Oa oa oa oa oa.

-Ôi, ôi, sao lại khóc thế.

-Đưa con cho em – nó đi ra phía trước anh.

-Mẹ bế nhé – anh bế bé lên rồi đưa sang nó.

-Con chỉ mới có 6 tháng làm sao biết nói chứ - nó trách nhẹ ông xã.

-Anh muốn nghe con nói chuyện – anh nói.

-Tùy vào mỗi em bé thôi, sao mà gấp được anh.

-Lâu quá - anh sờ mặt bé. Lúc này mập mập yêu lắm cơ.

-Ba ngốc quá đi a – nó cười trêu anh.

52. Chương 52.

Cục cưng của anh 11 tháng...

Hôm nay nhỏ qua chơi, anh nghe bé Thy nói “ Baba” mà thấy thích.

-“Ạ” đi con – nhỏ sắp tay bé Thy lại.

-Ạ - bé cuối đầu xuống ạ 1 tiếng.

-Gọi “baba” cho bác 2 nghe đi con – Long bảo bé Thy.

-Ba...ba – bé nói theo.

-Nói “mẹ” đi.

-Mẹ - bé nhìn ba mình rồi nói.

-Nói “bà”.

-Bà ...hắc hắc – bé Thy nói xong còn cười một cái.

-Nói “ anh” – bé Huy lại nắm tay em gái mình.

-Anh.

-Ôi, giỏi quá đi – nó véo má bé Thy một cái.

Anh bế cục cưng trên tay, mong bé gọi một lần, gọi gì cũng được.

-Bé Lam nói chưa – nhỏ hỏi.

-Chưa nói gì hết – nó.

-11 tháng rồi, chắc sắp nói chứ gì – nhỏ nhìn lại bé Lam đang nhìn mình.

-Con gái – nhỏ kêu bé Lam.

-A a a a – bé “a a” xem như trả lời lại.

Cả nhà ngồi nói chuyện rôm rả, sau đó ăn uống no say...

Tối....

Anh bế bé Lam trên tay, dụ dỗ:

-Con gái, nói “Mẹ” đi, ba thương.

-.....

-Nói đi, “mẹ”.

-A – bé vẫn không nói.

-Con có thấy bé Thy không, bé Thy nói được rồi đấy.

-....

-Haizz, con không nói thì thôi vậy, đi ngủ nhé – anh đứng dậy, đặt bé vào nôi.

Bé thấy baba buồn bã như vậy, thật sự cũng không nỡ, đành gọi 1 tiếng cho ba vui vậy.

-Ba...

Anh giật mình, Hơ, con gái anh vừa gọi anh có đúng không?.

-Ngoan, gọi lại cho ba nghe đi – anh đặt bé nằm xuống, rồi ngồi kế bên nôi ánh mắt mong chờ nhìn bé.

-Ba – bé nói lại.

-Gọi lại gọi lại – anh gấp rút, haha, con gái của anh nói chuyện rồi.

-BA... - bé hét lớn để chứng minh là mình vừa gọi.

-A, CON GÁI, BA YÊU CON QUÁ - anh cao hứng nâng bé ra khỏi nôi chạy đi tìm bà xã.

Nó đang ngồi với ba mẹ chồng, thấy ông xã cười tươi như hoa chạy xuống.

-Haha, con gái biết gọi “ba” rồi đấy.

-Sao? Nói chuyện rồi à? – nó cũng mừng rỡ.

-Gọi cho bà nội nghe đi con – mẹ anh cũng mong chờ.

-Ba... - bé nói.

-Hahaha, mọi người nghe chưa, con gái của con nói chuyện rồi đấy – anh ôm bé thật chặt vào lòng. Bây giờ cục cưng lớn rồi, ôm thỏa thích.

-Trông hoài mới được, sau này phải dạy nói thường xuyên – bà nội bé cũng cao hứng.

Vì chuyện bé nói được mà anh vui vẻ mấy ngày...

Sau khi qua thời nôi 1 thời gian ngắn, bé Lam bắt đầu nói rất nhiều, biết đi nữa, làm baba vô cùng phần khởi chỉ muốn mang theo cả bé đến công ti!.

-Mẹ mẹ - bé Lam dựa vào người nó nũng nịu gọi mẹ.

-Con gái a – nó cười ôm bé. Hai mẹ con chuẩn bị ngủ trưa.

-Ba ba.

-Ba đi làm rồi, chiều ba về chơi với con nhé.

-Làm...

-Đúng rồi, Làm, cục cưng giỏi quá. Chụt – nó hôn một phát thật kêu vào cái má phúng phính của bé.

-Hắc hắc – bé vui vẻ cười lẩn lộn.

-Thôi, ngủ nhé cục cưng.

-Ngủ... - bé lặp lại.

-Cưng quá đi mất – nó ôm xiết bé 1 cái.

Sau đó 2 mẹ con ngủ trưa chờ baba về...

Chiều...

Anh mới về đến nhà, bé con đã chạy ra mừng rỡ:

-Ba a...

-A, cục cưng, ba nhớ con quá – anh bế bé lên, hôn vào má 1 cái.

-Ba... - bé ôm cổ anh gọi ba ba.

-Mẹ, con mới về - anh chào bà Trân.

-Ừ. Lam, vào ăn cháo nhé, để ba đi cất đồ nhé – bà Trân bế lại cháu yêu từ tay anh.

-Theo bà nội ăn cháo nhé – anh nói xong thì đi lên phòng.

Trên bàn ăn...

-A, mùn – nó để cái muỗng cháo trước miệng bé Lam.

-Mum mum – bé làm âm thanh mà mẹ bé vẫn hay thường làm với bé rồi há miệng ra.

-Giỏi quá a – nó dứt muỗng chớ vào miệng bé.

-Bà... - bé Lam nhìn sang bà nội mà gọi.

-Ôi, bà đây, con ăn ngoan nhé – mẹ anh vui vẻ cười với bé.

-Sao nó không gọi ông nhỉ? – ba anh thắc mắc. Suốt ngày ai cháu yêu cũng gọi chỉ có ông nội là bé không gọi.

-Ày, “ông” khó gọi như vậy thì làm sao con bé nói được chứ - mẹ anh nói.

-Thì tôi chỉ nói vậy thôi mà.

Bé ngồi ăn cháo, ông nội mong em gọi vậy à? Ông nội rất thương em, vậy em sẽ gọi ông cho ông vui vậy.

-Ông – bé cất tiếng gọi, tuy ngượng ngịu nhưng ai cũng biết là “Ông”

-Đó đó, bà có nghe không, con bé gọi tôi đấy – ba anh mừng muốn đỡ cả bàn ăn.

-Gọi lại đi con, “ông” – ba anh nhìn cháu nội yêu mà mong chờ.

-Ông... - bé cười với ông nội rồi gọi.

-Hahaha, cưng thật mà, giỏi quá đi.

-Cháu nội của tôi thì phải giỏi rồi – mẹ anh buông 1 câu nhẹ nhàng.

-Cháu của bà không phải của tôi à – ba anh bắt măn nói.

Sau đó 2 người già vừa ăn vừa cãi nhẹ. Nó và anh nhìn nhau cười hạnh phúc, cuộc sống như thế này thì còn gì bằng....

53. Chương 53.

Hai năm sau...

Mấy đứa nhỏ đều đã lớn, 3 đứa gồm Huy – Thy – Lam rất thân thiết với nhau. Đặc biệt là 2 bé gái.

Nhỏ và Long đã về Mĩ. Ngày chia tay, 2 bé gái khóc lóc sụt sùi.

Chiều anh đi làm về...

-AAA, ba mẹ về - bé Lam chạy ra ôm chân anh.

Con gái của anh bây giờ nói rành rọt rồi nha!

-Cục cưng, ba mua búp bê cho con này – anh bế bé lên tay rồi đưa búp bê barbie cho bé.

-Chụt, cảm ơn ba – bé mừng rỡ hôn vào má anh.

-Hôn mẹ 1 cái – nó chìa má qua.

-Moa – bé hôn mẹ yêu 1 cái phát ra cả tiếng.

-Hai đứa về rồi à – mẹ anh trog bếp đi ra.

-Dạ, con mới về - nó trả lời.

-Hai đứa lên thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm.

-Dạ.

Hai vợ chồng đi lên phòng tắm rửa sạch sẽ rồi xuống ăn cơm.

Trong phòng ngủ...

-Em, bé Lam cũng lớn rồi nhĩ - anh thì thầm với nó.

-Dạ, con bé đã hơn 3 tuổi rồi – nó nói.

-Anh lúc nhỏ rất thích có em gái hay em trai để yêu thương - anh.

-Em cũng có 1 mình nè – nó ngược lên nhìn anh.

-Em cũng biết là 1 mình rất buồn chán đúng không – anh tiếp tục nói.

-Ừ, cũng đúng – nó gật gù. Anh nói cũng phải.

-Vậy nên em đâu có muốn bé Lam buồn đúng không? – anh tiếp tục “lùa” bà xã của mình.

-Ý anh là... - nó hiểu ý anh rồi.

-Ừ, ý anh là vậy đấy – anh hôn vào tai nó thì thảo.

-Anh... nhột – nó đẩy ông xã mình ra.

-Bà xã, sinh thêm 1 đứa nhé – anh nói xog thì bắt đầu tấn công nó.

Nó nhắm mắt tận hưởng cảm xúc mãnh liệt anh mang lại, lâu lâu bật ra tiếng rên rỉ càng kích thích người phía trên...

... Giây phút ngọt ngào đi qua, nó thở dốc trong vòng tay anh, anh vuốt mái tóc ướt mồ hôi của nó lại gọn gàng. Hai người nằm im lắng nghe tiếng tim của nhau. Một lát sau, anh nói:

-Bà xã, anh rất muốn có 1 cục cưng nữa.

-Em... em cũng muốn – nó nói. Nó cũng muốn sinh thêm em cho bé Lam.

-Em cũng muốn vậy à?.

-Dạ - nó gật đầu.

-Vậy thì... làm 1 lần nữa nhé – anh lập tức biến thành con sói ăn nó lần nữa.

Nó không ngờ ông xã của mình cũng gian thật...

Hai tháng sau...

-Vy, con dọn ra đi, mẹ múc canh nữa là xong – bà Trân nói với nó.

-Dạ - nó dọn ra, nghe mùi cá tự nhiên nó muốn nôn quá.

Bàn ăn sẵn sàng, mọi người ngồi lại dùng...

Anh gấp cho nó miếng cá, nó ăn vào miệng nuốt xuống thì cảm thấy tanh vô cùng, lập tức chạy vào toilet nôn ra.

3 người còn lại giật mình, nó làm sao vậy?

-Em, làm sao vậy? – anh vỗ lưng nó, lo lắng hỏi.

-Oẹ ọe – nó không trả lời mà tiếp tục nôn.

-Anh đưa em đi bác sĩ nhé – anh thấy nó tái xanh thì càng lo lắng hơn.

-Không sao đâu, chắc tại dạ dày em lúc này không tốt – nó sút miệng rồi trả lời anh.

-Không được, phải đi khám mới được – anh kiên quyết.

Nó cũng không cãi nữa, ngoan ngoãn đi bệnh viện.

-Ba mẹ, con đưa Vy đi khám nhé, con sẽ ăn sau – anh nói.

-Ừ, đi đi – mẹ anh trả lời.

Anh điện cho bác sĩ quen của nhà mình nhờ ông chuẩn bị. Anh gửi xe rồi ôm nó vào trong phòng khám.

Sau khi nói rõ bệnh tình, bác sĩ hỏi nó:

-Cô gần đây thường xuyên muốn nôn vậy à?.

-Thi thoảng thôi bác sĩ – nó nói.

-Vậy cô có ăn uống bình thường không?.

-Ăn uống bình thường ạ.

-Có thấy món ăn khác so với thường ngày hay không muốn ăn không? Nhất là các món có mùi cá thịt?.

-Dạ, nhất là cá, cảm thấy rất tanh – nó.

-Vậy qua siêu âm đi – bác sĩ nói xong thì dẫn 2 người qua siêu âm.

Nó nằm xuống giường bệnh, bác sĩ đang khám.

-Chúc mừng 2 người, 2 người có em bé rồi – bác sĩ nhìn màn hình siêu âm rồi thông báo.

-Sao? Vợ tôi có thai rồi sao? – anh mừng rỡ.

-3 tuần rồi – bác sĩ nói tiếp.

-Bà xã, mình có con nữa rồi – anh nắm tay nó nói.

-Dạ - nó cũng rất vui. Trong bụng lại có cục cứng nữa rồi.

Khám xong, bác sĩ căn dặn 1 số điều rồi cho 2 người về.

Tối đó, điện thoại lại hoạt động hết công suất bởi mẹ anh. Mọi người thay nhau chúc mừng anh và nó.

Lần mang thai này nó nghén rất nặng, không ăn uống gì, làm anh lo quá trời quá đất.

Anh không cho nó đi làm, bảo ở nhà dưỡng thai, nó cũng không ý kiến gì.

Mỗi ngày anh đều tranh thủ về sớm với bà xã. Nhìn khuôn mặt xanh xao ấy mà anh đau lòng không thôi.

Cho đến khi nó qua kì thai nghén anh mới thở phào nhẹ nhõm.

-Ba – bé Lam chạy ra mừng ba mới về.

-Ngoan, mẹ con đâu – anh hỏi.

-Mẹ ngủ trên phòng – bé chơi búp bê, vừa trả lời anh.

-Vậy con ở đây chơi nhé, ba lên phòng.

-Dạ, con sẽ rửa bà nội chơi búp bê – nói xong bé chạy đi tìm bà nội ngay.

Anh vào phòng, thấy bà xã đang ngủ.

Đi lại giường, anh hôn lên khuôn mặt của bà xã.. Lần mang thai này nó không có thay đổi tính tình nữa.

-Anh về rồi hả? – nó thức dậy, nhìn sang thấy anh.

-Ừ, anh mới về, em ngủ tiếp đi – anh nói. Để tay lên bụng bầu 5 tháng của nó, lần này là con trai nha!.

-Anh, em muốn ăn... bánh xèo – nó nhìn anh nói.

-Được rồi, anh đi mua cho em – anh gật đầu. Anh biết bà bầu hay thèm ăn nhiều thứ nên mỗi lần nó thèm ăn món nào là anh đi mua món đó cho nó.

-Anh ăn cơm trước đi – nó không muốn anh đói bụng vì anh mới vừa về.

-Không sao, anh mua về rồi ăn sau, chờ anh – anh hôn nó.

-Dạ.

Anh mua cho nó 2 cái bánh xèo. Nhìn nó ăn ngon như vậy anh nói phải chi mấy tháng trước nó ăn cơm như vậy cũng đỡ.

Mấy tháng sau, rút kinh nghiệm lần trước, anh bắt nó vào viện nằm khi gần sinh, nó cũng biết điều nghe theo.

Nó sinh cho anh 1 bé trai kháu khỉnh.

Mọi người lại được 1 cục cưng nữa.

Ôm con trai trên tay, anh hôn lên cái trán ướt mồ hôi của nó, thì thầm:

-Bà xã, anh yêu em...

Đời này, với anh như thế là đủ rồi....

—END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-a-nam-lay-tay-anh-nhe>